Sandra Chastain
Jessie, aleasa lui Gabriel

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Love Swept

Gabe - nimeni nu arăta atît de bine ca el/ dar atît de periculos, în cizme, blugi și cu o pălărie Stetson...

Însărcinat să călărească înarmat pentru a apăra un transport de aur destinat Capitoliului, cu ocazia sărbătoririi de către statul Georgia a goanei după aur, Gabriel St. Clair încearcă să scape de această misiune, în care ar fi trebuit să călătorească și să fie foarte aproape de Jessie James, temperamentala proprietară a unui saloon, a cărei familie se dușmănea de peste două sute de ani cu familia lui... dar el nu putea uita sărutările pe care ea i le dăduse cu ani în urmă.

Ochii lui de un albastru intens vedeau pînă în adîncul sufletului ei.

Gabe fusese prima ei dragoste, ceea ce ea-și dorea cel mai mult. Reîntîlnirea cu el îi trezi dorințe reprimate cu mult timp în urmă și ea se abandonă bărbatului care știuse întotdeauna cum s-o înnebunească. Vor reuși o rebelă pentru o cauză și îngerul de care s-a îndrăgostit, să dezlege un mister vechi de sute de ani? Vor putea ei oare să-și împlinească visurile într-un sanctuar al dragostei?

1600 lei preț de vînzare
32 lei T.L.
1632 lei Total

Loveswept

Sandra Chastain

Jessie, aleasa lui Gabriel

Gabriel's Outlaw
by Sandra Chastain

Loveswept

Sandra Chastain

Jessie, aleasa lui Gabriel

Traducere de Sorana Dorobanțu

Editura MIRON

București – 1995

ISBN 973-95056-2-1

Capitolul Unu

– Gabe, ni s-a vîndut un pont referitor la un transport de aur care va fi jefuit. Te însărcinez să însoțești transportul călare, pentru a-i asigura protecția.

Gabriel St. Clair privi neîncrezător fața de bebeluș a superiorului său, încăpățînatul șef al Biroului de Investigații din Georgia.

– Sîntem în anul 1990, Ben. Aurul nu mai este transportat în căruțe trase de măgari.

– Ba da, cînd guvernatorul decide să reediteze felul în care au fost transportate cele patruzeci și una de uncii, care au aurit cupola Capitoliului.

– Şi cineva a ameninţat că va jefui transportul? Nu poţi vorbi serios, argumentă Gabe.

– Vorbesc serios. Şi tu vei fi agentul însărcinat cu paza aurului. Ben Jansen încercă să schiţeze un zîmbet.

– De ce eu ? întrebă Gabe.

– Pentru că încă nu eşti pregătit să revii la programul întreg de lucru. Aşa că-ţi dau o sarcină mai uşoară, în oraşul tău natal. O minivacanţă. Îmi pare rău că vei fi nevoit să părăseşti infirmierele alea drăgălaşe.

– O vacanţă ? Gabe nici nu voia să se gîndească să se întoarcă la Dahlonega. N-ar fi considerat-o niciodată ca o vacanţă. De cînd absolvise liceul, nu mai fusese în oraşul natal, cu excepţia înmormîntării tatălui său. Ieşise din spital de mai multe săptămîni şi nu a existat nici o infirmieră drăgălaşă căreia să-i ducă dorul. Evitase orice legătură, de la ruperea logodnei.

– Bineînţeles, continuă şeful lui. Gîndeşte-te ca la o vacanţă, în care vei călări, vei merge la picnic-uri, vei fi departe de presiunea dintr-un oraş mare. Călăreşti, nu-i aşa ?

– Da, dar căruţele originale erau trase de măgari, nu de cai. Crede-mă, nu-i deloc uşor să conduci nişte măgari, şaptezeci de mile.

– Nu va trebui să-i conduci tu, Gabe. Sarcina

ta este doar să-i însoțești. Transportul are deja un conducător.

– Și cine este acesta ? întrebă Gabe, nefiind sigur că vrea să cunoască răspunsul.

Ben privi în jos, la hîrtiile pe care le ținea în mînă.

– Mi s-a spus că este proprietara unui saloon[1] care arată trăsnet. O cheamă Jessie James. Cred că bunicul ei a fost unul dintre minerii care a extras aurul original.

Fu mai mult decît Gabe putea suporta.

– Jessie James ? Te aștepți să însoțesc un transport de aur, condus de Jessie James ? În nici un caz. O cunosc personal pe Jessie.

Ben încercă să-și păstreze expresia serioasă, în timp ce-i explica:

– Un prieten apropiat al guvernatorului te-a recomandat pentru treaba asta, tocmai fiindcă ești prieten cu domnișoara James.

– Cine poate fi acest prieten apropiat ? Îl voi ucide!

– De fapt, este vorba de Alice Magadan, de la „Spiritual Odyssey of Man", centrul ăla de pe lîngă Capitoliu, care se ocupă de cei fără lo-

1- bar, cîrciumă.

cuințe. Stăteam de vorbă ieri-dimineață, la micul dejun, despre transportul de aur și, deodată, ea i-a amintit guvernatorului că tu ești din Dahlonega.

– De cînd tu și guvernatorul discutați misiunile agenților, cu cineva din afară ?

Ben îl privi amuzat.

– Cineva din afară? O cunoști pe Alice Magadan, nu-i așa?

– Da. Am fost coleg de școală cu fiul ei.

– Atunci, trebuie să știi că puține sînt lucrurile care se petrec la Capitoliu, pe care Alice și sora ei, Jane, să nu le cunoască.

Gabe gemu și se așează.

– Nu-mi face asta, Ben. Ai auzit despre ce era între familiile Hatfield și McCoy? Crede-mă, dușmănia aceea era o ceartă între copii, în comparație cu cea dintre familiile St. Clair și James. E o ură veche de peste două sute de ani, de cînd ambele familii au pretins același lot de pămînt, situat pe Pumpkinvine Mountain, la o licitație de terenuri. De atunci, n-au încetat să se dușmănească.

Ben zîmbi, în timp ce continua să studieze dosarul lui Gabe; zîmbetul lui dădea de înțeles că s-ar putea să știe mai mult despre relația lui Gabe cu Jessie decît lăsa să se vadă.

– Șeriful din districtul Lumpkin a primit o in-

formație foarte serioasă despre jaful care s-ar putea să aibă loc asupra transportului de aur. Cum tu îi cunoşti bine pe oamenii ce ar putea fi implicați, a fost de acord cu trimiterea ta acolo.

Gabe îşi încrucişă brațele peste piept şi se crispă, cînd atinse locul unde glonțul îi străpunsese umărul.

– N-o voi face! spuse el, cu voce scăzută. Îmi iau vacanță.

– Prea tîrziu. I-am spus deja guvernatorului că te duci.

– Nu înțeleg cine poate face aşa ceva! La urma urmei, cît valorează aurul ăla?

– Vei transporta paisprezece uncii, valorînd trei sute cincizeci de dolari uncia.

– De ce nu este trimisă o escortă oficială sau o maşină blindată? protestă Gabe.

– Am putea trimite o maşină blindată, fu de acord Ben, dar transportul aurului de acolo e un gest simbolic. Aurul original a fost adus aici din mina familiei James, cu căruța. Acum, cu ocazia „Gold Rush Days Celebration"[1], vor să reamintească oamenilor atmosfera acelor zile.

Gabe începea să realizeze că nu va putea

1- Sărbătoare a perioadei descoperirii aurului; goana după aur.

schimba hotărîrea şefului lui. Guvernatorul crezuse că va fi o acţiune care-i va aduce publicitate. Gabe tocmai se refăcea, după o rană prin împuşcare, iar doctorul lui nu l-ar fi lăsat în nici o misiune riscantă. Cu toate acestea, lui Ben i se părea că a conduce un transport de aur, şaptezeci de mile, e floare la ureche.

Dar ce floare! gîndi Gabe, încercînd să găsească o rezolvare şi renunţînd, în cele din urmă. Nu misiunea în sine îl deranja, ci Jessie James.

Jessie James. Nu exista fiinţă mai nonconformistă ca ea. Şi pentru asta nu era vinovat decît bunicul ei, Alston. Îi umpluse capul cu poveşti despre tot soiu' de fărădelegi, care făcuseră faimos numele de Jessie James, iar ea încerca să nu dezmintă această faimă.

Gabe îşi putea aminti cu uşurinţă de prietenia lor din copilărie. O fetiţă slăbuţă, care-l însoţea peste tot. Apoi, mai tîrziu, cînd avea doisprezece ani, arunca flăcări, în timp ce-şi croia drum pe terenul de baschet, pentru ca, în clipa următoare, să redevină timidă, la ideea de a înota amîndoi numai în chiloţi.

Oh, n-a fost niciodată o persoană ce comitea fărădelegi, în adevăratul sens al cuvîntului, dar făcea întotdeauna numai ce voia ea. La vîrsta cînd celelalte fete erau interesate de vedetele

rock-ului şi cum să se machieze, Jessie mergea la vînătoare şi la pescuit! Cîteodată, îl însoţea pe tatăl ei la jocurile de noroc, pînă cînd a fost arestată pentru tulburarea liniştii, cînd tatăl ei a refuzat să părăsească jocul de poker, iar familia St. Clair a refuzat să-i primească IOU[1].

Ben închise zgomotos dosarul din faţa lui.

– Înţeleg că n-ai mai trecut pe la Dahlonega de cînd ai început să lucrezi aici. E adevărat?

– Da. Familia St. Clair nu a urmat întotdeauna litera legii. N-am vrut să fiu nevoit să arestez unul dintre cei patruzeci şi doi de veri pe care-i am, pentru cine ştie ce fleacuri. Oamenii prin partea aia sînt încă foarte loiali rudelor de sînge. Nu te lasă niciodată să uiţi asta.

– Ai patruzeci şi doi de veri?

– Bineînţeles că nu. Este o expresie de prin partea locului, care explică de ce oricine, indiferent cît de îndepărtat grad de rudenie are, poate veni să-ţi ceară socoteală, dacă asta este în avantajul său.

– Asta e o uşurare. Ben schiţă un zîmbet. Vreau ca tu să te ocupi de hoţi, nu să-ţi aperi

1- Act ce certifică că cineva datorează o sumă de bani fixă.

familia.

– În prezent, mai am la Dahlonega numai un unchi şi trei veri. Exceptînd cazul că unchiul Buck s-a apucat de jefuit căruţe, cred că nu am de ce mă teme.

Ben se încruntă.

– Am auzit că la Dahlonega nu se ştie că eşti ofiţer la Biroul de Investigaţii din Georgia.

– Nu, nu ştiu că sînt agent BIG. După ce mi-am luat diploma, am semnat actele cu voi şi am evitat districtul Lumpkin. Care-i problema?

– Nici una. De fapt, credeam că ar fi mai bine dacă i-ai spune domnişoarei James că ai fost trimis de secretarul de stat, pentru a însoţi transportul ca ofiţer de legătură.

– Să fii nesincer cu Jessie ar putea fi o mare greşeală, Ben.

– Poate, dar dacă hoţii nu ştiu că eşti reprezentantul legii, s-ar putea da singuri de gol.

– Nu va părea ciudat, cînd un străin se va învîrti pe acolo?

– Deloc. Ziarul local a informat deja că guvernatorul va trimite un reprezentant, pentru a supraveghea călătoria.

Gabe gemu.

– Adică, vrei să spui că nu numai că trebuie să fac pe Clint Eastwood, dar trebuie să şi supraveghez nişte căruţe Conestoga, care vor

merge pe autostradă, în plin trafic?! Ce vacanță!

– O singură căruță Conestoga, îl corectă Ben. Un dar din partea statului Pennsylvania cu ocazia sărbătoririi centenarului. Nu-ți fă griji, Gabe. Sînt convins că te vei descurca. Și, Gabe, adăugă el, pregătindu-se să plece, nu uita, ești trimis acolo să asiguri protecția aurului. Asta nu e o glumă!

Nu, gîndi Gabe, glumă era ceea ce i se întîmpla lui.

Gabriel St. Clair trebuia să facă pe îngerul păzitor, cu cea mai neșlegiuită făptură din lume, Jessie James.

Jessie văzu numai umbra pălăriei Stetson, în timp ce bărbatul traversa încăperea întunecată a saloon-ului. Se sprijini de bar, lîngă o imagine de carton, a unei cîntărețe blonde de muzică country, care vindea bere, și aşteptă.

Trecu un minut lung și încordat.

– E cineva aici? strigă el.

Timbrul vocii lui o pătrunse adînc; era cald și dulce și îi acceleră pulsul, fără ca ea să poată controla reacția. Simți o încordare în piept și gura i se uscă.

Jessie văzuse bărbați de toate genurile, la Gold Dust Saloon, dar nici unul nu arăta atît de sigur de el în blugi și cizme, ca acesta. Arăta ca

un pădurar din emisiunile acelea noi de la televizor, sau ca un cîntăreț de muzică country, care e în căutare de lucru. Dar acest bărbat, indiferent ce i s-ar fi potrivit să fie, părea atît de sigur pe el, într-un mod pe care ea nu-l mai întîlnise pînă atunci.

– Hello? chemă el.

Jessie, stînd în spatele pragului întunecat, din partea cealaltă a barului, privi în jur după Nathan, bătrînul care servea la bar. Dar, ca de obicei, atunci cînd avea nevoie de el, acesta nu era de găsit. Nu avea cum să fugă; trecutul o învălui.

Își îndreptă umerii și respiră adînc. Ca proprietară a saloon-ului și a sălii de dans, Jessie știa că era esențial să-și mulțumească clienții, indiferent cine erau aceștia, chiar dacă intrau în local înainte de ora deschiderii. Își înghiți nodul din gît, care părea să-i perforeze traheea, și păși înainte. Se putea descurca, își spuse, era doar un adult acum. Era Jessie James.

Gabriel St. Clair bătea cu degetele în bar, întrebîndu-se cu ce greșise pentru a merita o astfel de pedeapsă. Să fie trimis într-o misiune, fără acoperire, nu-l deranja, dar să fie nevoit să se întoarcă în orașul natal și să dea ochii cu unchiul său, cu Jessie, era prea mult. Dar, deodată, o văzu îndreptîndu-se spre el, cu viteza

unui camion scăpat de sub control, şi se pregăti pentru ciocnire.

– Îmi pare rău, domnule, dar n-am deschis încă. Sînt nevoită să vă rog să veniţi mai tîrziu.

Era îmbrăcată cu o cămaşă bărbătească mult prea mare, o pereche de pantaloni de armată şi pantofi sport, atît de uzaţi, încît nici un jogger care se respectă nu i-ar fi purtat. Nici o altă femeie, îmbrăcată astfel, n-ar fi îndrăznit să stea alături de mulajul din carton al Tanyei Tucker, considerată de unii cea mai grozavă doamnă a muzicii country. Nici o altă femeie nu avea însă părul acesta negru, ce sclipea precum catifeaua. Nici o altă femeie nu avea acea piele de culoarea porţelanului, nici acei ochi, precum ciocolata fierbinte. Nici o altă femeie nu purta un cuţit de vînătoare la centură şi nici nu etala un 357 Magnum[1] pe casa de marcat. Nici o altă femeie nu era ca periculoasa Jessie James.

Gabe privi cum piciorul lui Jessie alunecă pe o pată de pe podea şi cum ea se izbi de figura de carton. Cu o mişcare rapidă, trecu de partea cealaltă a barului pentru a o susţine. Dintr-o dată, el şi Jessie James păreau că dansează, cu

1- pistol

Tanya Tucker la mijloc.

– Dracel înjură Jessie. Mulajul acela nu fusese gratuit. Îl cumpărase pentru a atrage bărbații în sala de dans. Acum, Tanya căpătase niște zbîrcituri de care, cu siguranță, trecerea anilor ar fi cruțat-o.

– Jessie, m-ai chemat? Nathan apăru deodată, privi la șefa lui, și clipi neîncrezător. Ia-ți mîinile de pe ea, fiule!

– Îmi pare rău, spuse Gabe, după ce se convinse că Jessie era stăpînă pe picioarele ei. Nu încercam să-i fac avansuri domnișoarei James.

– Nici n-am crezut asta, sublinie Nathan, apucînd mulajul femeii din carton și clătinînd cu tristețe din cap. Jessie te-ar hali la micul dejun, dacă ar avea chef s-o facă. Tanya e cea care e în pericol.

Nathan reașează mulajul din carton, îi dădu cîteva mîngîieri drăgăstoase și părăsi încăperea.

– Bună, Gabe. Barul nu s-a deschis încă, spuse Jessie, curățindu-și pantoful cu o bucată de hîrtie pe care o rupse dintr-un sul.

– Nu vreau o băutură. Sînt aici în calitate oficială, răspunse Gabe.

Nu s-a schimbat deloc, gîndi el. Avea același mod de a-și arunca bărbia în față, pentru a-i sfida pe cei nou-veniți. Dar mai era ceva în

plus, ceva de care el nu-şi amintea să fi existat înainte. Jessie devenise o James, gata să-i vină de hac unui St. Clair, iar el nu era pregătit pentru aşa ceva. Va trebui să păşească cu atenţie.

„Oficial"? Jessie ar fi putut fi mai liniştită, dacă nu s-ar fi aflat încă sub efectul atingerii lui.

– Calitate oficială? Despre ce dracu' vorbeşti?

– Nu-ţi va plăcea ce vei auzi, dar sînt reprezentantul guvernatorului pentru transportul de aur. Ştiu că nu va fi uşor Jessie, dar, într-o săptămînă, voi pleca şi vei putea spune că nu m-ai văzut vreodată. Crezi că vom putea uita ce a fost în trecut?

Amintirile îi invadară deodată simţurile. Amintiri despre lac, despre focuri în aer liber, despre sărutări adînci, senzuale, şi despre durerea dintr-o după-amiază tîrzie, cînd Gabriel St. Clair îi zdrobise visurile pentru totdeauna.

Simţi cum tristeţea o sfîşie în bucăţi. Crezuse că a uitat. Nu dorea să-şi amintească. Nu trebuia. Curajoasă, îşi ridică pleoapele şi-l măsură pînă cînd privirea i se opri pe faţa lui.

Gabe îşi dădu pălăria pe spate şi scoase la iveală aceeaşi faţă dură pe care o ştia din adolescenţă.

Jessie încă mai avea în mînă bucata de hîrtie cu care îşi curăţase pantoful. O îngrămădi în

vecinătatea unui buzunar și privi pierdută cum hîrtia cade pe podea.

– Du-te dracului, Gabe St. Clair! înjură ea, dorindu-și apoi să-și ia vorbele înapoi.

O făcuse din nou, se dăduse în spectacol. Era iarăși fetița de treisprezece ani, iar el era fundașul din echipa de fotbal, jenat de copilul neîndemînatic care se îmbulzea peste tot unde era el.

Jessie trase de panglica care-i ținea părul și prinse cele cîteva șuvițe scăpate.

– Gîndește-te la mine ca la îngerul tău păzitor, Jessie, trimis aici pentru a te apăra pe tine și aurul tău, spuse Gabe cu un zîmbet aspru.

Buzele lui Jessie, pline și de un roșu natural, acum tremurau de furie.

– S-ar putea ca numele tău să fie Gabriel, dar ești departe de a fi un înger. Acum zece ani erai un hoț și pariez că asta ești și în ziua de azi. Așa că, de ce ai venit, de fapt, aici?

Nu putea s-o contrazică. Avea dreptate. Ca și ticălosul lui bunic, și el furase de la Jessie James. Îi furase lucrurile cele mai de preț pe care ea i le oferise, inocența și încrederea. Și ea nu uitase. Dar nici el.

– Acum zece ani, eram un copil de douăzeci și doi de ani.

– Și eu eram unul de optsprezece ani. Așa

că, acum, eşti un om bătrîn. Ei bine, spune-i lui Lonnie şi lui Jane că nu am nevoie de nici un ajutor.

– Ştiu asta. Te poţi descurca de una singură. Îmi pare rău, dar nu cunosc pe nici o Lonnie sau Jane. Însărcinarea asta am primit-o direct de la guvernator. Mi s-a spus să o aduc pe Jessie cu aurul în oraş.

– Bineînţeles, îngerul Gabriel ascultă numai de ordinele venite de sus.

– Asta nu e o glumă, Jessie. Crede-mă, dacă aş fi putut să scap de sarcina asta, aş fi făcut-o. Merit orice vrei să-mi spui. Nu te condamn pentru că eşti atît de amară.

– Spune mai degrabă furioasă. Şi mai degrabă te-ai întoarce şi ţi-ai mişca fesele drăgălaşe acolo unde le-ai odihnit timp de zece ani.

– Fese drăgălaşe? Asta era Jessie pe care şi-o amintea.

Jessie privi acel zîmbet larg, copilăresc, pe care el îl arbora întotdeauna cînd nu era cineva prin preajmă. Era mai slab decît cu zece ani în urmă, ceea ce făcea ca hainele să stea pe corpul lui ca pe un atlet. Poate că părul era un pic mai închis, deşi părea încă brăzdat de lumina soarelui, ca în fiecare vară cînd înotau împreună în lac. Dar ochii fură cei care-i opriră examinarea, acei ochi albaştri, cu privirea pătrun-

zătoare, care vedeau întotdeauna pînă în adîncul ei și care o făceau să recurgă la extreme în dorința de a-i dovedi că e indiferentă la farmecul lui. Nu putea fi furioasă pe el, chiar dacă ar fi încercat.

– Bine, Wyatt Earp, îi aruncă ea, ai o armă, vom călători. Tu oferi. Dar eu nu cumpăr.

El își puse un picior – era încălțat cu cizme din piele de șarpe – pe marginea barului, în timp ce zîmbetul i se ștergea de pe față.

– Jessie, sînt plătit de stat ca să însoțesc transportul. Vreau să fiu sigur că nu pierzi aurul pe drum.

Asta o făcu să tacă. Nu era nevoie ca el să-i aducă aminte că familia James era vestită pentru faptul că-și pierduse aurul.

– Acest aur al familiei James a fost depozitat în pivnița băncii din Dahlonega de mai bine de patruzeci de ani, spuse Jessie, cu acea voce gravă, atît de familiară lui. Nu am de gînd să-l pierd acum, dar nici n-am de gînd să las un St. Clair să pună mîinile pe el.

– Jessie, draga mea, deja a venit? Jane Short, o micuță octogenară, îmbrăcată cu o rochie scurtă de dans și cu pantofi albi ă la Shirley Temple, dădu buzna în bar. Lonnie a văzut un cowboy înalt și frumos, întrebîndu-l pe ajutorul de șerif despre tine. Este omul guverna-

torului, poate că-i exact ce-a comandat doctorul.

– Jane, s-ar putea ca el să fie ce a comandat doctorul, dar dacă eu aş fi comandat, cred că s-ar fi făcut o zi rece în iad, înainte să-l vreau pe un St. Clair.

Jane privi derutată.

– Oh, draga mea. Şi Alice a crezut că e exact ceea ce trebuie. Lonnie mi-a spus să nu-mi fac mari speranţe, dar eu sînt sigură de ce au arătat cărţile, o rebelă va întîlni un înger. Binele şi răul. Yin şi yang[1]. Ce vrei să spui prin St. Clair? Jane veni spre bar, îi aruncă o privire lui Gabe şi se opri. Bună. Ştiam eu. Dacă Jessie este rebelă, tu trebuie să fii îngerul. Cum te cheamă?

– Gabriel St. Clair, doamnă.

– Jessie şi Gabriel. Perfect.

Fusese o vreme cînd Jessie gîndise la fel, cînd mîzgălise în interiorul unei inimi cuvintele „Jess şi Gabe", cu litere mari, frumos conturate cu cerneală neagră, pe coperta unei cărţi de liceu. Asta se întîmplase înainte ca prietenii lui Gabe să înceapă să-l necăjească în legătură cu dragostea ei copleşitoare, înainte ca Gabe să se îndrăgostească de Laura Redding.

1- femeie şi bărbat (lb. chineză, în text)

În acel moment, Nathan răsuci comutatorul de la lumină. Întreaga încăpere a saloon-ului fu scăldată de lumini stroboscopice şi de neon auriu. Tonomatul începu să cînte o melodie de-a lui Garth Brooks.

Gabriel scutură neîncrezător din cap.

– Înger? Să vă spun adevărul, doamnă, nu sînt chiar atît de sigur. Poate-mi daţi dumneavoastră o cheie. Cînd călătoreşti cu Jessie James, nu ştii niciodată dacă eşti în rai sau în iad.

Capitolul Doi

Străzile pietruite din centrul oraşului erau invadate de turiştii obişnuiţi din zilele de sîmbătă, care intrau şi ieşeau din magazinele situate în piaţa ce înconjura Muzeul aurului. Multe se schimbaseră în anii cînd Gabe fusese plecat. Nu-şi amintea zona centrală a oraşului arătînd atît de prosperă şi plină de viaţă.

Şi nu-şi amintea să fi mers atît de mult pe jos, în Dahlonega, fără să întîlnească pe cineva cunoscut. Acum, era bucuros de anonimatul lui. Cu greu se putea gîndi la ceva. Întîlnirea cu Jessie îi tulburase viaţa, atît de controlată şi liniştită pînă acum. Nu mai erau prietenii vechi

de altădată, dar nu se gîndise că ar putea fi duşmani. De fapt, nu era deloc sigur ce ar putea fi şi nu-i plăcea o situaţie pe care n-o avea sub control.

Cîntărind toate schimbările care avuseseră loc, în anii în care lipsise, Gabe St. Clair se îndreptă spre vechea băcănie, situată lîngă biroul şerifului. Se sculase devreme în dimineaţa asta.

Din cîte îşi amintea Gabe, familiile St. Clair şi James trăiseră întotdeauna pentru prezent, lăsînd în seama lui Dumnezeu şi a norocului să se îngrijească de vieţile lor. Nimeni din oraş nu-i prea băga în seamă, pînă în clipa cînd el a devenit fundaş în echipa de fotbal. Deodată, chiar şi frumoasa Laura Redding a devenit interesată de persoana lui. Nu mai era copilul sălbatic din vîrful muntelui. Fusese acceptat în cercul copiilor obişnuiţi. Şi n-o mai voia pe Jessie prezentă mereu în urma lui. Încă îi mai era ruşine cînd îşi amintea de modul în care o tratase pe Jessie, în faţa noilor săi prieteni.

Dar ea nu a încercat niciodată să-i influenţeze comportamentul, nu i-a arătat cît de mult suferă. În schimb, a început să păstreze o anumită distanţă faţă de el, în public, aşteptînd ca el să o caute. Pînă în acea ultimă vară, înainte de plecarea lui la liceu, cînd Laura l-a prezentat

unui student la drept, al cărui tată era primar. Cînd a terminat şcoala şi nu a mai făcut parte din echipa de fotbal, prietenii nu l-au mai căutat. A ştiut atunci că va fi întotdeauna puştiul de pe Pumpkinvine Mountain. Nu exista nici un loc căruia să-i aparţină.

Cu excepţia lui Jessie. Îşi mai amintea încă acele zile de vară. Jessie stînd jos în doc, cu picioarele goale jucîndu-se în apă, ascultîndu-l cu ochii ei negri, măriţi de îngrijorare. El îi povestise atunci despre ceea ce-i zdrobise inima. Noaptea făcuseră un foc de tabără, pentru a goni ţînţarii, şi priviseră cum fumul se împrăştie deasupra apei.

Jessie îl ascultase, încercase din greu să-i înţeleagă explicaţia despre frica şi dorinţele lui contradictorii, despre ruşinea pe care i-o provoca familia lui, despre hotărîrea de a pleca departe de Pumpkinvine Mountain. Ea îl ascultase şi-i spusese că-i înţelege dorinţa de a pleca, deşi în sufletul ei ştia că n-ar putea fi fericită în altă parte.

Apoi, într-o seară, vrînd să stea într-o poziţie mai comodă, îşi lăsase capul în poala lui Jessie, închisese ochii şi-şi închipuise că era Laura.

Cînd Jessie l-a sărutat, el i-a răspuns, din ce în ce mai aprins, aşa cum făcuse atît de des cu

Laura. În fiecare noapte, Laura îl îndepărta tot mai mult, dar Jessie n-a făcut asta niciodată.

Descoperise că acel corp, pe care-l atinsese, nu mai era băieţos şi slab. Sînii pe care-i ţinea în mîini crescuseră, sfîrcurile se întăriseră, iar pulsul ei se accelerase la mîngîierile lui.

Jessie James crescuse, fără ca el să observe. Şi ea îi arăta că el era încă idolul din visele ei şi lucrul pe care îl dorea cel mai mult.

Rămăsese împietrit, cînd realizase ce făcuse şi ce ar fi dorit să mai facă. Jessie era prietena lui, nu iubita lui.

– La naiba! Ce vrei să faci, Jessie? Eşti încă un copil, nu o... nu eşti... trageţi cămaşa înapoi!

Îngrozit, Gabe se trase înapoi, lăsînd-o pe Jessie singură, derutată şi rănită de respingerea lui.

Ziua următoare a plecat la liceu şi a fost surprins, dîndu-şi seama, că cea pe care încerca să şi-o alunge din minte era Jessie, nu Laura. De atunci, nu s-a mai întors pe munte, decît cînd era o urgenţă de familie. Cînd şi cînd, a mai zărit-o pe Jessie, dar nu s-a apropiat de ea. Jessie însemna muntele, iar muntele însemna durere. Abia acum înţelegea că o învinuise pe Jessie de ceva ce ea nu putea schimba.

Ştia că o folosise pe Jess ca înlocuitor pentru fata pe care o dorea, şi, mai rău, ţinuse

secretă prietenia cu ea. Un adolescent, care-şi împărtăşeşte gîndurile cele mai intime unei fetiţe mult mai mică decît el, ar fi fost un bun subiect de bătaie de joc pentru prietenii lui. Aceştia ar fi necăjit-o pe Jessie fără pic de milă. Sau s-ar fi folosit de inocenţa ei. Aşa cum făcuse el mai tîrziu.

Şeriful stătea la biroul lui, în scaunul turnant, orientat cu spatele la uşă, cînd Gabe ciocăni.

– Intră, spuse el, învîrtindu-se cu scaunul şi, apoi ridicîndu-se în picioare. Bună, Gabe, îmi pare bine să te văd. Mă scuzi că nu am fost de găsit mai devreme.

– Joey? Joey St. Clair? Nu poţi fi tu şeriful!

– De ce? Există vreun motiv pentru care nu se poate ca doi membri ai familiei St. Clair să reprezinte legea?

– Ah, nu. Bineînţeles că nu. Sînt doar surprins, asta-i tot. Gabe îi strînse mîna vărului lui mai mare şi-i acceptă invitaţia de a se aşeza.

– Vrei să spui că eşti surprins că unul dintre cei mai înrăiţi jucători de noroc ai familiei a renunţat la trecutul dubios şi s-a schimbat într-un cetăţean onorabil?

– Nu, adică da. Cred că sînt surprins. Gabe era cu adevărat surprins. Dintre toţi verii lui, Joey era cel mai puţin capabil să se schimbe. Puţin îi păsa ce credea lumea despre el. N-am

știut că ai fost ales șerif.

– Nici eu n-am știut că lucrezi la Biroul de Investigații, pînă nu m-a sunat șeful tău. Am rîs zdravăn cînd m-a rugat să păstrez asta secret. L-ai văzut pe unchiul Buck?

– Nu. De-abia am sosit în oraș.

– Ar trebui să treci pe la el, Gabe. Îi e dor de tine.

– Vrei să spui că-i e dor de banii mei.

Joey îi aruncă o privire ciudată.

– Probabil. Întotdeauna a știut cum să exploateze fiecare ocazie. Dar cred că i-ar face plăcere dacă te-ar vedea. A îmbătrînit și e din ce în ce mai ciudat, mai ales acum, de cînd familia sa a coborît de pe munte. Îl cunoști doar: nu-i plac schimbările și cu atît mai mult persoanele străine.

– Îl cunosc. Înainte să bagi de seamă, te-a și sugrumat. Din cauza unchiului Buck și a convingerilor lui, cum că familia trebuie să stea mereu împreună, la bine și la rău, Gabe fusese nevoit să plece. Ce fac ceilalți veri, Walter și Ralph?

– Ralph lucrează la noua berărie, jos în Cartersville, iar Walter este tot fermier pe pămîntul familiei James. Deși am auzit zvonuri că s-ar putea să-l vîndă.

– Căsătoriți?

– Da, inclusiv eu. Dar tu, Gabe?

– Nu, nu m-am căsătorit. Am avut prea mult de muncit ca să ajung aici. În legătură cu aurul, spuse el, schimbînd subiectul, în timp ce cu greu putea asimila transformările petrecute în familia St. Clair, chiar există un pericol de a fi furat?

– A existat o amenințare de-adevăratelea, Gabe. Chiar eu am răspuns la telefon. Bărbatul a spus că cineva intenționează să fure aurul și că vrea să ne anunțe pentru a nu fi pus orașul nostru într-o lumină proastă.

– Bărbatul? întrebă Gabe.

Șeriful păru surprins.

– Ei bine, acum realizez că a fost un bărbat, dar vocea era prefăcută. Ar fi putut fi și o femeie, cred. Dar singura femeie de pe aici, suficient de curajoasă pentru a face așa ceva, este...

– Jessie James, îi termină Gabe propoziția, privindu-l pe Joey de parcă nu-i venea să creadă. Doar nu crezi că Jessie ar fi în stare să înscenezeze un atac?

– Nu, nu cred. Ar strica renumele familiei. Dar toată lumea de pe aici știe că are mare nevoie de bani.

– De ce are nevoie de bani? Afacerea ei cu saloon-ul nu merge bine?

– Mda, dar a ipotecat ultima fîşie de pămînt pentru a plăti, pe loc, pentru saloon şi şi-a cheltuit ultimul bănuţ, pentru a-l moderniza. Acum, toţi banii de care dispune sînt luaţi pe credit. Se pare că, pe măsură ce contul nostru creşte, al ei scade.

– Ce crede Jessie despre telefonul de avertizare?

Şeriful rîse, luînd o ţigară şi bătînd-o la unul din capete.

– Crede că a fost unul din familia St. Clair. Ştii cum au fost familiile noastre întotdeauna. Dacă uneia i se întîmplă ceva, dă vina pe cealaltă.

Lui Gabe îi scăpă un suspin de exasperare.

– De ce ar vrea unul din St. Clair-i să jefuiască o căruţă?

– Bineînţeles că n-ar avea de ce. Oh, n-aş băga mîna în foc că unchiul Buck n-ar fi putut ameninţa s-o facă, dar el n-ar fi dat telefon. Ar fi ştiut că i-aş recunoaşte vocea.

Oricît de mult îi displăcea ideea, Gabe hotărî că va trebui să-l contacteze pe unchiul Buck, în interes de serviciu, înainte de a-şi stabili un plan de acţiune. Cînd fu mulţumit că a putut afla de la Joey tot ce ştia, se ridică şi plecă.

– Gabe! Gabe! Femeia de la bar îl bătu uşor pe umăr. Opreşte-te!

Se întoarse şi aşteptă, intrigat de această străină care vorbise despre yin şi yang, bine şi rău.

– Îmi pare rău dacă am părut idioată acolo cu ceea ce am spus. Ştiu că nu toţi înţeleg ceva ce e evident. Sper că nu te-am jignit.

– Nu, doamnă. Nu mă simt jignit. Dar să mă pui pe mine, alături de Jessie, e mai mult decît alb şi negru laolaltă.

– Prostii! Se vede de la o poştă că e înnebunită după tine. Apropo, numele meu e Jane Couple Short. Cred că-l cunoşti pe nepotul meu, Gavin.

– Da, doamnă.

– I-am spus lui Lonnie, cînd l-am cerut în căsătorie, că ar fi mai bine să ia numele meu. Couple suna ca ceva mult mai stabil decît Short, dar el n-a vrut. Cred că e o chestie de-a bărbaţilor. Ţii la lucruri de-astea?

Gabe dădu din cap, deşi nu era sigur că înţelege vreun cuvînt din ce spunea.

– Oh, cred că te zăpăcesc. Mă pricep la aşa ceva. Dar, spuse ea, zîmbind ca un mic drăcuşor, asta face sexul interesant, nu crezi? Vreau să spun, ai fi surprins să afli cît de mult contribuie dansul step la libidou.

Bătu cîţiva paşi demonstrativ, apoi făcu o plecăciune şi dădu din mînă.

– Vino să iei cina cu noi diseară, la saloon. Jessie va cînta noul ei cîntec.

Deodată, Gabe deveni interesat. Nu știa că Jessie știe să cînte.

– Nu cred că ar fi încîntată să mă vadă.

– Ah, aici te înșeli. Ai văzut vreodată luptele de găini din Noua Guinee?

– Nu cred.

– Tot ceea ce fac e să bată aerul cu aripile lor și să țipe de-ți fac părul măciucă. Apoi atacă un cocoș pe care îl aleg. Dacă se luptă bine, atunci se împerechează. Cred că așa este și Jessie.

– Dacă asta este ceea ce duce la împerechere, cred că viața cocoșului este cam scurtă.

Jane rînji.

– Poate, dar mor de o moarte glorioasă. Vino diseară la cină, Gabe.

– Dacă apar neinvitat la masa ta, s-ar putea să n-ajung să mă bucur de acea parte glorioasă a vieții.

– N-ai de unde să știi, pînă nu încerci.

Cîteva clipe mai tîrziu, fără să știe exact cum, Gabe se trezi acceptînd invitația la cină a lui Jane Short, ca de altfel și recomandarea ei de a-și lua o cameră la hotelul Nugget, de peste drum.

Se îndreptă spre jeep, pentru a-şi lua geanta de voiaj. Deşi crezuse că e pregătit, întîlnirea cu Jessie îl luase pe sus. Timpul nu şterse legătura dintre ei. Cel mult, o adîncise. Sau fuseseră doar amintirile, ce năvăliseră din trecut?

Acum, va trebui să se forţeze să uite de vremea cînd era împreună cu Jessie, de picioarele ei goale din apa lacului, de sărutările uşoare. Fusese o perioadă de furie şi confuzie, o perioadă a hormonilor şi a emoţiilor. De atunci, amîndoi crescuseră. Avusese optsprezece ani atunci şi făcuse ceea ce trebuia pentru vîrsta aceea. Refuzase ceea ce Jessie îi oferise. Patru ani mai tîrziu, Jessie fusese cea care îl alungase.

Jessie asculta absentă, în timp ce instrumentiştii îşi acordau instrumentele şi aranjau scena. Amintirile despre Gabe o copleşeau, făcînd-o să se gîndească la o vreme cînd ar fi trebuit, nu, ar fi fost obligată, să se confrunte cu prezentul.

Sezonul turistic de toamnă era în plină desfăşurare. Maşini încărcate cu toţi membrii fami-

liei se îndreptau spre nord, pentru a vedea Blue Ridge Mountains, acoperiți de copaci ce-și schimbau culoarea de la roșu la auriu. S-ar putea să fie multă lume în seara asta. Numai Dumnezeu știa cîtă nevoie avea ea de mulți clienți. Numai ea știa cît de gol era contul din bancă. Folosise cea mai mare parte a banilor cîștigați, în timpul verii, pentru cheltuielile administrative ale saloon-ului. Odată iarna instalată, activitatea barului se va reduce considerabil. Cîțiva localnici, unul sau doi vînători rătăciți, dar nici un consumator, îmbrăcat cu cizme noi și cămașă de cowboy, nu va mai veni.

Cizme și blugi. Pălărie Stetson. Gabriel St. Clair.

Respirația i se acceleră, în timp ce rememora evenimentele ce se petrecuseră de dimineață. Îl pierduse pe Gabe cu mult timp în urmă, dar crezuse că s-a vindecat de dorul lui. Se înșelase însă. Chiar și un James învățase cum să trăiască cu durerea asta. În loc să deseneze inimi în jurul numelui lui, făcuse din el ținta urii ei, unitatea de măsură a succesului ei.

Gabe fusese primul St. Clair care terminase liceul. După asta, s-a îndepărtat de familia lui și de munte, așa cum și-a dorit cu atîta disperare întotdeauna.

Jessie fusese prima James care obținuse o

diplomă, pentru ca, după aceea, să se întoarcă pe munte pentru a redobîndi ceea ce familia ei pierduse. Şi fusese un eşec, pînă acum. Gold Dust Saloon începea, în fine, să aibă un oarecare profit. Jessie visa la pămîntul de pe munte şi la ferma pe care era pe cale s-o piardă.

– Hei, Jessie, ascultă asta. Unul dintre instrumentişti, Mike, cînta la pian un refren melancolic. E finalul noului nostru cîntec.

– Sună bine, spuse ea, abătîndu-şi atenţia de la Gabe şi amintirile legate de trecut. Saloon-ul era plin de clienţi, care voiau să bea şi să danseze. Trebuia să facă un inventar la stocul rămas şi să înlocuiască articolele care lipseau.

– Cred că vom putea cînta cîntecul, în seara asta.

– Nu! Jessie nu intenţionase să ţipe; refuzul însă îi ieşise de pe buze înainte de a realiza ce face. Mai tîrziu, poate.

– Mai tîrziu, nu mai avem de ce să-l cîntăm, spuse Mike, liniştit. Tipul ăla, de la studioul de înregistrări din Nashville, vine special să ne asculte.

– Oh, Mike. Îmi pare rău. Eşti sigur?

– Aşa mi s-a spus. Trebuia să fie o surpriză. Dar, putem oricînd cînta şi altceva. Sîntem grozavi, chiar şi fără cîntecul tău.

Jessie merse pe scena îngustă, pînă în spa-

tele pianului.

– Nu, cîntecul e bun, poate cel mai bun pe care l-am compus vreodată. Îl vom cînta. Vreau să mai ascult o dată finalul.

În clipa următoare, începu să cînte, vocea ei, ușor răgușită, auzindu-se prin ușile deschise, cîntînd despre dragostea pierdută.

Sunetul vocii ajunse pînă la Gabriel St. Clair, aflat la mijlocul drumului dintre hotel și saloon, și-l făcu să se oprească.

– E grozavă, nu-i așa? Nimeni nu știe să cînte despre durere, la fel de bine ca Jessie, spuse bărbatul de pe trotuar.

– Asta-i Jessie?

– Mda. Iar tu trebuie să fii Gabe. Sînt Lonnie, soțul lui Jane.

– Jane, adică femeia care a crezut că-i mai bine să deveniți un cuplu decît să deveniți scurți?[1]

Lonnie îl privi curios pe Gabe, apoi izbucni în rîs.

– Nu pot să cred că ai înțeles ce a vrut să spună. Marea majoritate a oamenilor își storc mintea, după care renunță.

1- Couple-cuplu; Short-scurt (lb. engleză, în text).

– N-am înțeles pînă în clipa asta. Și îmi place Jane, deși se înșală în ceea ce mă privește pe mine și pe Jessie.

– Vei vedea că Jane nu se înșală asupra lucrurilor pe care le dorește să se întîmple. Uite-te la mine! Privește! Un mecanic la pensie, care conduce un hotel și ia lecții de dans.

Gabe auzise despre mătușa Jane de la nepotul ei, Gavin. Încă nu înțelegea ce face la Dahlonega, dar îi cunoștea reputația imprevizibilă, care făcea totul, în legătură cu ea, credibil, inclusiv bătăile găinilor din Noua Guinee.

Vocea lui Jessie se pierdu. Gabriel nu mai deslușea cuvintele, dar simțea durerea, durere pe care ei o împărțiseră odată. Și atunci, își aminti că o ținuse pe Jessie în brațe, în acea dimineață, avînd între ei doar un mulaj de carton. Pe Jessie, care crescuse. Pe Jessie femeia.

Ce avea Jessie diferit acum? Drace, niciodată n-o dorise; fusese doar un înlocuitor pentru Laura. Nu putea reînnoda o prietenie din copilărie, cînd își amintea de dorința pe care o simțise în dimineața asta, cînd o ținuse în brațe, cînd simțea acea durere din inimă la auzul vocii ei.

Gabe își aruncă geanta peste umăr și realiză că Lonnie îl privea fix, de parcă aștepta un răs-

puns. Probabil că nu-l auzise.

– Spune-mi ceva, Lonnie, spuse Gabe, încercînd să-şi ascundă deruta, există ceva numit găini din Noua Guinee?

– N-aş putea să-ţi spun, dar, în caz că Jane ţi-a promis să-ţi gătească aşa ceva la cină, ar fi fost bine dacă ai fi mîncat înainte o gustare.

Ringul de dans, de formă pătrată al Gold Dust Saloon-ului, situat la un nivel mai jos decît mesele, era acum plin de perechi îmbrăcate în haine western, care dansau în ritmul muzicii.

– Cînd eram copil, în locul ăsta era o discotecă, îi spuse Gabe lui Lonnie, care o privea pe Jane dansînd cu un străin.

– Pun pariu că tu şi Jessie făceaţi o pereche grozavă.

– Jessie şi cu mine n-am dansat niciodată.

Atunci, îşi aminti. Dansaseră, totuşi, o dată. El încercase s-o înveţe să danseze, dar se încurcară în picioare şi căzuseră amîndoi grămadă, pe docul unde exersaseră. Apoi izbucniră amîndoi în rîs.

Întotdeauna rîdeau cînd erau împreună. Gabe clătină din cap. Acum, ar fi trebuit să fie la

telefon, vorbind cu cei de la birou, coordonîndu-le activitatea; trebuia să alcătuiască o listă cu hoții cunoscuți din regiune. În schimb, stătea și asculta muzică într-un local întunecos.

Deodată, Jessie apăru în lumina reflectorului; Gabe dădu pe gît ultima înghițitură din pahar, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Purta o rochie de dans de pe la 1800, de culoare roz, cu o garnitură din dantelă neagră; despicată într-o parte, lăsînd să se vadă seducător piciorul, în momentul cînd păşea. Era o femeie senzuală și pulsul lui era din ce în ce mai puternic.

– Bună seara, doamnelor și domnilor. Bine ați venit la Gold Dust Saloon. Instrumentiștii din spatele meu, se numesc „The Dusters", iar eu sînt Jessie James. În seara aceasta, vom cînta un cîntec, compus de mine, despre o fată care și-a ascuns dragostea pentru bărbatul care o folosit-o și-apoi a părăsit-o.

Gabriel nu credea că Jessie știa că el era acolo, deși privea exact în direcția lui cînd începu să cînte. Era același cîntec pe care-l auzise în acea după-amiază. Acum însă îi putea înțelege cuvintele.

„Există o altă femeie în interiorul meu.

Am ținut-o ascunsă pentru ca nimeni să n-o poată vedea.

Dar asta mă înnebunește,

Mă înnebunește.

...Credeam că e bine ascunsă

Bine ascunsă în trecut.

Pînă l-am văzut pe el.

Acum, sînt din nou femeia pe care o ascundeam.

Dragostea din trecut a răbufnit.

Și asta mă înnebunește.

Mă înnebunește."

Toată sala amuțise. Captase atenția tuturor și părea că toți îi împărtășesc durerea. Chiar și Gabe simțea acea durere.

Ar fi vrut să traverseze ringul de dans și s-o aline, așa cum ea o făcuse cu el cu mult timp în urmă. Ar fi vrut să-i spună că totul va fi bine. Să i-o spună din nou.

Dar luminile s-au aprins și mulțimea a izbucnit în urale.

Jessie făcu o mică plecăciune, aruncă publicului un sărut și se pierdu în mulțime. Cîteva momente mai tîrziu, apăru lîngă Lonnie.

– Jane, ce crezi despre ultima mea creație?

Apoi îl văzu pe Gabriel și obrajii ei păliră. Pentru o clipă ezită, apoi se regăsi și dădu din cap.

– Bună, Gabe. Nu știam că ești un fan al muzicii country.

– Nici eu nu știam. Dar mi-a plăcut cîntecul

foarte mult. Nu știam că ești cîntăreață, spuse Gabe, cu voce ridicată, pentru a acoperi muzica prea tare.

– Nu sînt. Mă prostesc doar cu formația. Sînt cea mai ieftină cîntăreață pe care o cunosc. Și a fi ieftin e important prin zona asta

– Știi, Lonnie, spuse Jane, deodată, mi s-a făcut o poftă teribilă de mîncare chinezească. Sper că voi doi nu vă supărați dacă vă lăsăm singuri, nu-i așa, Gabe?

– Oh, nu, n-ai să pleci, spuse Jessie, blocîndu-i drumul. Ați venit pentru cină și veți sta aici să mîncați.

– Nu cred că am poftă de găini din Guineea, spuse Jane. Dar Gabe arată ca un bărbat care moare de foame. Și tu deja ai început să te umfli în pene.

Înainte ca Jessie și Gabe să realizeze ce se întîmplă, se treziră singuri la masă. Înainte ca unul din ei să aibă timp să spună ceva, doi dansatori se așezară în scaunele rămase libere.

– Cam greu să fim singuri, observă Gabe.

– Găini din Guineea? Nu înțeleg deloc despre ce-i vorba. Tot ce se servește aici sînt fripturi și cîrnați. Și nu văd de ce ar trebui să fim singuri.

Jessie nu folosea rujul. Acum, buzele ei, de un roșu-închis, erau bosumflate. Femeia din

fața lui nu mai era fetița slăbănoagă pe care o știa Gabe. Era o fantezie, o fantezie erotică, ce-i încorda mușchii stomacului și-i tăia respirația.

– Nu cred că mi-e foame, Jessie. Ceea ce îmi doresc este să găsesc un loc liniștit, unde să putem sta de vorbă.

– Nu cred că avem despre ce vorbi, Gabe. Părea neclintită în ceea ce-l privea, la fel ca femeia despre care cîntase. Poate că era încă efectul cîntecului, sau poate era faptul că încerca să-și ascundă emoțiile.

Gabe văzu tristețea din ochii ei și își dori să nu se simtă răspunzător de ea. Fusese o vreme cînd nu trebuia să-și ascundă sentimentele, cînd își puteau spune unul altuia totul. Cel puțin, el îi spusese ceea ce simțea, și întotdeauna îl ascultase.

– Cred că trebuie să vorbim, Jessie. „Avem de vorbit despre ultimii zece ani", ar fi vrut să-i spună. În schimb, se trezi vorbindu-i despre treburi oficiale:

– Trebuie să vorbim despre fărădelegi și despre hoții de aur.

– Nu în seara asta, spuse ea, pornind printre perechile care dansau și pierzîndu-se în mulțime. Înconjură barul, apoi trecu printr-o ușă și se grăbi pe scări. Nathan și ceilalți barmani se

vor putea descurca şi singuri. Ea avea acum nevoie de aer, de spaţiu, de timp, pentru a-şi limpezi gîndurile.

Avea nevoie ca femeia despre care cîntase să intre înapoi în scoica ei protectoare. Avea nevoie să-şi liniştească bătăile nebuneşti ale inimii.

Dar ştia că nu va reuşi nimic din ce-şi dorea. Înainte de a ajunge pe acoperişul clădirii, auzi paşi în urma ei.

Era Gabe. Ştia asta încă înainte să se întoarcă. El înaintă spre ea, se opri şi, pentru o clipă, ea crezu că o va săruta, dorindu-şi-o din tot sufletul, în timp ce simţea un foc izbucnindu-i în stomac şi invadîndu-i întreg corpul.

Se întoarse spre el, încercînd să-şi recapete suflul.

– Pleacă, Gabe. N-ai ce căuta aici.

– De ce nu? Sîntem prieteni vechi, nu-i aşa?

– Nu, nu mai sîntem prieteni. Ceea ce este acum între noi, indiferent ce-ar fi, este ceva nou.

– Şi nu permiţi la nimic ce-i nou să-ţi intre în viaţă, nu-i aşa, Jessie? Te agăţi de trecut, de parcă ar fi tot ce te ţine în viaţă.

– Pleacă, spuse ea, cu voce încordată. Eu sînt trecutul – trecutul tău – din care nu vrei nici o bucăţică. Ai făcut ca asta să-mi fie foarte clar.

– Îmi pare rău, Jessie, că am amînat atîta timp să-ți dau o explicație.

– Nu-mi datorezi nici o explicație, Gabe. N-am nevoie de nimic de la tine.

El nu o crezu. Văzuse dorința în ochii ei negri, dimineață, cînd se întîlniseră prima dată, și din nou, cu cîteva clipe în urmă, înainte ca ea să se închidă în dosul ochilor care-o trădau.

– Nu te cred, Jessie. Nu ne putem ascunde unul de altul. Niciodată n-am putut să ne ascundem sentimentele. Vreau să te sărut și știu că și tu mă dorești. Încet, o răsuci și o cuprinse în brațele lui.

Ea închise ochii și-și desfăcu buzele. El își aplecă capul și-i atinse blînd buzele cu ale lui.

Și trecutul dispăru dintr-o dată.

Capitolul Trei

Nu a existat o singură zi, în ultimii zece ani, în care Jessie să nu-şi imagineze această întîlnire, această întoarcere, acest sărut.

Reuşise, în cele din urmă, să nu-şi mai facă speranţe în legătură cu Gabriel St. Clair. O făcuse din plin să înţeleagă că nu însemnase nimic pentru el, cu zece ani în urmă, şi nimic nu-i clintise pînă acum această impresie.

Pînă cînd a sărutat-o.

Orice încercare de a fi raţională dispăruse. Se trezi lipindu-se de el, din ce în ce mai tare, simţind cum genunchii i se înmoaie la mîngîie-

rile limbii lui.

Mîna lui coborî de pe umărul ei, încet, pe spate, strîngînd-o mai aproape.

– Știu că e o greșeală, spuse el, sărutîndu-i înfometat buza superioară. Dar nu cred că sînt în stare să mă opresc.

– Eu nu mă mai joc, Gabe.

– Nici eu.

– Nu te cred, spuse ea, privindu-l în ochii albaștri ce sclipeau în noaptea întunecată. Ce vrei de la mine?

El rîse scurt, mirîndu-se și el de această reacție.

– Ce vreau? Emoțional, nu cred că pot să-ți răspund. Fizic, cred că e evident.

Ea se trase din brațele lui.

– Tot mai preferi să fii oriunde altundeva decît aici, nu-i așa? Dar m-ai sărutat și corpul tău se pare că are alte preferințe.

– Da, așa se pare, răspunse el, șovăielnic. Se pare că ai un efect asupra mea.

– Atunci, facem dragoste și, apoi? Dispari din nou pentru următorii zece ani? Ce ești, un soi de lăcustă, care se întoarce periodic? Dacă asta ai de gînd, Gabe, eu nu mai sînt disponibilă.

– Știu că merit asta, recunoscu el, simțindu-se

iar băiatul rău, care fusese acuzat întotdeauna că este.

Dar nu merita să fie învinuit. Jessie știa că fusese disponibilă, ultima dată, cînd se întîlniseră. Atunci, n-a avut puterea să-l respingă și de aceea o făcea acum. Trebuia să-l facă să înțeleagă că sentimentele ei sînt moarte și îngropate pentru totdeauna. N-ar fi putut suporta să fie părăsită din nou. Respirînd adînc, își transformă emoțiile într-o furie disperată, și-apoi, în mod aproape conștient, îl pălmui.

Gabriel, luat prin surprindere, îi dădu drumul. Își subție buzele și făcu un pas înapoi.

– Îmi pare rău. Îți datorez niște scuze. Dar credeam că o dorești la fel de mult ca mine.

– Am fost luată prin surprindere, îi trînti ea. Dar știa că el are dreptate. În clipa cînd a sărutat-o, ea s-a topit, s-a topit de tot, și i-ar fi dat tot ceea ce el ar fi dorit.

– Nu mai mult decît mine, îi replică el. Îmi pare rău. Se pare că am călcat cu stîngul. În nici un caz, nu m-am gîndit la așa ceva, cînd am venit după tine. Își frecă fața cu mîna, apoi se întoarse și se îndreptă spre terasa din cărămidă de pe acoperiș.

Respiră adînc.

– Uite ce e, Jessie, acest sentiment nou –

indiferent ce-ar fi – m-a surprins la fel de mult ca pe tine. Eram convins că ce s-a întîmplat cu zece ani în urmă se datora faptului că eram în creştere, era ceva determinat de hormoni nestăpîniţi şi de faptul că noi doi eram altfel decît ceilalţi din jurul nostru. Nu am vrut să te rănesc şi n-am ştiut să reacţionez cînd am făcut-o.

– Ştiu, Gabe. Ai dreptate. Şi mie îmi pare rău. Ai fost însă prima mea dragoste. Toată lumea îşi aminteşte de prima dragoste şi-i dă mai multă importanţă decît a avut în realitate.

– Probabil. Dar, la naiba, nu voia să se gîndească la Jessie în felul acesta. Nu putea. Însemna să pună pe seama unor emoţii hotărîrea lui de a pleca. Ea era o parte din acel munte şi din durerea ce-i marcase întreaga copilărie. Întotdeauna şi-au dorit lucruri diferite. El ar fi dorit să plece, ea ar fi dorit să rămînă. Deodată, îşi aminti de cîntecul ei şi nu se putu abţine să nu întrebe:

– Eu eram bărbatul care a plecat?

– Cu siguranţă că nu. Numai un ticălos egocentric, ca tine, ar putea crede aşa ceva. Nu eşti unicul bărbat din viaţa mea. De altfel, eu am fost cea care ţi-a spus să pleci.

– Probabil că sînt singurul ticălos, suficient de prost, care să plece de lîngă tine de două

ori. Poate că n-am fost atît de isteț, cum credeam.

– Poate că nu, spuse ea dulce.

O făcuse din nou, îl îndepărtase prin palma pe care i-o trăsese, îl făcuse să creadă că răspunsul la sărut venise din niște nostalgii de demult, din niște vise de copil și din emoții reprimate.

Gabe își sprijini brațele de ornamentul dantelat, de culoare albă, al balustradei și privi în zare peste oraș, în direcția munților. Era derutat de ceea ce se întîmplase. Pentru a-și da răgaz să se dezmeticească, abordă problemele misiunii sale.

– De ce ar vrea cineva să-ți fure aurul?

– Nu știu. De ce nu-mi spui tu?

– Joey spune că tu crezi că familia St. Clair se află în spatele poveștii ăsteia.

– Nu eram convinsă de asta, pînă să apari tu.

– Ce legătură are una cu alta?

– Ei bine, nu de asta ești aici, ca să-i faci jocul murdar al unchiului tău? E-n regulă, Gabe. Afacerile sînt afaceri.

Primul impuls al lui Gabe fu să-i spună că asta e o nebunie. Dar, gîndindu-se la trecutul familiei St. Clair, n-ar fi jurat că unchiul Buck nu

era amestecat. Ar fi vrut să-i poată spune că el nu are nici o legătură cu asta, dar Ben şi Joey considerau că-i mai bine să păstreze secretul misiunii lui, acolo. El, personal, nu credea că transportul va fi cu adevărat jefuit, dar, totuşi, trebuia să ţină cont de faptul că existase o ameninţare.

Dar niciodată nu s-ar fi aşteptat ca ea să creadă că ameninţarea ar putea veni din partea familiei St. Clair.

Niciodată însă n-ar fi crezut că legea ar putea considera că ameninţarea venea din partea lui Jessie.

– Doar nu crezi, cu adevărat, că aş putea să-ţi fac aşa ceva, Jessie?

– De ce n-aş crede? Mi-ai făcut lucruri mai rele pentru a-ţi ajuta familia!

Deodată, timpul zbură înapoi. Era o după-amiază tîrzie de toamnă, şi curtea Universităţii din Georgia era plină de frunze galbene şi portocalii. Dovleci, împodobiţi de Halloween[1], atîrnau la ferestre.

Jessie era în dormitorul ei, încercînd să înveţe

1- Haloween – sărbătoare care are loc pe 31 octombrie, Ziua tuturor sfinţilor

la masa de la fereastră, cînd, de fapt, tot ce-şi dorea era să se întoarcă pe munte, unde îşi putea scoate pantofii şi alerga spre lac, unde Gabe o aştepta. Dar Gabe nu mai era acolo. Plecase de patru ani. Şi nu se va mai întoarce niciodată. Nimic nu mai era la fel ca înainte. Era o proaspătă studentă, prima din familia James, şi avea de gînd să fie una bună.

Poate dacă va învăţa şi va absolvi, ca toate fetele frumoase pe care le vedea în campus-ul universitar, poate atunci Gabe se va întoarce acasă şi...

Nu, n-o să-şi permită să se gîndească la asta. Nici nu ştia exact unde era Gabe. Un accident îl făcuse să părăsească echipa „Dolphin". Putea fi ceva permanent, îi spuseseră antrenorii. Poate chiar s-a căsătorit. Îi văzuse poza într-un ziar. Era împreună cu o blondă frumoasă. Totuşi, ea ştia undeva, în adîncul ei, că el încă îi aparţinea.

Apoi, ca într-un vis, îşi ridică privirea, şi îl văzu stînd în uşa deschisă.

– Gabe? şopti ea. Eşti cu adevărat tu?

– Bineînţeles, Jess. Ce mai faci?

– Bine, acum, răspunse ea şi i se aruncă în braţe. Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

– Nu sînt sigur că am făcut bine venind.

În acel moment, colega ei de cameră veni, îi privi pe amîndoi și chicoti.

– Vai! Mă scuzați. N-am știut că ai o vizită. Îmi iau cărțile și plec. Am de învățat.

Dar nu a plecat imediat. Se holba la ei, cu gura deschisă, mutîndu-și privirea de la unul la altul, nevenindu-i să creadă.

– Ești cumva?...

– Gabriel St. Clair, răspunse Gabe. Jessie și cu mine sîntem prieteni vechi. Nu vreau să pleci din cauza mea. Voiam doar s-o invit pe Jessie la plimbare.

– Da! spuse Jessie, și, practic, îl tîrî afară din cameră. S-o vadă pe colega ei, vorbindu-i lui Gabe în două minute, mai mult decît făcuse ea într-o săptămînă, o scotea din minți. Abia mai tîrziu a înțeles ce schimbări a atras prezența lui Gabe acolo. Pînă atunci, ea fusese un nimeni, dar, începînd cu ziua aceea, avea să devină o forță de care se va ține seama la Leeds Hall. A primit ulterior o invitație la cel mai prestigios club de fete din campusul universitar. Dar Jessie a refuzat-o.

Tot atunci, Jessie a aflat că Gabe nu venise s-o vadă pe ea, ci venise să-i ceară ceva, ceva ce ea nu i-ar fi dat niciodată.

Au părăsit dormitorul. Ea vedea cum cele-

lalte femei o privesc cu invidie şi cum bărbaţii întorc capul recunoscîndu-l, pentru a afla cine era acea femeie pe care nu o remarcaseră pînă atunci.

În timp ce mergeau pe hol, Gabe o ţinea de mînă de parcă ăsta era singurul lucru pe care-l avea în cap.

– Am auzit că ai fost accidentat, spuse ea.

– Da. Am fost lovit la braţ. O întîmplare tristă pentru un jucător. Viaţa e crudă, nu-i aşa?

– Nu vei juca mult timp?

– Încă nu se ştie. Unde putem merge să stăm de vorbă?

– Există un centru studenţesc.

Dar acolo n-au putut fi singuri. Prea multă lume a recunoscut îngerul cu păr auriu şi mîini de aur. Se opreau să-i spună că l-au văzut jucînd, cînd era la liceu sau în timpul facultăţii.

Din centrul studenţesc s-au dus în oraşul universitar.

– Am uitat să te întreb. Aveai ore după-amiază?

– Nu, nu mai am pînă mîine dimineaţă. Cît timp poţi să stai?

– Pînă mîine. Hai să plecăm de aici. E prea multă lume.

Şi, fără să ştie cum s-a întîmplat, au ajuns în

camera lui de hotel. Jessie nu-şi dădu seama că era stînjenită, pînă nu-l auzi pe Gabe închizînd uşa.

– Acum, Jessie, putem fi singuri, spuse el, cu un zîmbet de uşurare.

– Cred că da. Dar, ciudat, nu-i aşa? Să fim amîndoi singuri într-o cameră de hotel.

El o privi şi ea realiză că o vedea pe Jessie, pentru prima dată. Privirea lui se plimbă de la picioarele ei lungi, îmbrăcate în blugi, la pielea ce părea atît de mătăsoasă. Întotdeauna o văzuse ca pe un copil. Deodată, în faţa ochilor lui era o femeie şi el era pătruns de privirea ei fixă.

– Ai dreptate, Jess, n-am fost niciodată împreună într-o cameră ca asta, nu-i aşa? Vocea lui era răguşită, mai profundă decît înainte. Mă simt de parcă ar trebui să-mi scot pantalonii şi pantofii şi să mă arunc în lac, pentru ca tu să nu vezi ce efect ai asupra mea.

– Da, bine, dar nu avem nici un lac prin preajmă, nu-i aşa? Şi vreau să ştiu ce efect am asupra ta. Mi-a fost dor de tine, Gabe. A trecut multă vreme de cînd n-am mai fost... împreună.

Îşi aminteau amîndoi acea ultimă noapte, dinaintea plecării lui la facultate, cînd o sărutase şi ea îi răspunsese la sărutări.

– La naiba, Jess, îmi pare rău pentru noap-

tea aceea. N-ar fi trebuit să te sărut în felul acela. Eram doar un copil încăpățînat, care nu știa ce face.

– Oh, mi-am dat seama. Timp de patru ani, m-am gîndit la tine și la Laura, și la cît de grozavă trebuie să fi fost în comparație cu mine.

– Nu. La dracu', nu asta am vrut să spun. Nici nu se putea compara cu tine. Tu ești... ceva special.

– Mai sînt încă, Gabe? Vreau să spun, cred că au existat multe femei dornice să te aline, cînd ai fost accidentat.

– Nu chiar atît de multe, spuse el, cu o voce încordată, în timp ce se îndrepta spre pat și aprinse lumina. Venirea mea aici a fost o greșeală. N-ar fi trebuit să vin niciodată. N-aș fi venit dacă... O privi, și vocea i se pierdu. Mi-a fost dor de tine, Jess.

– Și mie mi-a fost dor de tine, spuse ea. N-am mai avut pe nimeni cu care să stau de vorbă, de cînd tu ai plecat. Văzu cum fața lui se luminează, pentru ca, apoi, să se întristeze. Ea merse spre fereastră și privi afară.

El veni spre ea, aproape o atinse, apoi se dădu înapoi.

– Dar totul s-a schimbat. Ai crescut și ai găsit un mijloc de a scăpa de muntele ăla. Ești o

femeie frumoasă acum, nu mai eşti copilul slăbănog care-şi încredinţa, în fiecare noapte, dorinţele stelelor.

– Dar sînt eu şi, în fine, dorinţa mea s-a împlinit.

– Drace! înjură el, strîngînd perna în braţe.

– Gabe, ce s-a întîmplat? Fără să-şi dea seama, îngenunche lîngă el, apăsîndu-şi corpul între picioarele lui şi punîndu-i capul pe piept. Avusese un necaz şi venise la ea. Era tot ce voia să ştie. Orice ar fi, o să fie bine. Sînt sigură de asta. Trebuie să încercăm să găsim o rezolvare.

– Nu înţelegi, Jess. Toată viaţa mi-am dorit să plec, să devin cineva şi crezusem că am găsit o cale. Acum, totul s-a dus. Am pierdut totul.

– Dar nu m-ai pierdut pe mine, Gabe. Întotdeauna voi fi alături de tine.

Începu să-l sărute şi să-l mîngîie, în timp ce-i scotea hainele. De data asta, îi oferi dragostea unei femei. Şi nu mai era nici o cale de întoarcere. Amîndoi erau maturi şi singuri, şi el lua, atingea şi transforma mîngîierea ei în ceva ce nici unul din ei nu mai trăise pînă atunci.

După ce totul s-a terminat, ea stătea în braţele lui, simţindu-se de parcă privea lumea din vîrful muntelui.

– Oh, Gabe, şopti ea, te-am aşteptat atîta

timp pentru asta. De ce ți-a trebuit atît pînă să vii?

Îl auzi gemînd și-l simți încordat, ca în noaptea cînd hotărîseră să fure mere din grădina bătrînului Pendleton și simțiseră că se apropie cineva.

Apoi, despletindu-și picioarele de ale ei, se ridică și-și trecu degetele prin păr.

– Nu pot să cred c-am făcut așa ceva, Jess. Dumnezeule, îmi pare atît de rău. N-am venit aici ca să te seduc sau să-ți fac false promisiuni. Tot ce voiam de la tine era o semnătură pe un act. Acum...

Să fie prinși, furînd, de bătrînul Pendleton, nu ar fi fost ceva atît de dureros, ca tocmai ce auzise, se gîndi Jessie. Gabe nu venise s-o vadă. Nu o voia; tot ce voia, era semnătura ei pe un act, același act cu care familia lui o hărțuia de mai bine de un an. Se ridică în picioare și începu să se îmbrace, încercînd să nu plîngă, încercînd să-și stăpînească furia ce creștea în interiorul ei.

– Gabe, dacă mi-ai fi spus de la început pentru ce ai venit aici, poate aș fi semnat. Ai crezut că trebuie să faci dragoste cu mine, ca să obții ceea ce voiai?

– Nu, bineînțeles că nu. S-a întîmplat, pur și simplu.

– Şi, presupunînd că aş semna, ce se va întîmpla cu noi după aceea?

– Nu m-am gîndit la asta. Voi duce documentul unchiului meu. Voi termina, odată pentru totdeauna, cu obligaţiile faţă de familia mea. Poate atunci mă vor lăsa să plec.

Ea îşi încheie blugii şi îşi încălţă pantofii sport.

– Cum, vrei să spui că te ţin prizonier? Nu poţi pleca de-acolo, dacă nu-ţi cumperi libertatea?

– Ceva de genul ăsta, recunoscu el, cu durere.

– Ei bine, nu voi face să-ţi fie mai uşor, Gabe, spuse ea, simţindu-se din ce în ce mai rănită şi mai furioasă.

Privi fix servieta de pe masă.

– Poţi să iei hîrtia asta şi să i-o duci înapoi unchiului tău. Spune-i că nu voi semna, nici acum, nici luna viitoare, nici anul viitor. Vocea ei era din ce în ce mai ridicată, pînă cînd ţipă. Acea fîşie de pămînt va rămîne a mea, pentru totdeauna. Nu vreau să vă mai văd vreodată, nici pe tine, nici pe unchiul tău, nici pe avocatul unchiului tău. Îţi mulţumesc pentru o după-amiază interesantă.

– Nu, Jess, aşteaptă. Nu am vrut să te rănesc. Ştii că ţin la tine. Întotdeauna am ţinut.

– Nu vreau să mai aud nimic, Gabe, spuse ea, fugind din cameră. Nu mai cred nimic din ceea ce spui. Îi aruncă servieta cu acte, în față. El nici măcar nu se feri. Și nici nu se mai întorsese vreodată să dea ochii cu ea.

Pînă acum.

Îi era recunoscător că nu-i spusese acum: „Ai făcut dragoste cu mine, pentru a obține ceea ce voiai ultima dată cînd ne-am întîlnit", dar cuvintele parcă era agățate în aer, ca un balon plin cu heliu.

– Regret și acum ce s-a întîmplat atunci, Jessie, mai mult decît ți-ai putea închipui vreodată, spuse el încet. Mi-e rușine că m-am lăsat folosit de familia mea. Dar mi-e mult mai rușine că atunci nu ți-am spus adevărul. Am ținut la tine. Cred că întotdeauna.

– Ar trebui să-ți fie rușine, Gabriel St. Clair. Vezi tu, eu știam că ții la mine. Exceptînd faptul că nu voiai să vadă asta prietenii tăi, întotdeauna ai fost sincer cu mine. Dacă un lucru era adevărat, îl recunoșteai. Nimeni n-a fost atît de sincer cu mine, cum ai fost tu. De aceea m-a și durut atît de tare.

– Cînd m-au scos din echipă, cred că am înnebunit puțin. Eram atît de rănit. Nimeni nu putea înțelege. Apoi te-am văzut și totul a fost bine din nou, pînă cînd ai fugit. N-ai vrut să asculți ceea ce aveam de gînd să-ți spun.

– Am ascultat, Gabe. Tocmai făcusem dragoste. Eu, pentru prima dată în viață. Stăteam în brațele tale, așteptînd să-mi spui că mă iubești.

– Și atunci, ce s-ar fi întîmplat? Ne-am fi căsătorit și am fi trăit pe vîrful muntelui, la fel ca familiile noastre, fără să avem nici unul din noi o meserie, fără să știm să facem ceva. M-am purtat ca un nenorocit, Jessie, unul de clasa întîi, dar chiar și atunci știam că, a mă căsători cu tine, ar fi și mai rău.

– Acum realizez și eu asta. Dar atunci Gabe, încă trăiam în trecut. Te așteptasem atît de mult să te întorci și, deodată, erai acolo, avînd nevoie de mine. Dar tot ce ai putut să-mi spui, a fost că familia ta îmi vrea semnătura pentru ultima fîșie din pămîntul James-ilor, pe care încă nu puseseră mîna. Puteau trimite pe oricine altcineva, Gabe. Dar tu ai fost cel care mi-a cerut asta. Tu, care știai ce însemna bucata aia de pămînt pentru mine.

– Ai fi putut foarte bine să aștepți să-ți spun

tot ce aveam de spus, Jessie. N-am vrut să vin, dar am fost constrîns de unchiul meu, sau, mai bine spus, şantajat. Familia îmi luase tot ce aveam, contul din bancă şi încrederea în mine însumi. Nu mai aveam nici o carieră, nici o diplomă, nici un viitor. Trebuia să găsesc o cale pentru a-mi clădi din nou un vis. Unchiul Buck îmi promisese că, dacă stau de vorbă cu tine, va fi ultimul lucru pe care mi-l vor cere, şi au jurat că n-or să te mai deranjeze vreodată. Am crezut atunci că, dacă ai plecat la şcoală, poate nu mai eşti atît de ataşată de acel pămînt. Poate că, în disperarea mea, am vrut să cred asta.

– Ei bine, te-ai înşelat. Dar nici eu nu renunţ. Pînă voi muri, am să pun mîna din nou pe pămîntul familiei mele. Şi, atîta vreme cît eşti în clădirea mea, neinvitat, vreau să pleci de aici.

– Jess, nu face aşa ceva. Chiar dacă nu vrei să discutăm despre noi doi, tot trebuie să discutăm despre aur. Trebuie să-mi fac rost de un cal şi de echipament. De vreme ce voi călări în bătaia puştii, este responsabilitatea ta să-mi împărtăşeşti planurile pe care le-ai făcut.

Jessie îl privi.

– Bine. Vorbim luni.

– Luni? De ce nu mîine? Nu este închis sa-

Ioon-ul duminică?

– Ba da, dar duminică merg la biserică.

– Toată ziua?

– Nu, dar după aceea iau prînzul şi mă duc să călăresc pe munte.

– Bine. Luăm prînzul împreună şi-apoi mergem să călărim.

– Dar nu ai cal.

– Oh, ba da. Am spus că trebuie să-mi caut unul. Încă îl mai am pe Blaze.

– Unde?

– Vărul Walter mi-l păstrează.

– Dar credeam că nu mai ţii legătura cu nici unul dintre membrii familiei tale. De ce ţi-ar păstra Walter calul?

– Hai să zicem că are să-mi plătească o datorie.

Îl privi fix.

– Bine atunci. Pe mîine, Gabe. Vom vorbi mîine.

– Perfect. Vin să te iau de la biserică.

Jessie nu avu putere să-l contrazică. Dacă nu pleca mai repede de lîngă el, şi-ar fi dat frîu liber emoţiilor. Să pretindă că e dură şi indiferentă era mult mai dificil decît şi-ar fi imaginat.

– Conversaţie numai, Gabe. Nu mai sînt adolescenta bolnavă de dragoste, de care să

rîdă toată lumea.

„Să rîdă?" Jessie avea dreptate. Gabe nu-i acordase niciodată respectul pe care-l merita, ținuse întotdeauna secretă prietenia lor. Se folosise de ea. Poate că nu mai putea să schimbe ceea ce făcuse în trecut, dar va arăta întregii lumi că Gabe St. Clair și Jessie James sînt prieteni. Îi datora măcar atît.

Ajungînd la concluzia asta, începu să meargă de-a lungul acoperișului, dar, apoi, se opri și se întoarse spre ea.

– Cu siguranță nu mai ești o adolescentă, și Jane a avut dreptate. Dai frumos din aripi. Abia aștept să ajungi la cotcodăcit. Se întoarse și începu să coboare scările, două cîte două.

Fără putere, Jessie se sprijini de balustradă și privi la strada din fața ei. Despre ce Dumnezeu vorbise? Aripi? Cotcodăcit?

Ce fusese în capul ei, cînd acceptase să meargă cu Gabe pe munte, în loc să-și concentreze atenția asupra problemelor saloon-ului.

Deci, în cele din urmă, Gabe s-a întors. S-au întîlnit și au stat de vorbă și ea i-a dat mai multe ocazii să plece. Dar el nu a plecat. Răsuflă adînc și-și permise un zîmbet slab, de speranță. Nu fusese ea cea care dăduse telefonul de amenințare. Dar, indiferent cine fusese, reușise

ceva ce pînă acum fusese un eşec.

Gabriel St. Clair s-a întors din nou acasă.

Văzu aprinzîndu-se lumina în camera lui, de la hotelul de peste drum, îi văzu silueta, în timp ce-şi descheia fermoarul blugilor şi îi lăsa să alunece jos. Ca şi cum ar fi ştiut că ea îl urmăreşte, îi trimise un sărut şi-apoi stinse lumina.

Gabriel St. Clair nu era un înger. Jessie James ştia, mai bine ca oricine, că era un bărbat periculos.

Îi trezise amintiri periculoase. Şi stîrnise dorinţe, la fel de periculoase.

Şi era perfect conştient de ceea ce făcea.

Dimineaţa următoare, Gabe s-a trezit devreme. Îşi îmbrăcă singura cămaşă pe care şi-o adusese, îşi luă haina sport şi se îndreptă spre sala de mese. Îl şocă pe Lonnie cînd îl întrebă:

– N-ai cumva o cravată pe care să mi-o împrumuţi?

– Sigur. Te duci undeva?

– Mă gîndeam să trec pe la biserică.

Lonnie desfăcu nodul cravatei pe care o purta şi i-o întinse lui Gabe.

– Eu aş încerca la mica biserică metodistă,

de pe Pumpkinvine Road, spuse Jane, cu un zîmbet atotştiutor.

Gabe înnodă cravata, de un roz ţipător, şi rînji. Purta o cămaşă albastră şi o cravată roz-neon. Nu era nici o şansă să pătrundă în biserică, fără să fie văzut.

– Slujba ţine cam mult, îi spuse Jane, umplîndu-i ceaşca cu cafea. Probabil că-ţi va fi foame cînd se va termina. Vrei să-ţi pregătesc un coş de picnic, pentru mai tîrziu?

– De ce nu? Sigur, Jane. Mi-ar plăcea foarte mult! Privi în jur. Micuţa sufragerie era plină. Sper că nu-i prea mare deranjul.

– Nu-i nici un deranj. Am un frigider. Cred că a mai rămas nişte pui fript şi nişte plăcintă cu cireşe. O să mă descurc.

– Pui fript, spuse el, şi zîmbi. Perfect!

Biserica era exact cum şi-o amintea, cocoţată pe o latură a muntelui, cu ferestrele larg deschise, prin care se auzeau vocile din interior. Nu putea spune că a petrecut multă vreme în biserică, cînd era copil. Familia lui nu era credincioasă, dar, dacă ar fi fost, ar fi fost baptişti.

Gabe își parcă jeep-ul lîngă un pîlc de brazi și intră înăuntru. După cum se așteptase, în timp ce mergea de-a lungul culoarului și se așeză în rîndul din față, toți ochii erau fixați asupra lui, inclusiv cei ai unei femei, cu părul negru și cu o rochie roșie, ce cînta în cor.

El își înclină capul, salutînd-o vizibil, cu o clipire din ochi, și luă o carte de imnuri religioase de la o femeie de lîngă el. Se alătură celor ce cîntau, plin de entuziasm. Nu-și amintea cînd se mai simțise atît de bine.

În biserică era îngrozitor de cald. S-a spus o rugăciune, după aceea s-a ascultat Scriptura, apoi o predică despre încredere și pocăință, care atingea exact punctele dureroase. Transpirația curgea pe fața lui Gabe și picura pe cravata lui Lonnie.

Tot timpul, cît a durat slujba, Gabe nu și-a luat ochii de pe fața lui Jessie. Nu mințise cînd spusese că merge la biserică! De fapt, cînta în corul bisericii. Nu avea de ce să fie surprins. La urma urmei, o auzise cîntînd. Slujba se termină cu un solo despre îngeri și iertare.

Cărămizile din peretele din spatele ei erau stropite cu aur. Gabe își aminti că multe cărămizi, ca și picturile folosite în construcțiile clădirilor vechi, erau stropite cu aur. Era ceva

aproape spiritual, privind-o pe Jessie stînd acolo, cu peretele alb, stropit cu auriu, din spatele ei.

Pentru că se aşezase în primul rînd din biserică, Gabe fu printre ultimii care plecară. Întîlni cîteva persoane cunoscute, care nu păreau surprinse să-l vadă. În cele din urmă, cînd ajunse în dreptul ultimului rînd din biserică, un bătrîn păşi în faţa lui pe culoar, blocîndu-i ieşirea.

– Am auzit că ai venit în oraş, băiete.

– Unchiul Buck? Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici?

– Iau parte la slujba de aici, acum şi mereu. Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

– Am venit s-o văd pe Jessie, răspunse Gabe, sincer.

– Era şi timpul, spuse Buck, salutînd din cap pe cineva din spatele lui Gabe, pentru ca, apoi, să se îndrepte încet spre uşă, lăsîndu-l pe Gabe cu gura căscată şi incapabil să scoată un cuvînt.

Persoana pe care o salutase Buck nu rămăsese tot atît de blocată ca şi Gabe. Jessie îşi scoase roba şi-i puse o mînă pe umăr.

– Ce cauţi aici, şi unde Dumnezeu ai găsit cravata asta?

– Vai, domnişoară James, ce limbaj! Cravata

asta e o creație divină. Cred că se potrivește de minune cu... pantalonii tăi scurți.

Jessie privi în jos, la picioarele ei goale, și-și puse repede înapoi roba.

– E cald, spuse ea neconvingător. Și ne îmbrăcăm robele de acasă.

Purta o pereche de pantaloni scurți, albi, și o cămașă de bumbac, roșu cu alb, înnodată în talie. Pantofii sport fuseseră înlocuiți de o pereche de sandale, cu o fundă mică.

– Urcă în jeep, Jess, îi ordonă el, privind-o amuzat. Repede, sau te iau în brațe și te așez înăuntru. Acum!

Se pare că îl crezu, pentru că intră în mașină și închise ușa după ea.

– Nu știu de ce faci asta, Gabe. Cred că-ți dai seama cît de prostește te comporți.

– Am venit să te iau de la biserică, așa cum ți-am promis. Unde ai vrea să mănînci?

Capitolul Patru

– De cînd a devenit unchiul Buck metodist?

– De cînd a început s-o viziteze pe organistă, Effie Stevens, răspunse Jessie.

– Unchiul Buck îi face ochi dulci organistei? E greu de crezut! Aproape tot atît de greu de crezut ca și apropierea lui de tine.

– Unchiul tău întotdeauna a fost apropiat de mine, Gabe. Cum, altfel, am mai fi putut hoinări împreună pe munte? De unde ar fi știut să te trimită pe tine să-mi ceri semnătura de renunțare la teren?

Gabe nu-i răspunse. În schimb, deschise radioul, găsi un post cu muzică country și lăsă

muzica să umple atmosfera.

Era ceva în aerul ăsta curat de munte, ce nu putea fi găsit nicăieri altundeva pe Pământ. Dacă Jessie voia să dea lovitura, trebuia să găsească o cale de a-l îmbutelia și de a-l vinde apoi.

– Cînd ai început să cînți, Jess?

– Întotdeauna am cîntat, cînd am fost singură.

– Dar niciodată cînd erai cu mine!

– Nu știam ce vei spune și mi-era teamă că vei rîde de mine.

– Am rîs eu vreodată de tine?

Jessie nu credea că are puterea să-l privească în față. Mintea îi era încă plină de imaginea lui strălucitoare, din bătaia soarelui, cu cămașa de un albastru identic cu al ochilor, și părul ce sclipea ca aurul adevărat. Degaja ceva foarte puternic, ceva ce depășea normalul și pătrundea în fanteziile ei cele mai secrete.

Unele femei, gîndi ea, preferă bărbații bruneți, duri, cu pasiuni puternice, pe care numai o iubită pe măsura lor i-ar îmblînzi. Dar atracția sexuală a lui Gabe era diferită. Era ca forța unui rîu de munte ce izbește stîncile colțuroase pentru ca, apoi, să le șlefuiască. Atracția lui stătea în felul simplu de a fi, în senzația de calm, în ceea ce se simțea că se află în interior. Era ceva ce anii nu schimbaseră.

– Nu, n-ai rîs niciodată de mine. Mă aşteptam să o faci. Şi a însemnat foarte mult pentru mine că n-ai făcut-o.

– Da, dar m-am comportat ca şi cum nu contai pentru mine, şi asta a fost o greşeală. Am permis unor nenorociţi să se poarte urît cu tine. Ar fi trebuit să-ţi iau apărarea.

– Am încercat să-ţi înţeleg comportamentul. Niciodată nu te-am învinuit, Gabe. Voiai să devii cineva şi, deodată, ai devenit. În ochii mei, întotdeauna ai fost.

– Cred, spuse el încet, punînd în voce nişte sentimente pe care nu-şi permisese niciodată să le analizeze. Cred că mi-ai hrănit visele într-un fel, cum nimeni altcineva n-a făcut-o.

– Ai spus ceva frumos, ar putea fi un început potrivit pentru un cîntec. Spune-mi exact ce-a vrut să însemne asta.

– Am ştiut întotdeauna că ceva nu e în ordine cu familia mea, dar am crezut că din cauza bunicului, care a fost prizonier în război. Cînd s-a întors acasă, era un erou, dar lumea nu ştia că, de fapt, nu era chiar aşa. Se schimbase într-un bătrîn egoist şi rău. Se spunea că bunica mea era un înger. Niciodată nu s-a plîns că trebuia să aibă grijă de el, dar a devenit tot mai tăcută.

Apoi a urmat jocul de pocher, explică el, unde bunicul a cîştigat mina James. Pentru o vre-

me, lucrurile au mers mai bine, pînă cînd zăcămîntul s-a epuizat. După asta, au început ghinioanele, ghinioane pe care familia St. Clair le-a produs.

– Cum?

– Mi-amintesc de data cînd maşina s-a oprit în mijlocul iernii. Fără ea, tata şi-a pierdut slujba.

– Dar n-a fost vina lui, nu-i aşa?

– Ba da. Tot ce trebuia să facă era să verifice dacă maşina are antigel. Dar n-a făcut-o. A îngheţat şi a spart blocul motor. Întotdeauna se întîmplau lucruri din astea, lucruri care ar fi putut fi prevenite. Singurul om responsabil din familie părea să fie bunica. Dacă ea ar fi trăit, poate lucrurile n-ar fi ajuns aşa. Dar, după ce bunicul Evan a murit, a murit şi ea de inimă rea.

– Dar toţi erau mîndri de tine. Îmi amintesc că tatăl tău te privea cum jucai fotbal şi rîdea, cînd marcai.

– Mda, dar rîdea, probabil, de bucurie că va cîştiga bani din pariurile pe care le punea pe mine.

Jessie nu răspunse amărăciunii din vocea lui. Cei din familia St. Clair fuseseră întotdeauna consideraţi nişte oameni de nimic, dar ea o dăduse pe seama ignoranţei şi a ghinionului. Putea înţelege cît de mult trebuia Gabe să-i urască. Putea înţelege, pentru că-l văzuse pe

tatăl ei reacționînd în același mod.

– Ai dreptate. Voiam să devin cineva, continuă Gabe, să fac ceva, să aflu despre lumea de dincolo de munte. Iar fotbalul părea un mijloc bun de evadare.

– Știu. Te ascultam, povestindu-mi, și-mi puteam imagina acea lume. Voiam să poți pleca, pentru a-ți realiza visul. Dar știam că asta însemna să mă lași pe mine aici.

– Nimănui altcuiva nu-i păsa, în afară de tine. Cred că nu ți-am spus niciodată cît a însemnat asta pentru mine.

– Așa că ai devenit un mare sportiv al liceului și ai fost selecționat în echipă. Era ceea ce-ți doreai?

– Pentru un timp, da. „Miami Dolphins" mi-au oferit o primă și am putut părăsi liceul mai devreme. Am semnat actele, pentru a juca fotbal la ei, și credeam că sînt pe drumul cel bun. Apoi am fost accidentat și Jessie nu mai era acolo pentru a-mi împărtăși neliniștile.

– Asta a fost atunci cînd te-ai întors acasă?

– Da, cînd doctorul echipei mi-a spus că nu voi mai putea juca niciodată. Tata și unchiul meu mi-au oferit o bucată de pămînt, dacă hotăram să rămîn și să-mi plătesc partea mea de asigurare.

– Ce te-a făcut să pleci?

– Pare ciudat, dar tu ai fost aceea. Partea de pămînt pe care au vrut să mi-o dea era acea bucată împrejmuită, care aparținuse bunicii mele. A fost cea pe care voiau să o vîndă, cînd tu ai refuzat să semnezi acele acte.

– N-am știut că urma să fie pămîntul tău, Gabe.

– S-au folosit de mine, Jess. După ce mi-am dat seama ce-am făcut, am fost atît de furios, încît nici nu le-am spus că m-am întîlnit cu tine. Nu m-am mai întors niciodată. Am folosit cea mai mare parte a banilor, luați ca asigurare în urma accidentului, pentru a merge la liceu și a-mi găsi o slujbă.

– Atunci, cred că mă bucur că s-a întîmplat așa. Dacă te-ai fi întors atunci, probabil că n-aș mai fi fost atît de furioasă și n-aș mai fi avut puterea de a-mi schimba și eu viața. Deci, ești iertat, Gabe. Ai dreptate, e timpul să uităm totul.

Gabe ar fi vrut să-i spună că ea îl ajutase, îi ascultase incertitudinile și le făcuse să pară neimportante. În ultima jumătate de oră, îi povestise din viața lui, mai mult decît o făcuse cu oricine altcineva. Jessie avea un fel de putere de a-i alunga demonii.

În lumina caldă a după-amiezii, cu vîntul care-i răvășea părul, lui Gabe nu i se mai părea că

trecuseră zece ani. Simțea de parcă ar fi avut din nou optsprezece ani. Numai că, de data asta, Jessie avea tot optsprezece ani și nu mai trebuia să dea socoteală nimănui, decît lor înșile.

Trase o înjurătură în gînd. Acest raționament n-avea cum să funcționeze. Nu se duceau la lac pentru a înota. Nu se duceau să facă un foc de tabără sau pe doc, ca să stea de vorbă. El avea treizeci și doi de ani acum. Cu un efort, aduse gîndurile înapoi, în prezent, și, cu o voce care voia să pară lejeră, întrebă:

– Tu compui cîntecele pentru formație?

– Unele dintre ele. Uneori, cînd cei din formație se prostesc, încercăm lucruri noi.

– Ești foarte talentată.

– Nu sînt, încerc doar să fac publicul să simtă ceea ce simt eu.

Și știa că reușește asta foarte bine. Dar acum, nu cînta și spera ca Gabe să nu-i simtă tensiunea pe care abia o putea stăpîni, nehotărîrea care pusese stăpînire pe ea. Undeva, în adîncul ei, era aceeași Jessie, care nu ezita să facă pact cu diavolul și care își încredința dorințele, în fiecare noapte, stelei ei norocoase.

Viața era tare ciudată, gîndi ea. Întotdeauna crezuse că Gabe se va întoarce acasă. Avusese încredere în el că va găsi ceea ce-și do-

rea şi se va întoarce la ea.

Prima dată, cînd el se întorsese, fusese luată prin surprindere şi se lăsase pradă mîndriei ei prosteşti. De data asta, nu se va mai lăsa prostită. El venise aici cu un motiv precis. Toată aiureala asta, legată de jefuirea transportului de aur, era pură ficţiune de tip St. Clair.

Gabe lua curbele de pe munte, pe două roţi, împroşcînd cu pietriş pe marginea drumului şi slobozind un strigăt, care fusese atît de familiar în tinereţea lui.

Deşi era prea tîrziu, ea îl întrebă în legătură cu destinaţia lor.

– Unde mergem, Gabe?

– Mă gîndeam să ne oprim la Walter şi să ne asigurăm dacă Blaze e pregătit pentru un drum lung. Vom vedea dacă are un cal în plus pentru tine. Ai spus doar că obişnuieşti să călăreşti duminica după-amiază, nu-i aşa?

– Mergem la ferma noastră? Cuvintele i se înăbuşeau în gît.

Gabe observă tensiunea din vocea ei şi încetini maşina.

– Putem să nu mergem, dacă crezi că aşa ar fi mai bine. Putem merge la lac.

– Nu! Prefer să nu merg la lac. E foarte bine să mergem la fermă. Numai că n-am mai fost acolo de mult timp.

El ştia exact de cît de mult timp. Îi dăduse lui Walter, în întregime, banii pentru pămînt, pe vremea cînd ea era încă la liceu.

– Trebuie să fi fost greu pentru tine, cînd tatăl tău a fost nevoit să vă vîndă căminul.

– A fost. Mă bucur că bunicul n-a mai trăit să vadă. Deodată, am fost siliţi să ne mutăm într-un apartament din oraş. Nu cred că s-ar fi putut obişnui vreodată să trăiască acolo. Dar asta m-a ajutat pe mine să înţeleg, cum te-ai simţit tu atras în capcană, înainte de a pleca.

– Eşti sigură că vrei să mergi la fermă? Putem să facem un picnic şi să renunţăm la călărie.

– Nu, e timpul să pot înfrunta asta. Şi... Îmi va fi mai uşor dacă tu eşti cu mine.

Cîteva clipe mai tîrziu, o luară pe un drum neasfaltat, care urca direct pe munte. Traversară Pumpkinvine Creek peste un pod, care lui Jessie i se păru mai şubred, decît îşi amintea ea că era. Apoi zări casa, ascunsă după un pîlc de molizi, privind spre valea unde Walter plantase tutun şi meri.

Jessie simţi o strîngere de inimă. Nu-şi amintea casa ca arătînd aşa de mică. Zugrăveala era scorojită şi plină de mucegai. Acoperişul era ruginit, iar veranda era aplecată din cauza propriei greutăţi.

– Arată atît de trist, spuse ea, în timp ce Gabe opri maşina în faţa uşii. Pe vremuri, era un loc atît de fericit.

Gabe privi casa cu un ochi critic. Nu putea spune că arăta diferit de vremea cînd Jessie locuia acolo. Florile şi grădina de zarzavat a mătuşii ei fuseseră de mult năpădite de buruieni. Era evident că Walter şi soţia lui nu le îngrijiseră mai mult decît o făcuseră bunicul şi tatăl lui Jessie.

O femeie apăru în uşă, cu un copil agăţat de picioarele ei. Pantalonii strîmţi, pe care-i purta, aveau o gaură în dreptul unui genunchi, iar pe tricou erau urme rămase de la mîncarea copiilor.

– Da? Pot să vă ajut?

Gabe îşi aruncă picioarele în afara jeep-ului şi se îndreptă spre verandă.

– Sînt Gabe St. Clair. Walter e acasă?

– E jos în hambar, lucrează la un tractor. Du-te acolo.

Gabe se întoarse la jeep, aşteptînd-o pe Jessie să-l însoţească. Ea părea că ezită să coboare.

– Vii?

– Nu, cred că te voi aştepta aici.

– Poţi să vii să stai pe terasă, strigă femeia. E mai răcoare. Şi-mi face plăcere să-mi ţii companie.

În timp ce Jessie se dădu jos, Gabe se îndreptă spre hambar. Deşi nu-i plăcea că o lăsa acolo, nu vedea ce altceva ar putea face. Era la fel de greu pentru ea să-şi revadă casa, cum era pentru el să-şi reîntîlnească familia.

– Walt?

– Aici, înăuntru. Dacă te pricepi la tractoare, eşti binevenit!

Hambarul era umbros şi liniştit. Albinele zumzăiau, făcînd cercuri în razele soarelui care pătrundeau prin micile găuri ale acoperişului. Aerul era plin de praf de la fîn şi mirosul de cai era puternic. Walter stătea aplecat peste motorul tractorului. Gabe ţinuse lunar legătura cu el, dar nu-l văzuse de ani de zile.

– Nu mă pricep, dar voi arunca o privire.

Walter se ridică.

– Gabe? Nu-mi vine să cred. Nu ai primit ultima plată din banii pe care mi i-ai împrumutat?

– Ba am primit-o. Nu pentru asta mă aflu aici.

– Dacă e în legătură cu Blaze, nu-ţi fă probleme. Poate să rămînă aici atît cît voi sta şi eu. Pentru cît e de bătrîn, e încă în formă bună. Îl călăresc încă, aşa cum ţi-am promis.

Gabe privi în jos, la motor.

– Ce s-a întîmplat?

– Locul lui era, de fapt, la fiare vechi. Dar oamenii încă fumează şi m-am gîndit că mă mai pot folosi de el. Unul nou nu-mi pot permite.

– E greu, nu?

– Nu ţi-ar plăcea să cumperi o fermă, nu?

– Nu, mulţumesc. Am reuşit să scap de locul ăsta o dată... Nu-mi doresc în nici un fel să mă întorc.

– Ai fost cel mai deştept dintre noi, Gabe. În cele din urmă, am înţeles şi noi asta. Unchiul Buck e singurul care a mai rămas pe munte, dar cred că şi el este acum pregătit să se mute în oraş.

Gabe nu ştia ce să spună. Ideea că Buck s-ar putea gîndi să se mute în oraş era ca un sacrilegiu.

– Asta mă surprinde tot atît de mult, cît m-a surprins să-l întîlnesc la biserică în dimineaţa asta.

– Da, e uimitor ce poate face o femeie dintr-un bărbat, chiar dintr-unul certăreţ ca unchiul Buck. Walter se lăsă pe spate şi se şterse cu cîrpa care o ţinea în mînă. Ce te aduce pe-aici, Gabe?

– Voi însoţi căruţa ce transportă aurul la Atlanta. Aş vrea să călăresc pe Blaze şi am venit să văd dacă e pregătit pentru aşa un drum.

– E în ţarcul din spatele hambarului, iar şaua ta e agăţată de perete.

– Nu cred că mai ai vreun cal prin preajmă, nu-i aşa?

– Nu. De ce?

– Jessie e cu mine. Mă gîndeam să mergem să călărim.

– Cred că Blaze vă poate căra pe amîndoi, dacă doamna n-are nimic împotrivă.

– Mă duc, întîi, să-mi salut vechiul prieten şi-apoi discut cu Jessie.

– Sigur. Iar eu ar fi bine să mă întorc la vechitura asta.

Gabe îl lăsă pe Walter cu capul băgat în tractor. Jessie avusese dreptate. Ferma avea, într-adevăr, ceva trist, dar nu şi calul mare şi negru, cînd îl văzu pe Gabe. Zece ani făcuseră din Gabe un străin în oraş, dar nu şi pentru calul care crescuse împreună cu el.

Jessie urcă scările verandei, încercînd să-şi ascundă disperarea.

– Sînt Rachel St. Clair, soţia lui Walter. Eşti Jessie James, nu-i aşa?

– Da. Ne-am cunoscut?

– Nu. Sînt de pe lîngă Shady Grove. Dar te-am văzut în oraș. Walter mi-a povestit cum rătăceați, tu și Gabe, pe muntele ăsta, înainte ca el să plece din oraș. Sînteți împreună din nou?

Era ceva melancolic în vocea lui Rachel. Copilul începu să se agite și Rachel privi afară.

– Este prea cald pentru octombrie. Chiar și cei care veneau aici sus, pentru a scăpa de căldură, au renunțat. Nimeni nu mai vine aici. Îmi doresc...

– Și în oraș e cald. Lumea aia pare că înghite tot aerul. Aici sus, ai putea trăi veșnic.

– Poate că tu poți. Walter și cu mine ne gîndim să vindem și să ne mutăm în Tennessee. Se fac angajări la firma aia de mașini și Walter speră să obțină un loc.

– Să vindeți ferma?

– Dacă găsim pe cineva care vrea s-o cumpere. Walter a tot căutat.

Jessie simți, deodată, că leșină. Nu puteau vinde ferma, nu pînă ea nu avea bani s-o cumpere. Se așeză și se aplecă înainte, sprijinindu-și fruntea de genunchi.

– Te simți bine? Îți aduc un pahar cu apă rece. Mă întorc imediat.

Ușa se închise în urma ei și Jessie o auzi îndreptîndu-se spre bucătărie. Încet, Jessie își

ridică privirea şi se uită în jur. Vedea ferma cu nişte ochi cu care nu o văzuse înainte. Era părăginită, neglijată, dar era casa ei, şi inima o duru gîndindu-se că nimeni n-o voia acum.

Cum se putea întîmpla aşa ceva? O fermă reprezenta o promisiune pentru viitor. Şi era o reflecţie a trecutului. Jessie tocmai termina de băut un pahar cu apă rece, ca gheaţa, cînd Gabe, împreună cu Walter, venea spre casă. Amîndoi rîdeau şi rîsul lor suna atît de plăcut.

– Unde-i Blaze? întrebă ea.

– E în ţarc, supărat că nu merge la picnic, răspunse Gabe. E prea cald ca să ne poată căra pe amîndoi plus coşul de picnic. Cred că va trebui să amînăm călăritul.

– Bine, spuse ea, nerăbdătoare. Oricum, trebuie să mă întorc în oraş. Mulţumesc pentru apă, Rachel. Şi ţinem legătura în privinţa fermei.

O porniră cu maşina în sus, pe munte, Jessie adîncită în propriile-i gînduri, iar Gabe aşteptînd să i le împărtăşească.

– Ce-ar fi să mîncăm lîngă pîrîu? spuse el, în cele din urmă.

Jessie privi în jur. Erau deja în apropierea pîrîului. Îi era greu să priceapă cuvintele lui.

– Nu cred că-i un loc bun pentru a parca, răspunse, într-un tîrziu.

Gabe zîmbi.

– Oh, ba da. Cel puțin sper să-l mai găsesc.

Traversă podul, conducînd încet, pînă ce găsi locul pe care-l căuta. Părăsi autostrada și pătrunse printre tufele de dafini, ajungînd la un mal al pîrîului complet izolat. Opri motorul și se întoarse spre Jessie, zîmbind.

– Vezi, ce ți-am spus eu?

– Cred că ai venit des aici, în trecut. „Dar nu cu mine", gîndi ea.

– Am petrecut o bună parte de timp aici, e-adevărat.

Își lăsă capul pe tetieră și închise ochii. Dintr-odată, era din nou în liceu, iar fata de lîngă el era Laura, și o dorea atît de mult, încît asta îl durea.

– Laura? întrebă Jessie încet.

– Da. Veneam aici și...

– Făceați dragoste?

– Nu știam că te gîndeai la așa ceva. Laura era genul de fată care spunea da, pentru ca, în clipa următoare, să spună nu. Mă înnebunea total.

– Vrei să spui că niciodată...

– Nu, niciodată. Ar putea părea o glumă bună, dar eram total lipsit de experiență. Știi care-i partea cea mai amuzantă? Cînd privesc înapoi, la zilele acelea, îmi dau seama că ea, de fapt, m-ar fi lăsat, dar eu nu eram suficient de isteț să-mi dau seama. În schimb, eram mereu chi-

nuit. Dacă nu te-aș fi avut pe tine, cu care să stau de vorbă, probabil că aș fi ajuns să mă droghez sau aș fi intrat la pușcărie.

Jessie n-avea chef să audă despre el și Laura. Îl ascultase atunci și, deși nu înțelesese ce se petrecea, încercase. Pentru băieți, sexul părea să fie o ușurare fizică și nimic mai mult. Nu părea să aibă de-a face cu dragostea.

– Îmi pare bine că te-am putut ajuta. Păcat că n-am avut și eu pe cineva, care să înțeleagă prin ce treceam.

Gabe deschise ochii. Niciodată nu-și imaginase că Jessie ar fi putut avea probleme. Nu o văzuse niciodată pe Jessie, ca pe cineva care i-ar putea fi egal, nu pînă în acea ultimă săptămînă dinaintea plecării lui la liceu, cînd nimic nu mai era ca înainte.

– Oh, Jess, îmi pare rău. Ar fi trebuit să spui ceva.

– Ce-aș fi putut spune, Gabe? Că și corpul meu se schimbase? Că simțeam că se petreceau cu mine lucruri ciudate? Că doream să te ating, și tu să mă atingi pe mine?

– Simțeai așa ceva în legătură cu mine? Știuse că ea se ținea după el, dar întotdeauna se gîndise la ea ca la o soră mai mică. El devenise un bărbat și sentimentele lui erau diferite.

– Era ceva atît de greu de înțeles? Erai tipul

care arăta cel mai bine din şcoală, cel după care se ţineau toate fetele, şi erai al meu. Ai fost al meu, înainte de a fi al Laurei. Şi o uram, pentru că era mai mare, pentru că era o proastă, pentru că era acolo unde mi-aş fi dorit eu să fiu însă n-am fost niciodată. Dar cel mai mult, Gabe, te-am urît pe tine, pentru că nu realizai ce aveai în mine.

Deodată, simţi toată durerea revenind din vremurile de demult. Jessie smuci uşa maşinii şi sări printre tufele de lauri, îndreptîndu-se spre pîrîu. Nu realizase ce vorbise, că recunoscuse, în faţa lui Gabe, cît de mult tînjise după el. Nu înţelegea de ce el îi povestise din nou toate gîndurile lui intime. Odată, suferise alături de el, ascultîndu-i necazurile. Acum, el o făcuse din nou, îi împărtăşise problemele lui şi ea îl ascultase. Numai că de data aceasta avea propria durere căreia trebuia să-i facă faţă.

– Îmi pare rău, Jessie, spuse Gabe, luînd-o de umeri şi răsucind-o spre el. Întotdeauna ai fost aici, pentru mine, singura persoană cu care puteam vorbi, singurul prieten adevărat. Îmi pare rău că am fost atît de egoist.

– Nu trebuie, Gabe. Pentru asta sînt prietenii. Nu era vina ta că eu doream mai mult. Nu puteam să concurez cu fetele de la oraş. Întotdeauna am fost răţuşca urîtă.

Degetele lui se strînseră în jurul umerilor ei. Respirația i se acceleră și albastrul ochilor deveni parcă mai adînc.

– Oh, Jessie, nu-ți dai seama cît ești de frumoasă?

Ea nu știa. De fapt, nu-i venea să creadă că era adevărat. Nu-și închipuia cît de atrăgătoare era, cu părul negru, luminat de razele soarelui ce părea un lac în lumina amurgului. Buzele i se desfăcură ca o invitație. Ochii ei căprui ardeau de dorință.

– N-ai fost niciodată o rățușcă urîtă. Erai Jessie, și erai a mea.

– Dar niciodată nu m-ai vrut, Gabe, șopti ea.

– Am fost un prost. Probabil că încă mai sînt.

– Nu, Gabe. Ai știut întotdeauna ceea ce faci. Ca și acum. Nu m-ai adus aici ca să-mi vorbești despre aur. Puteam discuta despre asta și în oraș. De ce m-ai răpit, la biserică?

– Pentru că voiam să fiu singur cu tine. Sînt tot atît de derutat de ce se întîmplă cu noi, ca și tine. Dar vreau să încercăm să aflăm. E posibil?

– Nu cred, Gabe. Amîndoi suferim de o supradoză de amintiri și sentimente din trecut, lăsate nelămurite. Ducem cu noi încă toate acele emoții.

Avea dreptate. Era timpul să schimbe subiectul.

– Poate. De ceea ce sînt sigur acum, e că-mi este foame. Am inversat ordinea firească. Întîi, trebuia să mîncăm, şi-apoi să stăm de vorbă. Găseşte un loc, în timp ce eu aduc mîncarea.

Cîteva clipe mai tîrziu, întindeau o pătură veche, de armată, pe pămîntul de lîngă pîrîu. El deschise geanta frigorifică, o privi pe Jessie şi zîmbi.

– Ce găseşti de zîmbit, Gabriel St. Clair? Ai uitat să aduci mîncarea?

– Oh, nu. Avem pîine pentru trup, vin pentru spirit şi ceva mîncare pentru suflet. Hai să mîncăm, şi-apoi îţi voi povesti totul despre obiceiurile de împerechere ale găinilor din Noua Guinee.

Mîncară şi discutară despre lucruri banale – muzică, saloon-ul ei, chiar şi despre aur; părea mai puţin periculos decît să vorbească despre ei doi. În final, Gabe strînse resturile de la picnic, în geanta frigorifică, şi le duse la maşină. Cînd se întoarse, ea se întinsese pe pătură cu mîinile sub cap.

Gabe nu putea să înţeleagă de ce Jessie credea că e o răţuşcă urîtă. Privind-o, pulsul i se accelera şi gîndurile ce-i treceau prin cap nu erau exact cele pe care le-ar fi dorit. Se aşeză jos lîngă ea, cît mai departe posibil, forţîndu-se să o ia încet.

– Îți mai plac jeleurile? o întrebă el.

– Bineînțeles. Și ție îți mai plac mîncărurile mexicane?

El îi iubea vocea, joasă și puțin gravă.

– Da, cu cît sînt mai iuți, cu atît îmi plac mai mult.

– Cînd ai de gînd să-mi povestești despre găinile din Guineea? întrebă ea, întorcîndu-se pe o parte și sprijinindu-se într-un cot.

Era prea aproape de el. El gemu încet.

– Poate că voi păstra asta pentru altă dată.

– Altă dată? repetă ea, nevenindu-i să creadă că va mai exista o altă dată. Apoi el o sărută. Ea nu se așteptase la asta. El nu avusese de gînd s-o facă. Petrecuseră ultimele ore, evitînd orice subiect ce ar fi putut retrezi vechi amintiri, și-apoi, într-o secundă, totul dispăruse. Nu mai exista nimic, în afară de bătăile inimii ei și de sîngele ce-i pulsa în vene, în timp ce el o culcă pe pătură și se așeză peste ea, neeliberîndu-i buzele.

Pentru Jessie, fiecare atingere era magnifică. Pătura, lipită de spate, părea să se topească și să se amestece cu corpul ei. Părul lui Gabe părea ca fîșiile de mătase printre degetele ei. El șoptea cuvinte pe care ea nu le putea înțelege, spunea lucruri pe care, deși nu le auzea, le putea simți.

În sfîrşit!

O răsuci, ridicînd-o peste el, trăgîndu-i faţa în jos, pentru a-i putea mușca buzele. Degetele ei se strînseră în pumni, pentru ca, apoi, să rătăcească pe pieptul lui, conturîndu-i fiecare linie a corpului.

– Ce-i asta, Gabe?

Degetele se plimbară de-a lungul unei cicatrice fine, situată între mamelon şi umăr.

– Nimic serios, spuse el nepăsător, tresărind cînd ea apăsă pe locul acela.

– Mie îmi pare a fi o rană, produsă de un glonte, spuse ea, plimbîndu-şi limba pe pieptul lui. Ce fel de muncă faci pentru guvernator?

– Una şi alta, tot ceea ce mă însărcinează să fac.

Ea îşi ridică o sprînceană, pentru a-şi arăta îndoiala, apoi sărută cicatricea.

– Cred că tu eşti nelegiuitul, Gabriel St. Clair, nu eu. Ştii că întotdeauna am recunoscut un om bun.

– Ce te face să crezi că aş fi bun? întrebă el, în glumă, studiindu-i expresiile de pe faţă.

– Sînt Jessie James. Rîse. Şi întotdeauna recunosc pe cineva de genul meu. Vrei să călăreşti cu mine?

Cineva rîse. Nu putea fi el. Gabe nu mai era de mult copilul sălbatic de pe munte.

Cineva gemu. Nu putea fi ea. Jessie nu lăsa niciodată sentimentele ei să iasă la iveală.

Se răsuciră din nou pe pătură, pieptul lui Jessie strivindu-se de al lui, capul ei arcuindu-se pe spate, picioarele desfăcîndu-i-se pentru a-l primi între ele.

Gabe, privind în jos spre ea, observă roşeaţa ce-i colora obrajii, buzele umflate de sărutările lui îi întîlni ochii, ce nu aveau nici o urmă de reproş, neaşteptînd scuze.

Undeva, în haosul din mintea lui, ştia că era o nebunie. Era ceva ce nu putea să meargă. Simţea că dăduse frîu liber demonilor pe care se muncise atît de mult să-i stăpînească, înainte. Fără să ştie cum, se forţă să se oprească şi se dădu la o parte.

O perioadă lungă de timp rămaseră aşa, împietriţi, nevenindu-le să creadă.

Nici unul nu vorbi. Nici unul nu ştia ce să spună.

În cele din urmă, Jessie spuse:

– Nu cred că vei pleca şi vei putea uita că asta s-a întîmplat, nu-i aşa?

– Crede-mă Jess, mi-aş dori să pot uita.

– De ce te-ai oprit? Te-aş fi lăsat să faci dragoste cu mine. Ştiai asta.

Gabe îi luă mîna.

– Da, ştiam. Şi Dumnezeu ştie cît de mult o

doream. Dar am mai făcut-o o dată şi ce-a urmat a fost un dezastru. Nu ne mai putem lăsa purtaţi de o pasiune ce n-o putem stăpîni.

– Asta crezi că este ceea ce simţim?

Nu era sigur că voia să răspundă. Nu era sigur că ştia răspunsul.

– Nu ştiu. Mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă vieţile noastre ar fi fost altfel, dacă n-aş fi avut accidentul ăla, dacă nu aş fi plecat de pe munte?

– Oh, nu! Nu începe cu regretele acum, Gabriel St. Clair. Nu vreau să port responsabilitatea eşecurilor tale. Sînt ale tale, aşa cum eu le am pe ale mele.

Îşi trase mîna dintr-a lui şi se ridică.

– E tîrziu, Gabe. Trebuie să mă întorc la Gold Dust. Trebuie să mă gîndesc la... o mulţime de lucruri.

Ajunşi la hotel, Gabe opri maşina. În timp ce deschidea portiera, Jessie simţi mîna lui Gabe pe braţul ei şi se opri.

– Unde ne va duce asta, Jess?

– Exact acolo unde eram cînd ai venit. Nicăieri. Jessie respiră adînc. Vom transporta aurul.

Apoi tu te vei întoarce la viața ta și eu la a mea.

– Nu sînt sigur că asta e ceea ce vreau.

– Nu fă din asta mai mult decît a fost, Gabe. Dacă nu te poți descurca cu căruța ce transportă aurul, trimite pe altcineva. În felul ăsta, nici unul din noi nu va trebui să-și facă probleme de ce s-ar putea întîmpla.

– Cred că ceea ce mă deranjează e că nu se va întîmpla, spuse el ușor.

– Eu vorbeam despre jaf, spuse Jessie, dîndu-se jos din jeep. Merse pînă în dreptul lui și se opri, privindu-l. De data asta sufereau amîndoi. Fuseseră odată cei mai buni prieteni. Fuseseră odată amanți. Acum nu mai erau nici una, nici alta, și ea nu știa ce ar mai putea fi între ei.

– Mulțumesc, Gabe, spuse ea încet, pentru că ai fost lîngă mine cînd am revăzut ferma. În ceea ce privește viitorul, am încetat să-mi mai fac planuri. Îl iau așa cum va veni.

În timp ce porni motorul, Gabe apăsă mult prea mult pedala de accelerație, apoi frînă brusc, ceea ce atrase atenția vărului său, șeriful, care ridică un deget în semn de avertisment. Făcînd o întoarcere în forma literei „U", Gabe duse mașina în parcarea din fața hotelului. Stătu vreme îndelungată în mașină, încercînd să găsească un sens la ceea ce se întîmplase.

Se gîndi la eşecuri şi la semnificaţia acestora. Se gîndi la regrete şi la vinovăţie. Se gîndi la mama, care îl părăsise cînd avea opt ani, şi la tatăl care putea foarte bine să nu fi existat, pentru că nu fusese niciodată acolo cînd băiatul lui avea nevoie de dragoste. Se gîndi la Pumpkinvine Mountain şi la Jessie.

Se întrebă dacă nu va regreta că s-a întors acasă.

Capitolul Cinci

Gabe nu reușise s-o păcălească pe Jessie nici o clipă. Aceea era o rană de glonte, și încă una recentă. Fusese rănit de cineva care voise să-l omoare. Deși el spusese că lucra pentru guvernator, să presupunem că mințise. Să presupunem că el era acolo ca să fure aurul.

Nimeni nu mai jefuia o căruță în anii '90. Era ceva ce aparținea Vestului Îndepărtat. Sigur, existau și droguri și crime în Dahlonega, dar așa ceva era absurd.

Dar ca Gabriel St. Clair să fie rănit de un glonte era ceva și mai absurd. Nu știa cum își cîștiga Gabe existența, dar nu era un bandit.

Indiferent ce-l adusese înapoi acasă, șeriful părea să aibă cunoștință de asta. Nu-și putea închipui că șeriful putea fi părtaș la o crimă. Dar era un St. Clair, și asta schimba toate regulile. Totuși, această idee era ciudată. Bătuse cîmpii cînd îl acuzase pe Gabe că ar face dragoste cu ea, pentru a pune mîna pe aur. Îi păruse total lipsit de sens, atunci, ca și acum.

Dar cicatricea era ceva real. Și la fel era și bilețelul pe care-l găsise sub ușă, cînd intrase în casă.

„El nu este ceea ce pare. Ferește-te!"

Avusese un șoc, cînd îl citise.

Gabe lipsise zece ani. Petrecuse trei ani la liceu, unul jucînd fotbal profesionist, iar, apoi, dispăruse de pe fața pămîntului. Să presupunem că a fost la închisoare. Acum, deodată, tocmai cînd ea transfera din bancă la Atlanta aurul bunicului, el apăruse.

Cei din familia St. Clair furaseră întotdeauna de la familia ei. Dar Gabe apăruse cînd ei voiau ceva de la Jessie. Mintea ei se chinuia între fapte și sentimente. Trebuia să mai existe ceva, în afara celor paisprezece uncii de aur. Numai că nu putea înțelege ce.

Puțin timp, în această după-amiază, renunțase la masca protectoare pe care o purta întotdeauna. Dar bilețelul o adusese la realitate. Nu

voia să creadă că Gabe era un hoț, dar nici nu se putea baza în totalitate pe instinctele ei. Se îndrăgostise oare orbește de un hoț? Avea nevoie de timp, pentru a se putea gîndi, pentru a găsi răspunsuri. Va începe prin a nu mai permite să fie singură cu el.

Dar mai era un singur lucru pe care dorea să-l facă, înainte de a porni să transporte aurul. Primul lucru pe care-l va face, luni dimineață, va fi un drum la bancă. Întîi se va interesa dacă poate obține un al doilea împrumut, pentru a-i plăti lui Walter ceea ce investise în fermă. Apoi, va controla, încă o dată, siguranța cutiei ce conținea aurul.

Nu voia să se gîndească ce va însemna să călătorească împreună cu Gabe, în aceeași căruță, timp de trei zile. Dar nu se putea bizui pe cineva din afară. Aurul era responsabilitatea ei, și chiar dacă nu lua în seamă avertismentul în legătură cu Gabe, trebuia să-l facă pe cel care-i trimisese biletul să creadă că o face.

Și mai trebuia să găsească o cale de a-l scutura un pic pe Gabe.

Miercuri dimineață, la marginea orașului, ca-

tîrii erau deja înhămați la căruță. Gabe, împreună cu ceilalți oameni, aștepta ca aurul să fie adus de șerif și ajutoarele sale.

– Vai, vai, ce emoționant, spuse Jane. Îmbrăcată într-o rochie de bumbac și purtînd pe cap o bonetă, ce amintea de vremea goanei după aur, stătea pe locul de lîngă Lonnie. O adevărată căruță Conestoga. Mă simt ca pe vremea pionieratului.

– Asta pentru că nu trebuie să mîni acești catîri, se plînse Lonnie. Iar cizmele astea sînt îngrozitor de călduroase.

– Oh, animalele sînt la fel de emoționate ca și mine. Am avut o scurtă discuție cu catîrul din frunte, Horace, și mi-a spus că a pus ochii pe o mînză din cele care trag trăsurile prin Atlanta.

Lonnie ridică o sprînceană.

– De unde ar cunoaște Horace o mînză din Atlanta? Atlanta e la șaptezeci de mile distanță.

– E născută aici. Se cunosc dinainte de a pleca de aici. Și i-am promis să încerc să le dau ocazia să se întîlnească. Excepție face cazul în care ea ar avea o nouă legătură, spuse Jane.

– Am auzit despre catîri că sînt sterili, spuse Lonnie.

– Nu trebuie să crezi tot ce auzi, replică Jane. Mai întîi, Horace e deosebit. În al doilea rînd, poate fi steril, dar cu siguranță nu e mort.

– Dacă aş fi în locul tău, Jane, aş păstra orice conversaţie, pe care o am cu catîrii, secretă. Mă tem că Gabe deja crede despre tine că eşti cam lunatică.

Jane îi aruncă lui Lonnie un zîmbet larg şi-apoi privi lung la Gabe.

– Nu cred că am vreo legătură cu faptul că el este întors pe dos de două zile. Indiferent ce-i chinuie gîndurile, nu are legătură cu mine. Cred că aici este mai mult vorba despre faptul că, cu cît nu poţi avea mai mult un lucru, cu atît îl doreşti mai tare.

Jessie, urcată pe calul ei, auzi comentariul lui Jane. Nici ea nu se simţea prea bine în dimineaţa asta. Dormise mult prea puţin, în ultimele două nopţi. Îşi jurase să nu se mai întîlnească cu Gabe, dar nu se aşteptase ca el să se ţină la distanţă.

Atinse cu mîna biletul din buzunar şi se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună şerifului despre el. Decise că era mai bine ca Gabe să nu ştie. Tensiunea ei se transmise calului, care începu să se mişte nervos.

– E totul în regulă, Jess? strigă Gabe de pe partea cealaltă a căruţei.

Jessie reuşi să dea din cap, în timp ce-şi liniştea calul.

– E O.K.!

Ceilalți oameni, care însoțeau transportul, conduceau căruțe de fermă, șarete și exista chiar și o căruță cu fîn. Partea originală a convoiului era căruța ce transporta fasole, cîrnați și fripturi. Cei care pregătiseră călătoria o doreau tot atît de originală, ca și cei care luau parte la ea.

În cele din urmă, se auziră sirenele poliției, marcînd sosirea aurului. Șeriful și ajutoarele lui, împreună cu Gabe, se întîlniseră cu Jessie, puțin mai devreme, la bancă. După ce deschiseseră safe-ul și scoseseră punga ce conținea pulberea și pipetele de aur, semnaseră actele prin care Jessie transfera aurul șerifului. Acum, șeriful îl aducea în cutia specială din interiorul căruței, încredințîndu-i cheia lui Jessie.

Gabe, urmărind procedura, băgă mîna în buzunar să se asigură că o a doua cheie, identică cu a lui Jessie, era acolo.

Își spuse din nou că nu făcuse asta, pentru că n-ar avea încredere în Jessie. Avea deplină încredere în ea. Ceea ce-l îngrijora era cea de-a doua amenințare. O primiseră în dimineața asta, iar Joey nu reușise să identifice încă autorul. Dar această a doua amenințare fusese scrisă.

„Ferește-te de nelegiuiți. Există un hoț, în noapte."

Gabe îl anunță pe Ben, care reînnoise rugămintea guvernatorului ca aurul să fie bine apărat. Joey decise să trimită două ajutoare, împreună cu ei. Deși credea că cineva vrea să le facă necazuri, nu avea nici un suspect. Familia James, cu excepția lui Jessie, fusese întotdeauna slabă. Ca și cei din familia St. Clair, reușiseră mereu să facă un lucru bun să meargă rău. Singurul merit, pe care Gabriel li-l recunoștea, era acela că o făcuseră pe Jessie.

Dar, așa cum Joey punctase fin, singurul lucru cu care familia St. Clair se putea mîndri, de ani de zile, era Gabe. Se putea spune că asta le făcea pe cele două familii egale.

Jessie dădu semnalul.

Lonnie trase de hățuri.

Horace privi înapoi și rămase pe loc.

– Folosește biciul, Lonnie, îl sfătui Gabe.

– Să nu îndrăznești să-l lovești pe Horace, protestă Jane.

– Jane, spuse Jessie, blînd dar ferm, catîrii sînt animale încăpățînate. Dacă Lonnie nu le demonstrează că el e cel care îi conduce, s-ar putea să avem o călătorie lungă.

– Prostii, replică Jane. Lasă-mă să vorbesc eu cu băiatul, în particular. Sări jos de la locul ei, merse repede spre catîr și-i șopti ceva la ureche. Cîteva clipe mai tîrziu, Horace o porni.

Gabe era îngrijorat. Avusese tot soiu' de misiuni, dar asta părea cea mai dificilă. Nu se putea edifica asupra hoţului, dacă, într-adevăr, exista unul. Cercetările locale nu scoseseră la iveală nici un suspect. Joey trimisese biletul de ameninţare la expertiză. Gabe ar fi dorit să discute cu Jessie despre noua situaţie, dar ea părea închisă în ea însăşi.

La amiază, se opriră să adape animalele şi să ia un prînz uşor. El era deja epuizat şi nu parcurseseră decît zece mile. Blaze se ţinea bine; Gabe era cel ce abia mai făcea faţă. Nu se refăcuse încă fizic, pe deplin.

Abia tîrziu, spre seară, ajunseră la Etowah River, lîngă Silver City, unde se opriră ca să înnopteze. Gabe îi puse pe vizitii să încercuiască căruţele, de parcă s-ar fi aşteptat la un atac indian. Se asigură că animalele au fost adăpate, hrănite şi periate. Jessie evita orice contact cu el, supraveghind aprinderea unui foc simbolic de tabără şi instalarea corturilor şi a sacilor de dormit.

În timp ce bucătarul le pregătea mîncarea, ea merse şi controlă cutia, asigurîndu-se că aţa, pe care o ascunsese în secret, mai era acolo.

Fasolea şi hamburger-ii erau aproape buni. Vasele pentru răcitul berii şi al băuturilor răco-

ritoare însă nu erau. Jessie continua să-l evite pe Gabe, care părea hotărît să facă acelaşi lucru.

Asta era bine. Va face ca următoarele două zile să treacă mai uşor. Pe sîmbătă, urmau să ajungă în Atlanta şi aurul va fi încredinţat guvernatorului. Vor aduce apoi căruţele acasă, pentru începerea oficială a „Gold Days Celebration". Gabe va rămîne undeva în trecut şi viaţa se va reîntoarce la normal.

Jane şi Lonnie stăteau pe nişte scaune din aluminiu.

– Sînt foarte confortabile, explică ea, făcînd cu ochiul. Nu cîntăm în jurul focului?

– Da, răspunse cineva. Jessie, ţi-ai adus chitara, nu-i aşa?

– Nu, nu mi-am adus-o.

– Ba da, o corectă Lonnie, şi o scoase de sub scaunul căruţei.

Nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să se supună. Jessie dîndu-i corzile, încercă cîteva note, pentru a o acorda, şi, apoi, începu să cînte. Alese cîntece pe care cei din jur le puteau cînta împreună cu ea: „You are my sunshine", „Froggy went A-courting", „Clementine".

– Cîntă şi unul dintre cîntecele tale, Jessie, spuse Jane. Urechilor mele le-ar plăcea ceva dulce şi trist, înainte de a se culca.

– Ah, nu, nu cred, murmură Jessie.

– De ce nu, Jess? spuse o voce familiară, ce nu era atît de liniştită pe cît voia să pară. Hai să-l auzim pe ultimul pe care l-ai compus.

Era inevitabil. Fusese încă din clipa în care apăruse chitara.

– Bine.

Începu să cînte despre femeia din interiorul ei, care ieşise la iveală.

„Şi-apoi l-am văzut din nou.
Totul e acum aşa cum a fost atunci.
Îl iubesc.
Încă îl iubesc
Ca o nebună... Nebună."

Cînd rosti ultimul cuvînt, gîtul îi era atît de încordat, încît de-abia mai cînta. Aplauzele uşoare îi dădură timp să se ridice şi să-şi pună chitara în cutie.

Jane o urmă.

– Sînt obosită. Cei din vremea pionieratului trebuie să fi avut fundurile tăbăcite. Noapte bună, tuturor.

Jessie privi la cei doi octogenari, părăsindu-şi locurile şi îndreptîndu-se spre cortul pe care-l

împărțeau la marginea pădurii.

Pînă atunci, nu observase cele două sacuri de dormit, rămase neîntinse, de lîngă căruță. Unul era al ei, celălalt...

– Numai o clipă, Gabe. Nu vei dormi aici.

– Bineînțeles că voi dormi aici, Jess. Cum am putea păzi aurul de la distanță?

– Dar... dar... Avea dreptate. Săculețul cu aur era încuiat în căruță și trebuia să stea în preajma lui. Dacă Gabe avea de gînd să-și joace rolul de apărător, atunci trebuia să stea și el aproape. Cel puțin în felul acesta nici unul din ei nu putea umbla la săculeț, fără ca celălalt să nu observe.

– Ce spui, Jessie? spuse el, blînd. Nu-mi place ce se întîmplă. Cred că amîndoi avem nevoie de un somn bun, la noapte. Hai să încheiem un armistițiu pe toată durata călătoriei.

– Crezi că putem?

– Putem încerca.

Ea fu de acord. Dar să dormi, nu era așa de simplu. Căruțele erau destul de departe, pentru ca ei să se simtă singuri. În afară de asta, tabăra era încercuită de oamenii șerifului.

Jessie se întinse îmbrăcată peste sacul ei de dormit, fiindu-i prea cald ca să se bage înăuntru. Focul de tabără se stinse. Lanternele erau stinse, atîta vreme cît era liniște în jur. Gabe se

ridică pentru a controla zona.

– Ce crezi că vei găsi? întrebă Jessie.

– Indieni, glumi el.

Bineînțeles, ea știa că aurul este sub supraveghere, dar, după biletul de avertisment, se simțea neliniștită. În cele din urmă, se duse în spatele căruței. Gabe era cauza neliniștii ei. O neliniștea absența lui. În ceea ce privea tot restul lumii, aurul era în siguranță, în cutia din interiorul căruței. Ea avea unica cheie. Dar simțea că ceva e în neregulă.

Verifică repede în jurul taberei, apoi o luă printre copaci, îndreptîndu-se spre rîu. Poate că va înota puțin, gîndi ea, se va spăla de praful din timpul călătoriei și va calma tensiunea ce-i chinuia mintea.

Dar nu fusese singura care avusese această idee. Suprafața apei era tulburată de cineva care înota spre celălalt mal. Se ascunse după un copac și zări părul auriu al lui Gabe, lucind în lumina lunii, înainte de a atinge malul.

Privi vrăjită. Întotdeauna imaginea lui îi produsese un șoc, și acum era mai puternic, ca de obicei. Stătea în picioare și se scutura de apă pe pătură, îmbrăcat numai în chiloți.

Ce căuta pe cealaltă parte a rîului?

Îl urmări dispărînd printre copaci. Așteptînd în întuneric, gînduri negre îi trecură prin cap.

De la gînduri legate de faptul că el căuta puțină intimitate, pînă la gînduri despre întîlniri cu persoane necunoscute, totul i se părea posibil. Omul însărcinat cu protecția aurului putea foarte bine să-l facă să dispară. Altfel, de ce ar fi părăsit tabăra pentru a înota de cealaltă parte a rîului?

Jessie așteptă. Minute nesfîrșite trecură, fără ca nimic să se întîmple. În cele din urmă, hotărî că era o singură cale de a afla – să traverseze rîul și să vadă cu ochii ei ce se întîmpla. Se scufundă în apa rece ca gheața, îmbrăcată numai în chiloți și sutien, și începu să înoate de-a lungul rîului. Fusese întotdeauna o bună înotătoare, dar acum era obosită, după mai multe nopți de nesomn, iar apa era foarte rece și mult prea rapidă. Simțea că e purtată de curent și se îndepărtează de tabără. Deodată, simți o crampă la un picior, care se transformă într-o durere vie, și se duse la fund.

Disperată, se chinui să se ridice la suprafață.

– Ajutor!

Auzi un plescăit în apă. Apoi simți o mînă, o mînă puternică ce o trăgea la suprafață.

– Liniștește-te, Jess! Te-am prins.

Era Gabe.

– Aproape m-ai înecat, îi aruncă ea, încercînd să scape din mîinile lui.

– Tu ești cea care ai ales drumul mai scurt

spre oraş, spuse Gabe, ridicînd-o în braţe şi ducînd-o la pătura unde îi erau hainele. Se lăsă într-un genunchi şi o puse jos.

– Ce căutai aici?

– Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare.

– Încercam să-mi înlătur tensiunea.

Nu-i putea vedea faţa în întuneric, dar simţea picăturile de apă ce cădeau din părul lui, pe faţa şi pieptul ei gol. Deodată, nu mai simţi frigul. Deodată, realiză că se întîmpla din nou – acel flux electric ce părea că se produce între ei doi.

– Nu te cred, îi aruncă ea. Te-ai întîlnit cu cineva pe malul celălalt, nu-i aşa?

– Bineînţelès că nu. Ai văzut pe cineva?

– Nu, răspunse ea sincer. Dar era cineva acolo. Cine era, Gabe?

– Oh, Jess, crede-mă. N-aş face niciodată ceva ca să te rănesc. Îţi dau cuvîntul meu.

Stătea întinsă lîngă el, de-abia îndrăznind să respire, conştientă că, în timp ce încerca s-o liniştească, el totuşi nu-i răspunsese la întrebare.

Gabe auzi motorul unei maşini. În clipa următoare, Jessie îşi va da seama că el trebuia să se întîlnească cu cineva. Trebuia să facă ceva, pentru a-i distrage atenţia.

Se aplecă şi o sărută. Simţi toată frustrarea

din ultimele două zile dispărînd. Cînd îi dădu drumul, îi şopti cu voce caldă:

– Mi-a fost dor de tine, Jess. Nu fugi iar de lîngă mine.

Ea gîfîi şi se răsuci.

– Nu. Dă-mi drumul, Gabe. Mi-este frig.

– Nu, Jessie, nu-ţi este frig. Aproape că arzi.

– Nu de data asta, Gabe, spuse ea, răsucindu-se şi ridicîndu-se în picioare. Îşi trase cămaşa, îşi îmbrăcă blugii şi pantofii şi o luă la goană prin pădure, spre tabără.

De data aceasta, Jessie se băgă în sacul de dormit, pînă la gît. *Tremura rău de tot.*

Simţea că, aşa cum spunea cîntecul ei, înnebuneşte, încetul cu încetul.

– Ai reuşit să-l iei, Lonnie?

Gabe îngenunchease în spatele cortului familiei Short şi şoptea prin fereastra nedesfăcută:

– Bineînţeles. Şi nimeni nu ne-a văzut. Jane l-a făcut pe Horace să facă o mică diversiune, pentru a ne acoperi spargerea.

– Dă-mi cheia de la cutie, pe la marginea cortului, şi păstrează sacul pînă ţi-l cer eu.

– Eşti sigur că am făcut ceea ce trebuia, Gabe? întrebă Jane. Nu mă simt în largul meu să fur de la Jessie. Mi-e teamă că nu mă va ierta niciodată.

– Crede-mă, Jane, e singurul mod în care sînt sigur că aurul e păzit. Nimeni nu vă poate suspecta pe voi doi.

Gabe le spuse noapte bună şi se întoarse la căruţă, din altă direcţie. El, de asemenea, ura s-o înşele pe Jessie, dar, cu puţin noroc, ea nu va descoperi săculeţul pe care Jane îl pusese în locul celui cu aur şi care conţinea pietre.

Jessie nu spuse nimic, cînd el se băgă în sacul de dormit. Gabe îi putea auzi respiraţia. Aproape că putea să o simtă, aşa mică era distanţa dintre ei, dar ea nu făcu nici un gest prin care să-l facă să vină lîngă ea. Acum, oricît de mult îşi dorea să fie în acelaşi sac de dormit cu ea, conştiinţa vinovăţiei îl făcu să nu încerce nimic mai mult.

La naiba, făcuse ce era necesar, pentru a o apăra pe Jessie, pentru a fi sigur că aurul ei va ajunge acolo unde trebuia să ajungă. Atunci, de ce se simţea ca dracu'?

Pentru că, mai devreme sau mai tîrziu, vor face dragoste şi ea îl va acuza din nou de acelaşi lucru – că a făcut asta în schimbul a ceva, ce voia de la ea. Numai că acum, întîi,

luase acel ceva.

Stătea întins, dorind-o pe Jessie şi simţind sentimentul de vinovăţie crescînd în interiorul lui. Cerul de deasupra era plin de stele. Păreau ca pipetele de aur, într-un şuvoi plutitor. Brazii înalţi, ce se aflau la marginea taberei, şuşoteau de parcă fuseseră martorii furtului şi acum bîrfeau despre el. Ceva trosni în mijlocul locului, unde fusese focul de tabără.

Totul, inclusiv natura, părea să-l urmărească pe Gabe.

Dar, mai presus de toate, era faptul că era mult prea conştient de prezenţa lui Jessie, lîngă el, atît de aproape, încît ar fi putut s-o atingă, dacă ar fi vrut. Şi Dumnezeu ştia cît de mult o voia. Întoarse capul uşor şi o privi, îi simţi parfumul şi respiraţia, în timp ce dormea. Era posibil ca ea să nu fie marcată de prezenţa lui, atît cît era ea? Nu părea, sau cel puţin era prea liniştită.

Timpul probabil prezisese posibilitatea ca, în ziua următoare, să plouă. Cincizeci la sută va ploua, spuseseră. El spera ca procentul de cincizeci la sută, favorabil ploii, să nu se adevereas-că.

Era foarte tîrziu cînd Gabe adormi, în cele din urmă. Şi peste cîteva clipe mai tîrziu, fu sculat de zgomotul taberei care se trezise. Deschise ochii.

Îi simțea de parcă erau plini cu nisip. A sta nedormit, perioade mai îndelungate de timp, făcea parte din meseria lui, dar insomniile de care suferise, în ultimele nopți, erau ceva diferit. Și nu implicau dormitul pe pămînt tare, cel puțin nu după ce fusese rănit de curînd. Corpul lui se resimți, în timp ce se ridică și privi în sus. Se așteptase să vadă cerul plin de nori, după prezicerile meteorologilor. Era departe de așa ceva.

Căruța care transporta aurul era acoperită cu o pînză groasă de cort, ce o făcea să arate mai autentică, dar nu și rezistentă la ploaie. Numai o altă căruță, mai mică, avea acoperiș care o putea proteja, în caz de ploaie. Dacă ar fi plouat, Gabe ar fi putut călări alături. Pălăria lui, Stetson, era rezistentă la apă și, pentru a arăta mai autentic, cineva din biroul șerifului îi dăduse niște pantaloni protectori de cowboy, rămași de la cine știe ce rodeo.

Dar Jessie s-ar fi udat leoarcă. Și, cunoscînd-o, Gabe știa că nu ar fi intrat în căruță. Privi îngrijorat spre cer și speră că ploaia va întîrzia, cel puțin pînă vor ajunge la cel dé-al doilea loc de înnoptare, lîngă Lake Lanier. Acolo, existau și alte posibilități de cazare.

– Mor de foame, spuse Jane, scoțînd capul din căruță. Somnul dă naștere la o foame de

lup.

Lonnie dădu din cap.

– Da, avem flapjacks[1], sirop de sorg și jumări, exact cum obișnuia mama să gătească.

– Mama ta era o expertă în delicatese, Lonnie, și asta s-a văzut cel mai bine asupra ta, pe ringul de dans de la Gold Dust Saloon. 'Neața, Gabe.

Gabe nu putu să-și ascundă zîmbetul. Cuplul format de cei doi era o adevărată ușurare, față de tensiunea din ultimele zile. El nu cunoscuse genul ăsta de afecțiune. Nici măcar mamei lui nu-i păsase de el. Tatăl lui nu vorbea despre ea niciodată, iar unchiul Buck spusese doar atît, cînd ea plecase: „Călătorie sprîncenată!" Gabe o găsise cîțiva ani mai tîrziu. Se recăsătorise și nu părea bucuroasă că-l vede.

Gabe privi în jur, dar nu era nici urmă de Jessie. Sacul ei de dormit dispăruse. Asta îl surprinse. Nu și-ar fi putut închipui că ea s-a sculat, fără ca el s-o audă. Probabil că simțurile lui au fost amorțite de profunzimea somnului. Sau poate că era supraexcitat.

Își frecă bărbia și simți barba crescută peste

1- prăjituri specifice americane

noapte. Ar fi dat orice pentru un duş şi pentru maşina lui de ras. Nu-şi dădea seama cum se descurcaseră adevăraţii pionieri, fără să se zgîrie pe faţă. Probabil că o va lăsa şi el să crească. O barbă dădea un aer mult mai impunător, dacă nu murea de mîncărime, înainte.

În timpul micului dejun, familia ce conducea căruţa cu fîn se plînse că bărbatul suferă de indigestie şi că trebuie să se întoarcă acasă. Lonnie şi Jane se mutară în căruţa mai mică, iar Gabe îi legă pe Blaze şi calul lui Jessie, în spatele căruţei Conestoga, luînd conducerea căruţei din frunte, cu Jessie lîngă el.

Un grup de motociclişti, care ştia despre transportul de aur, îi aştepta pentru a-i vedea cînd trec. Jessie fu nevoită să le zîmbească şi să le facă cu mîna. Umiditatea crescuse, norii se înmulţiseră şi tensiunea se adîncise. Gabe căută un subiect neutru de conversaţie, orice putea îndepărta tensiunea. Apoi îşi aminti de ceva ce-l preocupase.

– Ce-ai vrut să spui duminică, pe munte, cînd i-ai zis soţiei lui Walter că păstraţi legătura?

– Am de gînd să le fac o ofertă pentru fermă. Walter nu o vrea. Caută o nouă slujbă, în Tennessee.

– De ce o vrei, Jessie? Singură ai spus că nu mai este locul fericit de altădată.

– Pentru că este casa mea. Chiar dacă nu mai locuiesc acolo, este locul de care aparţin.

– Nu cred că înțeleg genul ăsta de atașament pentru un loc. N-am înțeles niciodată. Locurile se pot transforma în închisori.

– Nu este doar un loc, Gabe. E tot ce mi-a rămas de la familia mea. E locul unde cineva m-a iubit, și-mi lipsește asta.

„Unde cineva m-a iubit". Gabe nu știu ce să spună la asta. El nu avusese un asemenea loc pe munte. Nici unul dintre bărbații St. Clair nu avusese, cel puțin aparent.

– Știi, spuse într-un tîrziu, faptul că i-am împrumutat lui Walter bani pentru fermă a constituit ultimul contact pe care l-am avut cu familia mea. De aceea, l-a ținut pe Blaze în toți anii ăștia.

– Nu știam.

– Unchiul Buck va fi singurul care va rămîne acolo sus, pe munte, observă Gabe.

Jessie își făcu vînt cu evantaiul pe care-l găsi în geanta cu provizii, de lîngă scaun.

– Întotdeauna am crezut, spuse ea încet, că oamenii de pe munte sînt diferiți de cei din alte părți. Vecinul tău era vecinul tău, îți păsa ce se întîmplă cu el. Dar cei care se mută acum, în North Georgia, nu mai sînt așa.

– Oamenii de pe munte, pe care eu i-am cu-

noscuț, erau încăpățînați și răi.

– Bunicul James credea că sîntem oameni deosebiți, că, indiferent ce gîndesc alții despre noi, trebuie să avem grijă de cei pe care-i iubim.

– Și ai preluat chestia asta? Vocea lui Gabe era mai dură, decît intenționase. Aceeași minciună îi fusese vîndută și lui.

– Cînd ai aflat că lucrurile stau altfel?

– Cred că în ziua cînd am așteptat să te întorci la mine și tu n-ai venit. Ai mai văzut-o pe Laura de cînd v-ați despărțit?

– Laura? Repetă numele cu o voce de lemn. Pentru o clipă, nici nu-și putu aminti cine era Laura. Singurul lucru la care se putea gîndi era că Jessie îl așteptase și el nu venise. M-a sunat o dată, cînd am venit la înmormîntarea tatei, dar nu am văzut-o.

– S-a căsătorit cu un bancher. Au trei copii, dar ea pare pierdută. Nostim, dar acum, cînd nu mai are nici o importanță, am devenit prietene.

– Jessie, de ce n-ai plecat după ce ai absolvit liceul? Locul tău nu-i aici. Ești deșteaptă. Ai studii. Ai ambiții.

– N-am putut. Cred că e legat de nevoia de a simți că aparțin unui loc, de vreme ce sînt ultima din familia James. Nu cred că am un răspuns care ție să ți se pară potrivit.

Dar ea avusese unul, pe care i-l dăduse deja. Îl aşteptase pe el să se întoarcă la ea. Şi el n-o făcuse. Mătuşile ei muriseră, apoi bunicul, şi în cele din urmă tatăl. Muntele era singura familie care-i mai rămăsese.

Ora care a urmat au stat tăcuţi, unul lîngă altul, atingîndu-se, redeşteptînd amintiri periculoase pentru amîndoi.

Gabe, permanent conştient de femeia în tricou galben şi blugi, de lîngă el, simţea cum se contractă în interior, de parcă era captat de un cîmp magnetic. Nu voia să ştie că poate se înşelase în ceea ce privea familia lui. Viaţa lui nouă îl mulţumea pe deplin. Se descurca bine în meseria lui. Dar, încă mai purta în suflet Pumpkinvine Mountain, şi începea să creadă că asta o includea şi pe Jessie James.

Jessie fu prima care rupse tăcerea.

– Familia ta n-a putut niciodată să înţeleagă de ce ţineam atît de mult la acea fîşie de pămînt, de pe vîrful muntelui, deşi era prea stîncoasă pentru a o cultiva sau a construi ceva pe ea. Bunicul a căutat fiecare centimetru pătrat, pentru a găsi aur, dar nu a găsit. Dar dacă totuşi există?

– S-ar putea să mai existe aur. Sînt cîteva mine care încă funcţionează, în North Georgia, nu-i aşa? întrebă Gabe.

– Da, dar majoritatea sînt zăcăminte neîn-

semnate. Bunicul credea că există un zăcămînt care se întinde din North Carolina pînă jos, în Alabama. Cineva din Alabama lucrează, în momentul de față, într-o mină productivă, și poate că, într-o zi, cine știe, voi descoperi acel zăcămînt iluzoriu, dacă voi reuși să-l iau din mîinile unchiului tău. În afară de cazul că voi avea nevoie disperată de bani, nu voi vinde niciodată acel pămînt.

– Mai devreme sau mai tîrziu, vor tăia un drum prin spate, așa că unchiul Buck va cumpăra altă cale de acces.

– Cum s-ar putea întîmpla așa ceva? întrebă Jessie. Oamenii își lasă întotdeauna o cale de acces spre pămîntul lor, chiar dacă cei din ținut nu-i obligă.

– Nu știu. I-a aparținut bunicii mele. Cînd bunicul a venit din lagărul de război, ea a vîndut toate terenurile din jur. Cred că avea nevoie de bani. Asta s-a întîmplat înainte de faimosul joc de pocher, la care bătrînul Evan a cîștigat mina de aur a bunicului tău.

O făceau din nou, se gîndi Gabe, schimbau confidențe despre viețile lor private, vorbeau despre lucruri de care nici unul nu discutase vreodată cu altcineva. Așa fusese întotdeauna prietenia lor, deschisă și sinceră. Cînd se schimbase totul? Cînd se pierduseră unul pe altul?

Cînd el se culcase cu ea şi ea îl gonise.

– La naiba! înjură el, şi îl struni pe Horace de hamuri.

La care Horace se opri, aruncă o privire, cu ochii lui mari, vizitiului, şi lăsă ceva, ce se cheamă îngrăşămînt, în mijlocul betonului de pe drum.

Ploaia se opri, cînd ei ajunseră la Lake Lanier. Din nou, animalele fură adăpate, hrănite şi pregătite pentru odihna din timpul nopţii. Nimeni nu mai sugeră ca Jessie să cînte, şi ea fu recunoscătoare.

Mai tîrziu însă, în timp ce îşi desfăcea sacul de dormit, îi păru rău că nu cîntase măcar un cîntec. Ar mai fi umplut timpul care-l aveau încă în faţa lor. Ici şi colo, se vedeau lanterne şi se auzeau radiouri, iar liniştea călătoriei dispăru, în timp ce se auzeau tot mai dese chemări la meciul echipei Atlanta Braves.

Noaptea trecută, fusese rece. În noaptea asta, era mai multă umiditate, ce făcea ca animalele să fie nervoase, iar pe Jessie să-şi piardă răbdarea. Încă o zi şi o noapte şi vor ajunge la Atlanta. Va trebui să se îmbrace în rochia de

bumbac şi să-şi pună boneta pe cap, la intrarea în oraş.

Jessie hotărî să nu coboare la lac pentru o baie. Îi era teamă că s-ar putea întîlni din nou cu Gabe.

Nimic nu mai părea acum uşor.

Duşmănia dintre familiile St. Clair şi James era mai puternică decît oricînd. Numai că acum era personală.

Capitolul Șase

La jumătatea distanței dintre Lake Lanier și Stone Mountain pierdură încă o căruță, căreia i se rupsese axul unei roți.

Cînd se opriră, pentru a mînca de prînz, realizară că sînt în întîrziere față de termenul fixat. Cerul devenea tot mai amenințător. Jessie se dădu jos din căruță, plîngîndu-se că i-au amorțit mușchii. Nu era pregătită pentru întîlnirea cu femeia sofisticată, cu un microfon în mînă, care le ieși în întîmpinare.

– Domnișoară James? Femeia, urmată de un bărbat cu o cameră de filmat nu așteptă răspunsul. Sînt Emily Moran, reporter la WXNA,

Canalul Paisprezece. Am auzit că cineva a amenințat cu jaful transportul de aur.

– Cum de ați aflat? întrebă Gabe, apărînd lîngă Jessie.

– Ni s-a vîndut pontul. Stai, nu te cunosc de undeva? întrebă reportera, privindu-l lung pe Gabe. Nu te-am văzut la acel BIG...

Gabe apucă brațul femeii și o conduse mai departe, dîndu-i un sărut de bun-găsit.

– Hello, domnișoară Moran, îmi pare bine că te văd din nou.

Dar mișcarea rapidă a lui Gabe nu reuși să șteargă expresia curioasă a reporterei, în timp ce se întorcea și se îndrepta de cealaltă parte a căruței.

Jessie privea împietrită. Cine ar fi putut anunța presa? Departamentul șerifului promisese să păstreze amenințarea secretă. Și despre ce șușotea Gabe cu reportera aceea? Lui Jessie nu-i scăpă mișcarea din cap și mulțumirea de pe fața femeii, în timp ce se întorcea, împreună cu Gabe, ia locul unde era Jessie.

Jessie își spuse să fie politicoasă. A fi grosolană însemna să păteze imaginea generozității bunicului ei, care era, de fapt, scopul călătoriei lui Jessie. După ce-i aruncă lui Gabe o privire încruntată, pentru a-i arăta părerea ei despre modul în care o salutase pe reporteră,

Jessie îşi plantă un zîmbet ţeapăn pe faţă.

– Nu am prea mult timp. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară Moran?

– Aş vrea să filmez cîteva imagini, cu căruţa care transportă aurul, şi să vă pun cîteva întrebări.

– Bine, veniţi cu mine. Să găsim un loc unde să ne aşezăm.

Jessie ocoli căruţa şi privi în jur. Nu se va face foc de tabără pentru prînz. Bucătarul despacheta sandvişuri şi pungi cu cartofi prăjiţi. Jessie luă două căni cu băuturi răcoritoare şi se îndreptă spre un buştean tăiat, de la marginea pădurii.

– Luaţi loc, spuse ea, privind amuzată la rochia de mătase a reporterei. Îi întinse băutura.

Emily refuză şi privi cu îndoială la buştean.

– Aş prefera, mai întîi, să filmez nişte spoturi, cu dumneavoastră lîngă căruţă.

– Dar Horace ar prefera să nu fie deranjat.

Emily privi zăpăcită.

– Cine-i Horace?

– Este catîrul din fruntea echipajului, spuse Jessie.

Învăţase de la Jane că cel mai bun lucru era să-ţi zăpăceşti interlocutorul.

– E nerăbdător să ajungă la Atlanta. Are o întîlnire.

Emily se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Așa este, spuse Jane, apărînd deodată, de parcă ar fi fost trimisă. Viața amoroasă a lui Horace este confidențială. I-am promis discreție. Povestea interesantă este cea despre Jessie. Cred că știți că bunicul ei a fost cel care a extras aurul, inițial.

– Știu. Este foarte interesant, dar ceea ce vreau să știu este ce-mi puteți spune în legătură cu dușmănia...

– Ce dușmănie? trînti Jessie, uitîndu-și planul de a deruta pentru a cuceri.

– Cea dintre familiile St. Clair și James. E adevărat că domnul James și-a pierdut mina de aur, la un joc de pocher cu domnul St. Clair?

– Ah, da, răspunse Jane, în locul lui Jessie. Exact ca familiile Hatfield și McCoy, s-au dușmănit întotdeauna. Dar acel joc de pocher a fost cu mult timp în urmă. Ferește-te de a repeta bîrfe despre dușmănii și hoții.

– Vreți să spuneți că dușmănia a încetat?

– Absolut, spuse Gabe, așezîndu-se lîngă Jessie. Eu sînt un St. Clair, iar Jessie este ultima descendentă a familiei James. Ne-am rezolvat neînțelegerile și am format o echipă care să asigure transportul aurului.

Dar reportera nu renunță. Cu camera de fil-

mat în acțiune întrebă:

– Ce-mi puteți spune în legătură cu amenințarea de jaf? Pînă acum a fost vreun semn al unei fărădelegi?

– Nu, spuse Jane, cu un aer foarte discret. Dar, dacă telespectatorii vor să afle finalul poveștii dintre un St. Clair și un James, vor trebui să vină la Dahlonega, săptămîna viitoare. Le recomand hotelul Nugget și localul Gold Dust Saloon. Știați că Jessie cîntă împreună cu formația „The Dusters"?

Jessie o privi pe Jane, neputincioasă. S-ar putea ca ea să fi uitat planul de a deruta și, apoi, de a cuceri, dar Jane cu siguranță că nu o făcuse. Iat-o făcînd acum reclamă la televizor pentru festival, pentru hotel și saloon. Singurul lucru de care uitase să spună era muzeul. Jessie se gîndi că era mai bine s-o ia de acolo, înainte de a începe să vîndă bilete.

– Îmi pare rău, domnișoară Moran, spuse Jessie. Filmați ce doriți să filmați. Dacă mai aveți de pus întrebări, adresați-vă lui Gabe. El are se pare toate răspunsurile. Pe mine, vă rog să mă scuzați.

Cîteva clipe mai tîrziu, începu să toarne cu găleata, alungînd-o pe reporteră în furgoneta cu care venise.

Jane se îndreptă spre căruța ei. Jessie stă-

tea încovoiată în căruța Conestoga, ascultînd ploaia și sperînd că se va opri, dar aceasta era din ce în ce mai puternică. Verifică cutia încă o dată, luminînd cu lanterna săculețul din interior. Sacul era încă acolo, dar unde era firul de ață?

Cine? Cînd? Nu putea să înțeleagă. Cel puțin, cel care umblase nu deschisese și sacul. Jessie îndoi biletul de amenințare și încuie cutia, chiar în momentul cînd Gabe se urcă pe scaunul din față și mînă căruța pe drum, în plină ploaie.

– Ce faci, Gabe?

– Conduc această căruță. O căruță nu se oprește din mers doar pentru că afară plouă. Trebuie să ajungem, pînă diseară, la Stone Mountain Park.

Jessie căută în geanta de voiaj și scoase o pereche uscată de blugi și un tricou curat.

– Nu te uita în spate, îi ordonă ea.

– De ce, mă voi transforma într-un stîlp de sare?

– Mai rău, îl amenință ea. Te voi pulveriza cu mîinile mele, ceea ce, oricum, meriți.

– Bun, ești furioasă. Cel puțin vorbești cu mine. Credeam că am căzut de acord să încheiem un armistițiu pe durata călătoriei.

– Am mințit, spuse ea, trăgîndu-și tricoul peste cap. Oare Gabe fusese cel ce deschi-

sese cutia? Cum? Bineînțeles, un hoț avea mijloacele lui. Ce a vrut să spună domnișoara Moran? Un BIG, ce?

– Probabil că ai înțeles greșit, Jessie, începu el, apoi înghiți restul cuvintelor. Care ar fi fost diferența dacă ea ar fi știut care era adevărata lui meserie? Jessie, oricum, nu era hoțul.

– Nu contează, spuse ea. Chiar dacă ai lucrat la contrainformații, nu vreau să-ți aud scuzele. Oricum, mi-ai spune o minciună.

– Nu am lucrat la contrainformații, jură el. Și îți voi spune totul. Mai am de făcut doar un singur lucru.

– Ce? Să-mi furi aurul? Sau să mai faci o dată dragoste cu mine?

Gabe scoase un sunet de exasperare.

– N-am nevoie de aurul tău. Niciodată nu am avut nevoie de aurul tău, de pământul tău, sau de...

– Corpul meu? Asta încerci să-mi spui, într-un mod delicat?

– Mă gîndeam mai degrabă la inima ta.

– Uită asta! Am mare grijă cînd mă îndrăgostesc de cineva.

Jessie veni din spatele căruței și-și ocupă locul de lîngă el.

– Și eu la fel. Nu vrei deloc să-mi dai ocazia să-ți explic. Am impresia că-ți place ideea de a

mă învinovăți pe mine, pentru tot ce-i rău. Te simți foarte bine în postura de martiră. Ce dracu' faci aici, în ploaie?

– Îmi joc rolul. O femeie din vremea pionieratului nu s-ar fi ascuns în spatele căruței din cauza ploii. Ea ar fi stat alături de bărbatul ei. Și nu sînt o martiră, să știi.

Cuvintele lor păreau că trimit scîntei, dar Gabe zîmbi în sinea lui, în timp ce-o apucă pe după umeri și o trase sub foaia lui de cort.

– Ăsta sînt eu, îi șopti la ureche, bărbatul tău?

Jessie înjură.

– M-ai auzit doar spunînd că-mi joc rolul. Accentuez: interpretez un rol, joc, mă prefac. Și acum, lasă-mă și ia-ți o umbrelă.

Jessie aruncă foaia de cort și încercă să-și acopere picioarele. Înainte de a reuși, era din nou pe jumătate udă. Simți milă pentru femeile din vremea pionieratului. Cel puțin ea știa că noaptea următoare va fi acasă și va dormi în patul ei, de deasupra Gold Dust Saloon-ului.

– Îmi plăcea mai mult cînd eram amîndoi, sub foaia de cort, spuse Gabe.

– Te cred!

– Ce nu-i în regulă, de fapt, Jessie? De ce apropierea de mine te face atît de furioasă? Oamenii care țin unii la alții se culcă împreună.

– Nu un James şi un St. Clair.

– De ce amesteci ce este între noi, cu o ură veche dintre familii? De ce nu uiți trecutul, de ce nu încerci să faci ceva pentru tine, de exemplu, să te concentrezi asupra muzicii?

– Nu înțelegi, spuse ea, nimeni nu înțelege. Muzica e doar un vis.

– Vrei să spui, ca săpatul după aur?

– Poate, dar acel munte reprezintă pentru mine legătura trecutului cu viitorul. Odată ce asta ar dispărea, eu n-aş mai aparține de nimic.

– Îmi pare rău, Jess. Cred că nu înțeleg. Cred că un om își face singur drumul, pe care vrea să-l urmeze în viață.

Jessie simți ploaia care-i pătrundea pe după guler. Cîțiva motocicliști furioşi depăşiră căruța, claxonînd puternic şi proferînd amenințări, reuşind să agite catîrii şi caii.

– S-ar putea să nu simți acelaşi lucru, dacă ai fi singur, spuse ea.

– Sînt singur. Am ales să fiu singur, în urmă cu zece ani.

– Şi ce fel de viață duci, Gabe?

– Am o meserie care-mi place, un mic apartament, cîțiva prieteni.

– Prieteni apropiați, aşa cum am fost noi?

– Nu, nu cred. Genul ăsta de prietenie n-o întîlnești în fiecare zi.

Ea ar fi vrut să-i spună: „Știai asta, și totuși ai plecat?“ În schimb, îl întrebă:

– Și asta e de ajuns?

– Așa am crezut. Acum, nu mai știu dacă e de ajuns, Jess.

– Ai fost vreodată îndrăgostit, Gabe?

– Nu, nu cred. Cum ar fi putut să fie? Avusese grijă să nu se apropie de nimeni, atît de mult ca acest lucru să se întîmple. Celelalte lucruri au fost mai importante, spuse el aspru.

– Nu cred că ești ceea ce pari a fi. Ești hoț?

– Oh, Jessie. Nu încerc să-ți fur aurul.

– Asta e bine, pentru că, dacă ai încerca, ai avea o mare surpriză.

Dacă el nu mințea, cineva, totuși, o făcuse. Poate că el nu era acolo ca să-i fure aurul, dar fusese trimis cu un rol precis.

Ceea ce-i zgîndărea conștiința era însă că ea era cea mai mare mincinoasă. Numai ea știa că săculețul era gol.

Clanul James jefuise deja căruța.

Jessie căzu pe gînduri. Din nou reveniseră la problema aurului. Părea că era punctul central al frustrărilor lor, și masca după care se ascundeau, cînd emoțiile, prea evidente, amenințau noua lor relație.

În timp ce-și continuau drumul, Gabe observă schimbarea de expresie de pe fața ei, o

expresie care devenea din ce în ce mai tristă. Ce va face oare cînd va afla adevărul, că ea era principalul suspect? Ben le spusese că nu existau amprente pe biletul primit de Joey. Dar acesta fusese scris pe dosul unei hîrtii ce făcea reclamă unei băuturi răcoritoare, de la Gold Dust Saloon.

Nu se aştepta ca Jessie să înţeleagă gestul său. În ceea ce o privea, ea nu ştia că mai are altcineva cheia. Aurul fusese încă în cutie. Sau nu fusese?

Jane şi Lonnie luaseră săculeţul, dar el începea să se întrebe dacă n-ar fi fost bine să verifice conţinutul. Dacă fusese el cel tras pe sfoară?

În seara asta, după ce vor instala tabăra, va verifica conţinutul. Apoi îi va mărturisi lui Jessie ce a făcut. Ea îi spusese clar că nu vrea să retrăiască trecutul, iar ultimul lucru pe care Gabe l-ar fi dorit ar fi fost ca ea să creadă că el a folosit-o.

Îi plăcea să se gîndească la ideea de a-i sugera lui Jessie să-i facă o vizită ia Atlanta, pentru a se cunoaşte unul pe altul, pe un teren neutru. Asta nu s-ar fi interferat cu obsesia ei de a recumpăra terenul care fusese odată al familiei James. De fapt, chiar i-ar fi plăcut s-o ajute, dacă putea.

Ploaia începu să cadă din nou. Pentru ca lucrurile să devină şi mai complicate, vîntul se porni să sufle ascuţit. Părea că sosirea lor nu va fi atît de triumfală, pe cît o prezisese Jane sau cum o dorise Jessie.

Cînd, în cele din urmă, îşi făcură intrarea în parcare, era deja întuneric, iar norii făceau imposibilă priveliştea spre marele munte de stîncă. Spoturile luminoase, care trebuiau să le anunţe sosirea, fuseseră anulate. Parcarea era goală.

Ofiţerul de pază le explică unde fusese pregătit locul pentru a-şi aşeza tabăra. Jessie, obosită, înfrigurată şi flămîndă, începu să-l ajute pe Gabe să hrănească animalele şi să le pregătească pentru noapte.

Încercă din greu să nu se uite la Gabe. Era obosită, iar emoţiile ei atîrnau de un fir subţire de aţă. Călătoria lor era pe sfîrşite. Trebuia să pună o distanţă între ei doi.

– Te las pe tine să aranjezi animalele şi locul de campare, îi spuse ea. Mă duc la Jane şi Lonnie să pregătesc mîncarea pentru seara asta.

– Bine, răspunse Gabe. Ne întîlnim aici de îndată ce termin.

Plecară în direcţii diferite, Jessie îndreptîndu-se spre locul unde Jane şi Lonnie îşi întindeau cortul. Apucă bucata de nailon şi ajută la

fixarea ei pe scheletul de aluminiu, în timp ce Jane lega curelele de țăruși.

– Nu cred că-ți va fi prea plăcut să dormi în noaptea asta pe pământ, îi spuse Jessie lui Jane, aruncîndu-i o privire lungă și cercetătoare. Ești sigură că nu vrei să îți iei valiza și să mergi la hotel?

Jane observă asprimea din vocea lui Jessie și tresări.

– Nu, ne va fi bine aici.

– Gabe s-ar putea să aibă nevoie de noi, adăugă Lonnie, refuzînd s-o privească pe Jessie. Du-te și întinde-ți cortul. Ești udă leoarcă.

Jessie suspină. „Udă leoarcă" era prea puțin spus. După ce aruncase foaia de cort, pe care i-o dăduse Gabe, lăsase ploaia să facă ce mai rămăsese de făcut; s-o ude pînă ce va muri de frig.

Simțind cum îi crește senzația de frustrare, se îndreptă spre căruța unde bucătarul desfăcea termosurile cu cafea fierbinte și containerele cu chili și biscuiți. Luă o porție pentru ea și pentru Gabe și se întoarse la căruța ei.

Pământul era suprasaturat de apă, lăsînd-o să mustăcească în locurile unde nu putea s-o mai absoarbă. Să te menții uscat era o problemă pentru toți. Din cîte putea să vadă, previziunea că unii s-ar putea furișa să doarmă la

hotel nu era departe de adevăr. Jessie nu i-ar fi putut învinovăți. Îi părea rău de oamenii șerifului, care trebuiau să-i păzească în așa condiții mizerabile de vreme. Își dorea să nu fi fost de acord cu această călătorie. Puteau trimite aurul la Atlanta cu mașina șerifului.

Mîine totul se va termina. Ei nu-i rămînea decît să fie atentă, să supravegheze punga cu aur și să aștepte ca hoțul, el sau ea, să facă o mișcare. Dumnezeule, dar era atît de obosită, de udă și de înfometată. Puse mîncarea pe scaunul căruței și se sui înăuntru. Nu știa cînd se va întoarce Gabe și nici ce vor face atunci.

Aranjă bagajele în interiorul căruței, pentru a avea loc să-și întindă sacul de dormit. Hotărîse să doarmă în căruță, încă înainte de a începe să plouă. Puse mîncarea și ceștile cu cafea pe cutia ce conținea aurul, alături de o lanternă a cărei lumină o făcu să se simtă mai bine. Mîncarea mai putea aștepta, pînă se va dezbrăca de hainele ude.

Scoase din geanta de voiaj ultimul tricou uscat, un tricou larg, în care obișnuia să doarmă. Scoțîndu-și hainele ude, își trase tricoul peste corpul gol, schimbîndu-și, apoi, șosetele cu ciorapi trei sferturi.

Folosindu-se de singurul prosop, pe care-l adusese, începu să-și usuce părul. Sunetul

ploii, ce cădea pe acoperişul căruţei, era singurul zgomot care se auzea. Putea fi singură în căruţă, dar n-ar fi realizat... Fusese singură aproape toată viaţa, dar, aici, singurătatea era desăvîrşită. Treptat, gîndurile ei se apropiaseră de adevărata problemă. Călătoria era pe sfîrşite. Gabe va pleca. Nu sperase niciodată că ar mai fi putut înnoda ceea ce avuseseră odată. Şi, de fiecare dată cînd avusese ocazia, făcuse totul pe dos. Ar fi trebuit să-i spună că regretă ceea ce făcuse, în urmă cu zece ani, cînd fugise de lîngă el.

Şi el o iubea. Ştia asta. Sentimentele erau încă acolo, la fel de puternice ca întotdeauna. Învăţaseră să şi le ascundă. Gabe, cel de altădată, n-ar fi putut să le mascheze atît de bine. Dar, odată plecat de pe munte, învăţase cum să se îndepărteze.

Cei din afară nu puteau înţelege loialitatea puternică, pretinsă de membrii unei familii, chiar atunci cînd unii dintre aceştia nu o meritau. Pentru Jessie fusese o alegere pe care o făcuse singură. Gabe, însă, fusese sufocat de familia lui.

Încetul cu încetul, îşi dăduse seama de felul de a fi al unchiului lui. În loc să fie mîndru de succesul lui Gabe, Buck îl acuza pentru aceasta. „Îşi pierde timpul, încercînd să fie ceea ce

nu este de fapt", spunea Buck. Încercase chiar să se folosească de Gabe. Jessie se întreba cum reacționase Buck, cînd Gabe nu-și îndeplinise misiunea de a o convinge să semneze actele pentru teren.

Pînă cînd stătuse de vorbă cu soția lui Walter, Rachel, Jessie crezuse că Gabe nu mai păstra legătura cu nici unul dintre membrii familiei. Poate că se înșelase. Poate că ea era singura care nu păstrase legătura cu el.

Acum, va pleca din nou și ea va trebui să găsească o cale de a reveni la normal. Tot ce avea de făcut era să treacă de noaptea asta.

După ce verifică animalele, Gabe vorbi prin radio cu legătura sa, aranjînd să se întîlnească cu el, după miezul nopții, pentru a-i transfera aurul. De asemenea, îi transmise lui Ben că intenționează să-i spună lui Jessie că lucrează la Biroul de Investigații din Georgia. Poate, dacă va ști că este ofițer legitim, nu se va mai îngrijora că el este hoțul. Ceea ce făcuse fusese spre binele ei și era sigur că ea va înțelege.

În timp ce privea spre căruță, simți că i se oprește respirația. Toată tensiunea, care se

adunase în timpul călătoriei, i se concentră în abdomen, răspîndind căldură prin toate organele.

Silueta lui Jessie se vedea clar, în lumina lanternei din interiorul căruței. O privi, simțind inima spărgîndu-i pieptul, în timp ce-și scotea tricoul și-și desfăcea fermoarul de la blugi, pentru ca, apoi, să-i coboare ușor. O văzu cum își atîrna hainele ude pe scaunul de afară.

Începu să meargă, îndreptîndu-se spre căruță. Înainte de a realiza ce face, se trezi suindu-se în partea din spate a căruței. Auzi un strigăt de spaimă. Cînd dădu pătura la o parte, o văzu pe Jessie, cu ochii măriți de spaimă, lipită de cutia ce adăpostea aurul. Ținea în mînă termosul, ca pe o armă mortală, și luase poziția aruncătorului cu sulița de la Jocurile Olimpice.

– Ce faci aici, Gabe?

– Am... am... Ce dracu' făcea de fapt, speriind-o de moarte? Îmi pare rău, Jess, n-am vrut să te sperii. Cred că m-am pierdut pentru o clipă.

– Te-ai pierdut? Ce vrea să însemne asta?

Ținea încă termosul în mînă, dar îi dispăruse acea privire înspăimîntată.

– Ei bine, te-am văzut, vreau să spun ți-am văzut silueta prin pînza de la căruță și...

– Ah! M-ai văzut dezbrăcată? Cum a putut fi

atît de proastă. Văzuse doar atîtea filme, ca să știe ce poate face lumina în spatele unui ecran. De ce nu s-a gîndit?

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să mă uit, dar am fost luat prin surprindere. Vreau să spun, era de parcă ne aflam singuri pe lume, cu excepția lui Jane și Lonnie, dar ei n-au ochi decît unul pentru altul.

– Dar noi nu, nu-i așa Gabe? Sîntem doar două persoane care ne ciocnim mereu, ca cele două figurine cu magnet, care se sărută cînd se apropie prea mult. Dacă totul este în ordine, magneții le fac să fie împreună; dacă nu, fiecare se îndreaptă spre o altă direcție. M-am săturat să te tot doresc la infinit, Gabe. Pleacă.

– Ce nu-i în regulă, Jess? Vorbește-mi! Întotdeauna am fost în stare să vorbim, indiferent ce probleme am avut. Ce se întîmplă acum?

– Gabe, crede-mă, nu știu ce se întîmplă. Nu știu de ce ai venit, nu știu de ce cineva îmi scrie bilețele de amenințare. Și nu știu ce vrei de la mine, dar nu mai pot suporta.

– Ai primit bilete de amenințare? Unde sînt?

– A fost numai unul și... l-am distrus.

– Jessie, îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu cinstit cu tine. Și voi fi, dar trebuie să ai încredere în mine, de acum încolo.

Jessie lăsă termosul jos și se așeză. Avea

ochii umezi și buzele îi tremurau.

– Cred că e prea tîrziu, Gabe. Te-ai întors ca să aperi aurul. N-ai de ce să-ți faci griji. Aurul este bine apărat. Pleacă, Gabe.

– Cu siguranță, spuse Gabe, cu durere în voce, doar n-ai de gînd să mă dai afară în furtună?

Jessie păli. Ca o confirmare că și elementele naturii îi erau potrivnice, ploaia se îndesi, picăturile de apă lovind acoperișul căruței, ca niște gloanțe. În interiorul căruței însă, la lumina plăcută pe care o răspîndea lanterna, era aproape confortabil.

– Nu, cred că nu sînt în stare să fac așa ceva. Ți-am adus cina, dar sînt sigură că s-a răcit. Înclină termosul. Stai jos.

– Nu cred că-mi vei da voie să-mi scot hainele astea ude de pe mine, nu-i așa?

– Numai dacă stingi lumina.

Gabe își scoase din geantă haine uscate și apoi stinse lanterna.

Jessie închise ochii. Nu era necesar; întunericul era deplin. Dar chiar și cu ochii închiși îl putea vedea. Nu avea nevoie de privire pentru a-l vedea. Purta cu ea imaginea lui, pentru tot restul vieții.

– Îți amintești cînd am înotat prima dată fără haine, Jess?

– Nu!

Dar își amintea. Fusese în acea primă vară. Ea avea șase ani, iar el zece, cînd înotaseră prima oară în lac. Nici unul nu s-a gîndit că va vedea corpul celuilalt. Pînă în vara cînd el avea șaisprezece ani și corpul lui începuse să arate ciudat. Vocea începea să i se schimbe și pieptul să fie acoperit de o umbră ușoară de păr.

Atunci, deodată, Jessie insistase să poarte costume de baie. Numai că ea nu avea așa ceva. Folosise un șort și un sutien; acela fusese momentul cînd în relația lor a apărut prima, abia perceptibilă, schimbare. Încă își amintea ce simțise atunci, senzațiile ciudate care îi invadaseră corpul de doisprezece ani. Era ceva asemănător cu ceea ce simțea acum.

– Nu, repetă ea, dar îmi amintesc de ultima oară. Știam că ești cel mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată și că te jenezi, probabil, să fii văzut cu un copil ca mine.

Gabe rîse ușor.

– Credeai că are de-a face cu tine? Încearcă să te pui în pielea unui adolescent de șaisprezece ani, ai cărui hormoni abia încep să intre în funcțiune și care nu știe cum să se comporte, cînd îi simte atît de la suprafață.

– Întotdeauna am crezut că eu sînt de vină, spuse Jessie, ușor.

– La vremea aceea nu gîndeam aşa, dar acum, cînd privesc înapoi, mă gîndesc că poate ai dreptate. Erai un copil, dar mă priveai şi mă făceai să mă simt de parcă aş fi fost un bărbat.

– Relaţia noastră a fost în întregime bazată pe sex, Gabe?

– Drace, nu! Sau cel puţin nu mai mult decît altele. Sexul era pe ultimul loc, pentru mine. Nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc, căruia să-i împărtăşesc sentimentele mele. Toţi ceilalţi băieţi făceau pe grozavii şi niciodată nu puteai şti dacă spuneau adevărul sau doar vorbesc aşa, ca să te zăpăcească. Iar sexul era subiectul lor preferat. Cu tine, era altceva. Vorbeam despre şcoală, despre viaţă, despre visuri.

Aşa fusese. Jessie îşi amintea discuţiile interminabile despre istorie, despre miturile greceşti şi despre poezie. Gabe lua parte la clubul de teatru, şi ea exersa cu el, făcînd-o pe Julieta, în timp ce el era Romeo, pe Blanche, cînd el era Stanley.

Acea perioadă părea atît de îndepărtată şi, totuşi, le marcase amîndurora vieţile. Cu siguranţă, cînd ea se înscrisese la cursurile de teatru de la liceu, n-o făcuse de dragul lui Gabe. Cu toate acestea, fiecare cîntec pe care îl cînta îi era destinat lui.

Dar numai în mintea ei.

După terminarea liceului, cînd s-a întors înapoi în Dahlonega, o făcuse pentru a demonstra tuturor şi lui Gabe, în special, că familia James este o familie respectabilă. S-ar fi putut duce în aită parte, dar asta i-ar fi tăiat legăturile cu ceea ce era important în viaţa ei.

Cu trecutul ei. Cu Gabe. Dar Gabe nu s-a mai întors acasă, iar ea nu a mai avut cum să-i demonstreze cît de mult s-a schimbat. Cu toate astea, a încercat să-şi creeze o nouă viaţă, în care Gabe să nu mai fie punctul central.

Acum, în întuneric, amintirile o năpădiseră din nou. Inima îi bătea puternic şi respira cu greu.

Simţi podeaua căruţei mişcîndu-se, iar genunchiul lui Gabe îi atinse piciorul. Deşi asta era ceea ce aşteptase, acum nu mai era sigură că o dorea. Gabe nu se întorsese la ea. Se întorsese pentru că avea de îndeplinit o misiune.

– Nu-mi fă una ca asta, Gabe, spuse ea, cu vocea răguşită. Nu din nou.

– Ah, Jessie, nu cred că ne mai putem opri, răspunse el, şi înaintă spre ea în întuneric. Mi-a fost dor de tine. E ca şi cum m-aş reîntoarce la viaţă din nou. Atîta timp nu mi-am permis să fac altceva, decît să lucrez. E o lume nebună acolo. În seara asta, vreau să uit de tot, vreau să te ţin în braţe, aşa cum o făceam înainte ca totul să

se sfîrşească.

Gabe avea dreptate. Mîine, această fantezie, pe care şi-au permis-o amîndoi, va lua sfîrşit. Asta era de fapt, o fantezie, o dorinţă pe care o fetiţă o încredinţase unei stele. El va pleca şi totul se va sfîrşi. Durerea va reveni din nou. Dar acum îl avea. Şi îl dorea, pentru o ultimă dată.

– Poţi să te întorci acasă, şopti ea, cel puţin pentru o noapte.

Şi atunci Gabe o sărută.

Jessie de-abia mai respira. Îşi simţea corpul invadat de o multitudine de senzaţii. Dar, mai presus de toate, era sentimentul că era în braţele lui Gabe şi că el o iubea din nou.

– Îmi place cămaşa de noapte, Jess. E moale şi... şi... nu porţi nimic dedesubt, gemu el. Nu ţi-e frig?

– Ţie ţi-este frig, murmură ea, plimbîndu-şi palmele pe pieptul lui gol, sărutîndu-l, aprinzînd focul ce mocnea în interiorul corpului lui.

– Nu, mi-e cald, mi-e foarte cald.

Gabe se întinse pe sacul de dormit şi o trase deasupra lui. Mîinile lui pătrunseră pe sub cămaşa ei, iar degetele se desfăcură cuprinzîndu-i sînii. Îşi depărtă picioarele, pentru a-i face loc să se aşeze între ele. Era minunat să o atingă, să-i simtă ezitarea, în timp ce-i răspundea la mîngîieri.

În acel moment, Jessie simţi că-şi pierde controlul. I se păru că lumina lanternei s-a aprins, răspîndind mii de scîntei printre pleoapele ei închise. Simţea părul mătăsos de pe pieptul lui, frecîndu-i sfîrcurile, buzele lui, mîngîindu-i pielea de pe gît. Gemu de plăcere. Dar, mai mult decît atingerile şi sărutările, simţea de parcă s-a întors acasă; era senzaţia pe care o ai, cînd soarele răsare de după nori.

De data asta, el o pătrunse încet, în mod intenţionat, de parcă voia să marcheze fiecare clipă cu tandreţe. Era un sentiment nou şi minunat, pe care amîndoi îl descopereau atunci, o lume nouă nelocalizată în timp şi spaţiu. Munţi, lacuri, rîuri, toate existau în mintea lui Jessie, dar, mai presus de toate, era Gabe, care pusese stăpînire pe mintea şi corpul ei. În noaptea asta, el era lumea ei, ceea ce-şi dorea din totdeauna, ceea ce spera să se întîmple.

Gabriel, un înger. Gabriel, dragostea ei.

Capitolul Șapte

Tîrziu, noaptea, stăteau amîndoi întinși unul lîngă altul, acoperiți cu sacul de dormit. Gabe o trase în scobitura brațului său.

– Unde am greșit, Jess?

– Cred că a fost de vină muntele. El îmi asigura mie protecție, dar pentru tine reprezenta o închisoare.

– De ce simțeam așa? Încercă să-și potolească dorința pe care o simțea de fiecare dată, cînd o săruta pe Jessie, dar, în cele din urmă, renunță să lupte. Mai era mult pînă dimineață, cînd el trebuia să plece. De data asta, să facă

dragoste cu Jessie fusese ceva diferit. Ea îi răspunsese la sărutări pentru că o dorise, nu pentru că nu știa ce se întîmplă.

– Nu știu, Gabe. Dar ce contează acum? Mîine, totul se va termina. Este ultima noastră noapte împreună. Rîse amar. Asta este istoria relației noastre, nu-i așa? Fiecare întîlnire e un început și un sfîrșit.

Sfîrșit? Gîndul ăsta îl duru. Nu voia ca week-end-ul să se termine. Erau atîtea lucruri din viața lui pe care voia acum să le împartă cu Jessie. Voia să o prezinte prietenilor săi, Gavin și Stacy Magadan, să-i arate partea veche a orașului Atlanta, să o ducă la un concert, la Fox Theater.

Voia să împartă cu ea tot ceea ce el făcuse de cînd terminase școala, să vadă totul prin ochii ei.

– Să presupunem că nu este ultima noastră întîlnire, Jess! Să presupunem că te vei muta la Atlanta. Ai putea să te ocupi mai bine de cariera ta muzicală. Ai putea chiar să deschizi un local acolo.

– De ce n-am presupune că tu te vei întoarce acasă, Gabe? Am... ai putea să-ți construiești o casă pe malul lacului. Eu mi-aș putea conduce localul, pe care-l am deja, iar tu ai putea... ai

putea deveni primar, dacă vrei să te menţii în politică.

Asta îl făcu să rîdă.

– Un St. Clair, primar? Vai!

Jessie îşi frecă faţa de pieptul lui.

– Gabe, dacă ai făcut ceva rău în trecut, o vom rezolva împreună. Voi fi alături de tine, indiferent despre ce ar fi vorba.

Încă îl credea un criminal. Şi, totuşi, dorea să fie alături de el. Gabe simţea că înnebuneşte. Simţea că nu-şi mai poate ţine ascunsă identitatea.

– Jessie, în legătură cu trecutul meu. Ţi-am promis să-ţi spun adevărul.

– Nu! Nu acum! Nu vreau ca ceva să strice noaptea asta, spuse ea, oprindu-i protestele cu un sărut.

Mîncară chili-ul, băură cafeaua şi făcură dragoste din nou. Nici unul nu mai pomeni despre ziua de mîine, despre care la care să se mute. Era ca şi cum căzuseră tacit de acord că era un nou rămas-bun din vieţile lor.

Adormiră unul în braţele celuilalt. Cînd Gabe se trezi, primele raze de soare brăzdau cerul.

Întîrziase aproape şase ore de la întîlnirea cu omul lui de legătură. Se dezlipi cu grijă din braţele ei, îşi puse nişte haine uscate şi sări din căruţă, bucuros să constate că ploaia încetase, în cele din urmă. Nu-i plăcu că fu nevoit s-o deranjeze pe Jane, dar aceasta îl asigură că nu dormea. Îi putea simţi zîmbetul, chiar dacă acesta nu se vedea.

– Îmi pare bine că te-ai hotărît, în cele din urmă, să te muţi în căruţă, spuse ea. Ţi-a trebuit mult timp.

Nu-i răspunse nimic. Nu se simţea prea bine, gîndindu-se la ce avea de făcut. Simţea de parcă ar fi tras-o pe sfoară pe Jessie. Se gîndi că orice ar face, nu va reuşi să-şi ducă la bun sfîrşit misiunea şi să-şi satisfacă şi inima. Luă punga cu aur de la Jane şi se îndreptă, prin parcare, spre conacul unde fixase întîlnirea cu omul lui de legătură.

Ben Jarrsen îi ieşi în cale.

– Joe a crezut că s-a întîmplat ceva, pentru că nu ai venit la timp, şi a trimis după mine. Începusem să cred că n-o să mai apari.

– Ben, nu mă aşteptam să te văd.

– Cînd am primit mesajul prin care-mi spuneai că vrei să-ţi dezvălui adevărata identitate, m-am gîndit să vin personal să verific ce s-a

întîmplat. Ce nu-i în ordine?

– Nu știu. Simt doar că ceva nu merge.

– De aceea ai adus săculețul cu aur? Credeam că l-ai ascuns într-un loc sigur, pînă mîine.

– Așa am făcut. Dar m-am gîndit că ar fi mai bine să-l deschidem acum, ca să ne asigurăm că aurul e acolo.

– Bine. Deschide-l.

– Ai o lanternă?

– Chiar aici. O fîșie de lumină căzu pe săculețul de la bancă.

Dar nu era ușor. Gabe privi îndelung la săculeț, răsucindu-l la nesfîrșit în mîinile lui. Dacă îl va deschide forțat și va găsi aurul acolo, va părea un caraghios în ochii lui Jessie, pentru că a suspectat-o. Dar dacă era gol?

Ben întinse mîna.

– Vrei s-o fac eu?

– Nu, e treaba mea. Eu o voi face. Introduse cheia dublă, pe care o deținea, și deschise ușor. Explozia îl luă prin surprindere. Pulberea fină, de culoare roșie, îi acoperi mîinile și fața. Privea uimit la sacul gol pe care-l ținea în mînă. Nu era nimic înăuntru. Sacul fusese umplut cu bucăți de plumb, pentru a simula greutatea, dar nu era nici urmă de aur.

Deschisese un sac gol.

Unde era aurul?

Se uită la pulberea roşie care-i acoperea faţa, mîinile, hainele şi care-i trăda vinovăţia. Ea îşi bătuse joc de el.

– Şi acum, ce facem? întrebă Ben.

Era cea mai dură întrebare la care trebuise să răspundă vreodată. Orice răspuns ar fi găsit nu părea să stea în picioare. Cu inima grea, dădu singurul răspuns posibil:

– O luăm pe urmele clanului James. Haideţi să pornim căruţa.

Urmat de superiorul său, Gabe merse înapoi la căruţă, străbătînd pădurea. Stropii de apă de pe frunze îi căzură pe faţă, astfel că, atunci cînd ajunse la Jessie, arăta de parcă se luptase cu un monstru al pădurii.

– Gabe, ce s-a întîmplat?

Jessie sări în picioare, îl văzu pe celălalt bărbat care-l însoţea şi care-i lumina faţa, cu o lanternă, şi scoase un ţipăt.

– Gabe, eşti rănit! Dacă bărbatul ăsta vrea aurul, i-l dau!

– Ai schimbat săculeţul. Aurul nu este acolo, Jessie. Unde l-ai pus?

Neîncrederea i se citi pe faţă cînd înţelese ce era ceea ce vedea pe faţa şi pe cămaşa lui

Gabe.

– Mi-ai furat săculeţul? L-ai deschis?

– Da, Jessie. Şi n-am găsit decît o bombă care a explodat.

Ea se lăsă în genunchi, acoperindu-se cu sacul de dormit.

– Tu voiai să-mi iei aurul? Tu eşti hoţul?

– La naiba, Jessie! Sînt un agent de la BIG. Nu sînt hoţ. Dar cineva e cu siguranţă.

– Aşteptaţi! Aşteptaţi! ţipară Jane şi Lonnie dinspre cortul lor, grăbindu-se să vină la căruţă. Nu el l-a luat, Jessie, ci noi. Nu voiam să se întîmple ceva cu aurul, Jessie. Nu-l acuza pe Gabe.

– Credeam că-mi eşti prieten, spuse Jessie, privind încă fix pulberea roşie de pe faţa lui.

– Îţi sînt, începu Gabe să spună.

– Te iubeam. Te-am iubit întotdeauna.

– Jess, eu...

– Pleacă, Gabe. Vreau să mă îmbrac, spuse ea, aşteptîndu-i pe toţi să plece.

Ben Jansen stinse lanterna şi se îndreptă spre bărbatul şi femeia în vîrstă, îmbrăcaţi în pijamale, în dungi.

– Voi cine sînteţi? întrebă el.

– Jane şi Lonnie Short, răspunse Jane. Sora mea, Alice, este prietenă cu guvernatorul.

– Ah, da, sora lui Alice. Ce amestec aveți în toată povestea asta?

– Ei bine, am încercat să găsim o cale de a-i aduce pe Jessie și pe Gabe împreună. Totul a început cînd lui Alice i-a venit ideea că Gabe ar putea apăra aurul lui Jessie.

Gabe auzi povestea lui Jane, dar nu-i percepu sensul din cauza multitudinii de emoții care-i invadaseră corpul. Ar fi vrut să-i explice lui Jessie, dar realiză că era prea tîrziu. Privirea ei rece reflecta neîncrederea. Obrajii roșii și respirația întretăiată trădau furia ei crescîndă.

– Nimic nu se schimbă, nu-i așa? N-ar fi trebuit să te primesc înapoi, acasă, Gabe, nici măcar pentru un singur weekend. Trebuia să mă aștept la așa ceva.

– Unde-i aurul, Jessie?

– Aurul e în siguranță, Gabe. Va ajunge la Capitoliu mîine, exact așa cum a dorit bunicul meu. Nu am nevoie de tine sau de altcineva care să facă asta. Nu am avut niciodată.

Deschise cutia din interiorul căruței, ridică punga, care o înlocuise pe cea veritabilă, și o aruncă prin deschizătura căruței afară. Apoi, neinteresînd-o că Gabe o vede, începu să se îmbrace cu o rochie roșie, care amintea de vremea pionieratului. Își puse pe cap o bonetă, din

aceeaşi perioadă, şi privi la Gabe.

– Vreau să pleci din această căruţă şi din viaţa mea, Gabriel St. Clair. Nu mai eşti poleit cu aur şi n-am nevoie de un înger negru în preajma mea, acum şi niciodată.

– Gabe? Ben îl chemă de afară. Vrei să te uiţi la asta?

Gabe sări jos din căruţă.

– Ce-i?

Ben deschisese săculeţul şi văzu o grămadă de pietre şi bucăţele de marmură, viu colorate.

– Marmură? întrebă el.

– Cînd am înlocuit săculeţul, spuse Lonnie, Jane a crezut că pietrele nu sînt chiar potrivite. Erau toate de aceeaşi mărime. Atunci, i-a venit ideea cu marmura.

– Deci, întrebă Ben răbdător, unde este aurul?

– Presupun că Jessie a plecat să-l aducă, spuse Jane.

– Cum adică a plecat?

Gabe se repezi în căruţă. Era goală.

– Drace, a plecat.

– Unde s-ar fi putut duce? întrebă Ben. Ar fi trebuit să-şi închipuie că vom porni după ea.

– Cine poate şti? răspunse Gabe, în timp ce în mintea lui căuta cu disperare un răspuns. Tot

ce-ți pot spune e că este îmbrăcată cu o rochie și o bonetă de pe vremea pionieratului.

– Hai să ne împrăștiem și s-o căutăm, propuse Jane.

– Lonnie, du-te după oamenii șerifului și spune-le ce s-a întîmplat, ordonă Gabe.

Gabe mai căută o dată în căruță. Se uită în interiorul cutiei, unde ar fi trebuit să fie aurul. La fund, zări o bucată de hîrtie. Biletul primit de Jessie! „El nu este ceea ce pare. Ferește-te!" Îl împături și-l băgă în buzunar, pentru a i-l arăta lui Ben. Ceva în cuvintele acelea îi părea familiar.

Cîteva clipe mai tîrziu, toată tabăra era împresurată. Dar nu era nici urmă de Jessie. Dispăruse împreună cu aurul.

Căutarea fu extinsă în întregul parc și chiar și pe munte. Fără nici un rezultat. În cele din urmă, Jane își puse mîinile în șold și începu să dea ordine.

– Nu-mi dau seama ce s-a putut întîmpla, dar o cunosc pe Jessie și știu că cel mai important lucru, pentru ea, pe lumea asta, în afară de muntele ăla, este să ducă aurul bunicului ei la Capitoliu. Nu știu ce a făcut, dar am de gînd ca aceste căruțe să sosească acolo la timp. Lonnie, tu vei conduce căruța lui Jessie și eu o voi

conduce pe a noastră.

– Bună idee, Jane, aprobă Lonnie. Voi înhăma animalele.

Gabe îl urmă pe Lonnie spre locul unde erau animalele. Ceilalţi îi urmară. Dacă tot făcuseră drumul pînă aici, puteau merge pînă la capăt.

Parcul era luminat de apusul soarelui. Ploaia din noaptea trecută spălase praful din aer, iar razele soarelui luminau vîrful cel mai înalt al uriaşului munte de granit.

– A dispărut, Gabe, spuse Lonnie uimit. Horace a dispărut. Au dispărut cu toţii, cai şi măgari. Probabil că ea le-a dat drumul să plece. De ce?

Jane şi Gabe priviră unul la altul.

– Nu numai că le-a dat drumul, spuseră amîndoi într-un glas, dar i-a furat.

– Şi, adăugă Gabe, îndreptîndu-se spre mijlocul de transport pe patru roţi, cu care venise Ben, are o oră în avans. Hai să mergem, Ben.

– Venim în urma voastră, Gabe. Ne întîlnim la Capitoliu, strigă Jane. Agaţă una dintre maşinile şerifului de căruţa noastră. Într-un fel sau altul, trebuie să ajungem la biroul guvernatorului.

Dar nici una dintre maşinile şerifului nu vru să pornească. Jessie le defectase pe toate.

Chiar şi jeep-ul lui Ben Jansen tuşi de cîteva

ori şi-apoi muri. Fuseseră traşi pe sfoară. Repede, Ben chemă pe cineva pentru a repara maşinile. Dar asta luă timp şi avansul lui Jessie crescu.

Gabe şi Ben merseră la postul de control, de la intrarea în parcare, şi îl întîlniră pe ofiţerul care deschidea odată cu primele raze de lumină.

– Ai văzut o femeie călărind un catîr? întrebă Gabe.

– Sigur, acum vreo oră. A trecut pe aici, ca un general conducînd un convoi foarte important.

– Unde s-ar fi putut duce, Gabe? întrebă Ben.

– Nu ştiu. Nu poţi să anunţi toate posturile de control? Cineva trebuie s-o fi văzut.

– Dar e sîmbătă şi sîntem la Atlanta. Lucruri ciudate se întîmplă la tot pasul. S-ar putea ca nimeni să n-o fi observat-o.

– O voi găsi, Ben.

Ben îşi folosi radioemiţătorul pentru a-i semnala ştirea lui Joe, aflat la cartierul general.

– Joe, fii atent dacă poliţia raportează că a văzut o femeie îmbrăcată cu o rochie roşie din vremea pionieratului. Are părul negru şi poartă o bonetă. Apoi adăugă cu o voce dureroasă:

Călărește un catîr.

Auzi un mîrîit la celălalt capăt al firului.

– Ce înseamnă asta? Călărește un catîr?

– Exact cum ai auzit. Dă-ne de știre dacă e pusă sub urmărire. Nu cred că vreau să fie oprită.

– Să spun că este înarmată și că poate fi periculoasă?

Gabe scăpă un hohot de rîs.

– Poți spune asta, răspunse Ben. Cu siguranță că poți spune asta.

– Are persoana urmărită și un nume? întrebă curios ofițerul.

– Persoana are cu siguranță un nume, trînti Gabe. Este Jessie James.

Cînd mașina sosi, Gabe puse mîna pe volan și porni spre oraș. Nu știa ce altceva ar fi putut să facă. Nu putea crede că Jessie era hoțul. Ca și Jane, era convins că cel mai important lucru pentru Jessie era să ducă aurul la Capitoliu, așa că i se părea logic ca ea să fi găsit o modalitate de a face acest lucru.

– Nu ai verificat săculețul, atunci cînd l-ai luat? întrebă Ben.

– Cu toții am văzut-o pe Jessie deschizînd seiful băncii și luînd de acolo săculețul. L-a încredințat șerifului, care a semnat pentru pri-

mirea lui, şi-apoi l-a adus sub escortă la căruţă, unde a fost încuiat în cutia din interior. Nu ne-a scăpat nici o clipă din raza vizuală.

– Dar era cutia lui Jessie şi ea avea cheia, comentă Ben.

Gabe scutură din cap.

– Jessie niciodată n-ar fi...

– Cineva totuşi a făcut-o. Ben chemă prin radioemiţător: Joe, ia legătura cu banca din Dahlonega, află dacă Jessie a fost acolo, înainte ca aurul să fie transferat.

– Nu cred că au deschis încă, domnule.

– Atunci, trezeşte-i. Sîntem în urmărirea lui Jessie James, spuse Ben, eliberînd butonul prin care chema baza. Te simţi bine, Gabe?

– De unde dracu' să ştiu? Sînt un agent special de la BIG şi nu sînt în stare să asigur protecţia unui transport de aur. „Nu sînt nici măcar în stare să protejez femeia pe care o iubesc", gîndi el.

– Ben, Joe îţi vorbeşte. A fost semnalată o femeie, călărind un catîr, pe partea cealaltă a dealului Druid Hills. A călărit pînă în curtea unei femei, unde a rupt frînghia de rufe pe care a luat-o cu ea. Femeia e furioasă ca dracu'... spune că femeia suspectă călărea ca o nebună şi era îmbrăcată cu o rochie de pe vremea bunicii.

Gabe ar fi izbucnit în rîs, dacă n-ar fi fost atît de îngrijorat.

Îngrijorarea lui Gabe nu-l opri însă pe Ben să pufnească în rîs. Gabe tăie drumul şi o apucă pe East Point de Leon, îndreptîndu-se spre Druid Hills. Îi trecu prin cap că asta trebuie să fie zona unde se filmase filmul „Driving Miss Daisy". Se gîndi că aceeaşi încăpăţînare o anima şi pe Jessie, ca pe miss Daisy. Cînd Jessie va fi la vîrsta pensiei, va fi tot atît de certăreaţă. Iar Gabe ar fi putut paria că animalul, călărit de Jessie, mergea chiar mai repede decît automobilul lui Daisy.

Urmărirea se dovedi foarte palpitantă. O maşină de poliţie, cu luminile albastre aprinse, mergea alături de ei.

– Gabe, nu ştiu dacă este bine că o urmărim pe Jessie. S-ar putea s-o speriem şi s-o forţăm să facă o prostie.

Gabe îşi privi şeful neîncrezător.

– Jessie să facă o prostie? Cred că glumeşti!

Ben deschise din nou radioemiţătorul.

– Aici este căpitanul Ben Jansen. Atenţie! Către toate echipajele care se află în urmărirea femeii ce călăreşte un catîr. Nu vrem s-o speriem. Stingeţi luminile, încetiniţi şi urmăriţi-o de la distanţă!

Gabe încetini şi el şi ascultă ceea ce se transmitea prin staţie.

– A luat-o pe Peachtree Street, se auzi vocea lui Joe prin radio. Se pare că se îndreaptă spre centru.

– Gabe, crezi că se îndreaptă spre Capitoliu?

– Atunci de ce a ocolit şi a luat-o pe Peachtree Street? Putea scurta pe o stradă lăturalnică şi ajungea imediat la Capitoliu. Pur şi simplu, nu înţeleg.

Maşina poliţiei, care le deschidea drumul, stinse luminile albastre şi încetini viteza. Cînd Gabe ajunse în dreptul lor, maşina trase pe dreapta, pentru a le face loc să treacă. Atunci, o văzu pe Jessie.

Jessie James, cu panglicile bonetei fluturînd în jurul capului, călărea pe Horace, în josul străzii Peachtree. Jogger-ii matinali o priveau amuzaţi. Şoferii o salutau, claxonînd. Pietonii se dădeau la o parte, făcîndu-i loc să-şi continue galopul.

Norocul, sau poate un înger din ceruri, părea să fie de partea ei. Cînd ajunse la un semafor, acesta îşi schimbă culoarea în verde, astfel că nu fu nevoită să-şi încetinească ritmul. În centru Atlantei, viră brusc la dreapta, obligîndu-l pe

Gabe să o ia pe o stradă cu sens unic. Claxoanele maşinilor sunară strident, în timp ce Gabe făcu întoarcerea neregulamentară.

– Unde dracu' se duce? înjură Gabe, pierzînd-o din vedere.

Ben se aplecă pe geam, încercînd s-o zărească.

– Amice, am senzaţia că va abandona catîrul.

Apoi o văzu şi Gabe, în timp ce intra cu Horace în autogara Greyhound.

– La naiba, înjură el. Are de gînd să fure un autobuz.

Capitolul Opt

– Du-te înapoi, pe Peachtree, şi-apoi îndreaptă-te către nord, şopti Jessie, la urechea lui Horace. Acolo, vizavi, este locul unde se opresc trăsurile. Îl bătu cu dragoste pe spate. Du-te după ea, băiete!

Catîrul se îndepărtă. În aceeaşi clipă, Jessie intră în autogară. Gabe trecu pe lîngă catîr, parcă maşina şi o urmă. Ben le indică ofiţerilor să blocheze ieşirea din clădire şi se duse după Gabe.

În interiorul clădirii, Jessie îşi încetini goana nebunească şi adoptă un mers mai liniştit. Se îndreptă spre zona unde se primeau bagaje.

– Scuzaţi-mă! se adresă ea funcţionarului palid de la ghişeu.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă acesta.

– Da. Am expediat un pachet din Dahlonega la Atlanta. Aş dori să-l ridic, vă rog.

Funcţionarul o privi mirat, văzîndu-i părul răvăşit de pe urma călăritului, îmbrăcămintea de modă veche şi boneta ce-i atîrna pe spate.

– Pe ce nume? întrebă el, în cele din urmă.

– Jessie James.

– Sigur, iar eu sînt Coana Preoteasa.

– Nu, vorbesc serios. Aveţi o cutie mare din lemn. Este adresată lui Jessie James.

Expresia lui arăta clar că nu o crede, dar se întoarse, totuşi, spre pachetele din spatele lui.

Gabe, care urmărise scena de pe culoar, păşi în sala de aşteptare şi se opri lîngă un rînd de scaune. Un bărbat prost îmbrăcat, care dormea pe un scaun, deschise ochii şi începu să ţipe:

– Nu mă lovi!

Gabe privi în jur, neştiind la cine se referea omul. Apoi îşi aminti de bomba lui Jessie şi de dîrele roşii care îi brăzdau cămaşa.

– Îmi pare rău, domnule, spuse el calm. Tocmai m-am pătat cu vopsea roşie.

Ocoli scaunul şi se îndreptă spre locul unde

era Jessie, care îi dădea explicații funcționarului.

– Nu, nu am nici un act de identitate la mine. Nu mi-am adus poșeta. Nu, n-am condus pînă aici. De fapt, am venit călare pe un catîr.

– Nu fă pe nebuna cu mine, doamnă.

– Nu fac, țipă Jessie. Și numele meu este Jessie James. Și aș vrea să știi, spuse ea cu o voce scăzută, că am o armă și dacă nu-mi dai odată pachetul, o să-ți arăt un nou mod de a-ți tunde părul.

Își ridică marginea rochiei și o puse peste braț, apoi imită cu degetele forma unei arme, pentru a-și întări spusele.

– Mă ataci? întrebă funcționarul, nevenindu-i să creadă.

– Încerc, îi răspunse ea. Acum, dă-mi cutia aia și nu vei păți nimic. Altfel...

– Nu prea cred, Jessie, spuse Gabe, apărînd lîngă ea. Nu vreau să fie cineva rănit.

Funcționarul îi aruncă o privire lui Gabe, împinse pachetul spre casa de marcat și se trînti la pămînt.

– Uite ce ai făcut, Jessie. L-ai speriat de moarte pe bietul om.

– A meritat-o, spuse ea, apucînd cutia prin deschizătura ghișeului.

– Ce e în cutie, Jess?

– Aur, domnule agent BIG. Aurul pe care bunicul meu l-a extras şi l-a lăsat pentru a fi folosit la cupola Capitoliului. Luă cutia cu amîndouă mîinile şi se îndreptă spre ieşire, unde se ciocni cu Ben Jansen.

– la mîna de pe cutie!

– Nu cred c-o voi face, domnişoară James. Sînt Ben Jansen, şeful Biroului de Investigaţii din Atlanta al BIG. Ce-aţi spune să găsim un loc mai izolat, unde să deschidem cutia?

– Bine, spuse ea tăios. Dar numai să ajungem la timp la Capitoliu.

Puseră cutia în portbagaj şi se îndreptară spre complexul de clădiri guvernamentale. Parcară într-un garaj particular.

– Vom urca în birou, spuse Ben. Putem deschide acolo cutia, şi Gabe se poate spăla un pic.

Jessie, supusă, îl urmă pe Gabe spre birou. Nu opuse rezistenţă şi nu făcu nici un comentariu. Lui Gabe îi părea că vrea să termine odată cu toată povestea asta.

Joe, care încă îi aştepta, ridică capul şi le aruncă un rînjet semnificativ, urmărindu-i, apoi, în timp ce intrau toţi trei în biroul lui Gabe. Cîteva clipe mai tîrziu, Ben ieşi şi luă o şurubel-

niță.

În biroul lui Gabe, Ben despică partea de sus a cutiei și scoase la iveală un sac prăfuit, de culoare maron. Îl ridică și-l răsturnă cu grijă pe masă... pietre, bucăți de fier, pietriș de rîu astea se aflau înăuntru.

Gabe ridică niște ochi uimiți spre Jessie.

– Dar nu înțeleg, murmură ea.

– Unde-i aurul, Jessie? întrebă Gabe.

– Aici trebuie să fie. Nimeni n-a deschis sacul, de cînd a fost pus în cutie. Jur!

– Nu l-ai deschis? o întrebă Ben.

– Nu. L-am pus în poșetă, apoi în cutia asta și-apoi l-am expediat. N-am crezut nimic în legătură cu amenințările că va exista un atac asupra aurului, dar n-am vrut să risc.

Gabe clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Deci, ai expediat la Atlanta un sac cu pietre? Izbucni în rîs.

Pe fața lui Jessie începură să curgă lacrimi.

Ben examină sacul, băgă mîna înăuntru și scoase ceva afară. O hîrtie mototolită.

– Stați. Sacul nu s-a golit încă.

– Ce-i? Jessie îl privi, scoțînd bucata de hîrtie. Recunoscu scrisul dezordonat al bunicului ei. Luă biletul și începu să citească cu voce tare:

„Cînd vei citi asta, Jess, vei vedea că nu există aurul. Îmi pare rău. Nu a existat niciodată aur în sacul ăsta. N-am vrut să spun nimănui, pentru că, am crezut că pînă la urmă, voi găsi în filonul acela, situat lîngă pîrîul de pe pămîntul nostru. Dar m-am înșelat. Cred că e cazul să afli totul. Jocul de pocher a fost dinainte pregătit.“

– Știam eu! exclamă Jessie. Întotdeauna am știut. Bunicul era cel mai bun jucător din Georgia de Nord. Evan era escrocul.

„Eu am aranjat totul. Era singurul mod de a avea grijă de Martha.“

– Martha? întrebă Ben. Cine-i Martha?

– Bunica mea, răspunse Gabe, cu voce scăzută.

„Ne-am îndrăgostit unul de altul, cînd Evan era plecat la război. Dar a căzut prizonier și n-a putut divorța atunci. Cînd, în cele din urmă, s-a întors acasă, era într-un hal fără de hal, și din nou ea nu l-a putut părăsi. El n-a putut niciodată s-o întrețină, iar ceilalți sărăntoci din neamul St. Clair ar fi lăsat-o să moară de foame. Era singurul mod în care puteam să am grijă de ea. Soțul ei cu siguranță că nu putea. N-am știut atunci că tu vei apărea mulți ani mai tîrziu.“

Lui Gabe îi scăpă un șuierat de uimire. Toată

viața, familia lui trăise din ceea ce provenea din mina aceea, mină care ar fi trebuit să-i aparțină lui Jessie.

Jessie era la fel de șocată. Toată viața îi urîse pe cei din familia St. Clair, cu excepția lui Gabe, pentru că îl înșelaseră pe bunicul ei și-i luaseră mina. Dar, de fapt, bunicul ei fusese cel care înșelase, iubind femeia altui bărbat.

– Ei bine, nu există nici un hoț, observă Ben. Ar fi mai bine să-i spun guvernatorului.

– Nu, așteaptă, spuse Gabe. Jessie n-ar fi supraviețuit rușinii, dacă s-ar fi făcut publică înșelătoria bunicului ei. Predă-i sacul, dar nu pomeni că a fost gol. Dacă n-ar fi fost familia mea, n-ar fi fost gol acum. Voi înlocui personal conținutul.

– În nici un caz! strigă Jessie. Voi cere scuze public și voi înlocui eu aurul.

– De unde? Gabe ura s-o țintuiască în felul acesta cu întrebarea, dar nu avea încotro. N-o putea lăsa să facă ceva ce ar fi ruinat-o pentru tot restul vieții.

– Voi vinde localul, spuse ea.

– Nu poți face asta, Jessie, protestă Gabe. Valorează prea mult pentru tine. Trebuie să existe o altă cale. Și, apoi, din ce am auzit în legătură cu situația ta financiară, nu cred că ar fi de

ajuns.

– Atunci, voi vinde pământul meu de pe munte.

– Nu, nu-ți voi da voie. Voi... Gabe căuta cuvinte, explicații. În ultimele zile, se chinuise să găsească o cale de a o lua de pe muntele ăla. Acum, că se ivise ocazia, nu putea accepta. O iubea pe Jessie, dar, a iubi pe cineva, însemna să-i respecți dorințele, și Jessie ținea atît de mult la pământul acela.

– Vinde-mi mie renunțarea la pământ, Jessie. În felul acesta, îți vei putea păstra pământul.

Ea îl privi cu groază.

– Ai reușit în cele din urmă, nu-i așa? Ai găsit o cale de a pune mîna pe ceea ce ai vrut.

El văzu în ochii ei că toate vechile suferințe se întorseseră din nou. De cîte ori ea i se dăruise, el îi luase dragostea și plecase. „N-ai să mă crezi niciodată, dar te înșeli. Fac asta pentru că te iubesc", gîndi el.

– Crezi ce vrei, răspunse în cele din urmă.

– Cred că n-am încotro. Am toate actele redactate. Ce vom face cu ceremonia, domnule Jansen?

– Oamenii mei au adunat ceilalți catîri și cai. Căruța face și ea parte din program, mai mult sau mai puțin. Dacă ne grăbim, putem să întîmpinăm cu căruța și să ajungem la timp. N-ar fi

neobișnuit ca totul să pară ceva simbolic. Chiar asta a fost recomandarea pe care a făcut-o biroul nostru, la început.

– Bine, spuse Gabe, apucînd brațul lui Jessie, să mergem.

Ben începu să strîngă sacul.

– Așteptați, mai este ceva aici. Scoase o poză îngălbenită de ziar. O privi și-apoi i-o dădu lui Jessie.

– Ce mai e? Gabe privi peste umărul lui Jessie, citind: „Persoană din Atlanta ucisă la intersecția Peachtree". Cine e?

– Mama mea, spuse Jessie, în timp ce sîngele îi părăsea obrajii. Nici măcar nu a locuit pe munte. A fost ucisă la Atlanta. Tata nu mi-a spus niciodată asta. De ce oare, Gabe?

Gabe nu avea răspuns. Avusese și-așa destulă bătaie de cap, încercînd să înțeleagă un om care și-a luat singur viața.

– Poate pentru că știa ce simți față de munte. N-a vrut să-ți tulbure liniștea.

– Întotdeauna spui „poate", Gabe. Eu am fost întotdeauna cea care am fost sigură de absolut tot. E amuzant, nu? Se pare că tu aveai dreptate să te îndoiești mereu.

– Ah, Gabe, spuse Ben, ar fi bine să te speli. Nu cred că vrei să apari la televizor de parcă ai

supraviețuit unui masacru.

Jumătate de oră mai tîrziu, Gabe, îmbrăcat cu un tricou curat, şi Jessie, avînd părul pieptănat cu grijă şi acoperit de bonetă, conduceau căruța Conestoga spre Capitoliu şi, în fața mulțimii adunate, înmînau guvernatorului un săculeț gol.

Emily Moran fu primul reporter care-i abordă, după încheierea ceremoniei.

– Aţi descoperit cine era persoana certată cu legea, domnişoară James? Întinse microfonul spre Jessie.

– Nu a existat aşa o persoană, spuse Gabe uşor. Ameninţarea a fost o păcăleală.

– De ce ar face cineva un astfel de lucru? întrebă ea, oferindu-i lui Gabe microfonul.

– Făcea parte din tot farmecul evenimentului, spuse Jane Short. Fereşte-te! Un lucru nu este întotdeauna ceea ce pare. Cum, altfel, am mai fi putut face publicitate festivalului „Gold Rush Days" care începe săptămîna viitoare?

Şi, înainte ca reportera să pună o nouă întrebare, Jane îi luă microfonul şi începu, fără pic de jenă, o adevărată campanie publicitară a festivalului.

– Cum rămîne cu ameninţarea scrisă, pe care am primit-o, îl întrebă Jessie pe Gabe, încer-

cînd să se îndepărteze de mulțime.

– Știi... spuse el, urmărind-o atent pe Jane, în timp ce vorbea animat la microfon. Scoase biletul primit de Jessie din buzunar și-l citi încă o dată: „El nu este ceea ce pare. Ferește-te!"

– De unde ai asta? întrebă Jessie.

– Am găsit-o în căruță. Presupun că-ți era adresat.

– Da. Cineva mi l-a băgat pe sub ușă.

– Pariez că, dacă am face o expertiză a vocii de la telefon, am afla că era o femeie.

– Jane? Jessie ar fi trebuit să fie uimită, dar, într-un fel, nu era. Încă de cînd și-au făcut apariția la Dahlonega, Jane a încercat, pe toate căile, să facă diverse afaceri, atît pentru hotel, cît și pentru saloon. Jane a fost cea care a aranjat să vină un producător de la o casă de discuri, care să asculte formația lui Jessie. Jane a avut ideea cu lecțiile de dans și cu crearea unui show, miercuri seara. Și toți clienții hotelului primeau tichete gratuite pentru băuturile de la bar.

– Jane, se auzi, ca un ecou, vocea lui Gabe. Începea să priceapă. Întotdeauna îi plăcuse să meargă în vizită la familia lui Gavin Magadan. Odată, a cunoscut-o pe mama lui Gavin, Alice, și a auzit despre imorala Jane, care s-a îndră-

gostit de un mecanic, cu care s-a căsătorit. Nimeni n-a fost surprins cînd ea cu Lonnie s-au îndreptat spre Georgia de Nord, unde au cumpărat un hotel. Jane mergea întotdeauna încotro vedea cu ochii.

Merseră puțin și se îndepărtară de mulțime. Jessie voia cu disperare să se întoarcă la Dahlonega și să fie cît mai departe de Gabe.

– Singurul avantaj din toată povestea asta este că tot statul va afla despre festival. Cred că ar fi timpul s-o pornesc, pînă nu se aglomerează traficul. Altfel, nu voi reuși să duc căruțele înapoi. La revedere, Gabe, și-ți mulțumesc. Cred că, totuși, ești îngerul meu păzitor.

– Ah, nu, nu vei pleca, Jessie James. Acest „La revedere" nu va avea loc, cel puțin nu încă.

– Nu știu ce vrei să spui, Gabe. Sînt obosită și vreau să mă întorc acasă.

– Nu se poate. Guvernatorul ne-a invitat la cină, și ar fi nepoliticos să refuzi.

– Nimeni nu este invitat să cineze la reședința guvernatorului sub impulsul momentului, Gabe.

– Nu? Nu-l cunoști pe guvernatorul Diller. Îi place muzica country și, cînd a aflat că știi să cînți, a insistat să venim la el.

– Dar n-am nimic potrivit cu ce să mă îmbrac

şi n-am nici un chef să merg la o petrecere. Într-adevăr, durerea de cap, pe care o avea de dimineaţă, se intensifica din ce în ce mai mult. Îşi dorea să facă o baie, să-şi pună nişte haine curate şi să mănînce, toate exact în ordinea enumerată.

– Nimeni nu refuză o invitaţie la reşedinţa guvernatorului, Jessie. Nu ţi-e teamă că Emiliy Moran poate deveni suspicioasă? Nu cred c-ai vrea asta, nu-i aşa?

– Vrei să spui că ar putea afla că nu există aurul? Cum?

– Reporterii sînt ca fumul. Pot pătrunde în camere încuiate şi în săculeţi bine închişi.

– Ei bine, nu voi merge. N-am nimic cu ce să mă îmbrac.

– Este de-abia ora unu, Jessie. Masa la guvernator este la ora şapte. Jane se ocupă deja de rezolvarea problemei. Va găsi ea, împreună cu Alice, o soluţie. Eu trebuie să te duc acum la reşedinţa familiei Magadan.

Jessie se supuse, fără să mai protesteze. Era mult prea obosită. Trecuse prin prea multe în ultimele două zile. Aflase despre bunicul ei că minţise şi înşelase, că rîvnise la femeia altui bărbat, pentru ca, apoi, să piardă în mod intenţionat, la pocher, mina de aur. Aflase despre

mama ei că nu fusese ucisă într-un accident, în ținutul Lumpkin, așa cum i se spusese, pentru că, de fapt, nu locuise niciodată acolo.

Dar, mai presus de toate, realizase că Gabe fusese însărcinat să o urmărească pe ea, să nu fure aurul. Credeau despre ea că e o hoață. Făcuse dragoste cu ea, fără însă să aibă încredere în ea.

Dar și ea făcuse dragoste cu el, atunci cînd nu avea încredere în el.

Și acum, după toți acești ani, el găsise o cale de a-i lua partea ei de pămînt de pe munte, așa cum cei din familia lui au avut de gînd întotdeauna. Se simțea atît de derutată.

– Bine, Gabe, să mergem.

Gabe conduse mașina în jos, pe strada Peachtree, și-apoi pe West Paces Ferry Road, oprindu-se înainte de a ajunge la reședința guvernatorului.

Jessie își lăsă capul pe speteaza scaunului și închise ochii, pînă cînd ajunseră la casa familiei Magadan, unde erau așteptați de Jane.

Gabe o privi cum, cu resemnarea în ochi, o urmează pe Jane.

„ De ce ai făcut asta, bunicule James? De ce ai făcut-o să creadă că aurul este acolo?"

Dar nu avea nici un răspuns.

Gabe realiză că nu existase niciodată un răspuns.

Numai că, de data asta, Jessie nu-i spusese la revedere.

– Sper că nu mai eşti supărată pe noi, Jessie, spuse Jane, în timp ce-o conducea de-a lungul scărilor. Dar, cînd Gabe ne-a spus ce s-a întîmplat, nu l-am putut refuza şi l-am ajutat, mai ales că era vina mea că toată povestea asta a avut loc.

Jessie ştia că Jane deţine o parte din răspunsurile la toată confuzia ei, dar acum nu era în stare să le audă. De fapt, în general nu prea asculta sporovăiala lui Jane.

– Nu este minunat că bunicul tău a iubit-o atît de mult pe bunica lui Gabe, încît s-a îngrijit de soarta ei, în vreme ce amărîtul ăla de bărbat al ei nu era în stare s-o facă? Un bărbat la un milion e în stare de aşa ceva.

Jessie începea să-şi piardă răbdarea.

– Asta nu-i dădea dreptul să facă ceea ce a făcut, protestă ea. Bunicul a renunţat la averea familiei, înainte de a mă naşte. În schimb, m-a făcut să cred că el a fost cel păcălit. Nu cred

că-l pot ierta pentru asta. Atîtea lucruri ar fi putut fi altfel, dacă el nu mă mințea. Părinții mei ar mai fi putut să fie încă în viață. Rămase adîncită în gînduri. Dar acum nu mai contează.

– Uneori se întîmplă să iubești pe cine nu trebuie. Și atunci simți nevoia să-l protejezi. Așa s-a întîmplat cu bunicul tău, care a vrut s-o protejeze pe Martha, așa cum Gabe încearcă acum să te protejeze pe tine, spuse Jane, încercînd să le ia apărarea.

Jessie nu se putu abține să nu ia totul ca o bătaie de joc.

– Gabe? Cei din familia lui umblă după pămîntul meu de cînd aveam optsprezece ani. Acum, Gabe l-a obținut pentru ei.

– Atunci, spune-mi, de ce bătrînul Buck St. Clair are de gînd să vîndă?

– Cine spune asta?

– Lonnie a auzit la frizer. Nici unul dintre copii nu vrea să rămînă pe munte. Știi deja că Walter caută și el cumpărător pentru terenul lui. Acum, Buck s-a hotărît să vîndă tot și să împartă banii.

Era deja prea mult pentru Jessie. Nu se putea gîndi decît la întoarcerea acasă, la Dahlonega. Dar, după-amiază, se pomeni în dormitorul luxos, pentru oaspeți, al lui Alice Magadan. Făcuse un duș, înghițise una dintre poțiunile contra

durerilor de cap a lui Jane, şi se întinse pentru un pui de somn.

O cuprinse dorul de liniştea şi calmul pe care le găsea pe Pumpkinvine Mountain. Încă o noapte şi va fi acasă. Dar, gîndindu-se la muntele ei, nu mai simţea relaxarea pe care o avea de obicei. Totul se schimbase. Era timpul să nu mai umble după locurile pe care le ştia din copilărie. Venise vremea să-şi facă un loc al ei, care să-i aparţină. Gabe avusese dreptate: un om îşi croieşte propriul drum.

În timp ce se lăsa cuprinsă de somn, hotărî să-i vîndă lui Gabe întreaga bucată de pămînt. O vizitase pentru ultima oară. Îi va spune la revedere muntelui, exact cum îi spusese şi lui Gabe.

Asta va pune capăt tuturor despărţirilor. Cu excepţia uneia.

Ce se întîmplase oare cu Horace?

Jessie se simţea îngrozitor. Iat-o, ducîndu-se în casa guvernatorului pentru a lua cina, unde va trebui să dea ochii cu cel pe care aproape că-l trăsese pe sfoară. Era, cu siguranţă, momentul cel mai jenant pe care un James l-a trăit vreodată.

De ce nu a refuzat? De ce oare guvernatorul a vrut să invite la cină o persoană a cărui bunic

fusese un mare mincinos? De ce oare se ducea ea acum, împreună cu Gabe St. Clair?

Alice îi cumpărase o tunică aurie şi o fustă plisată, asortată cu o centură aurie. Fusta era scandalos de scurtă, mai scurtă decît orice purtase Jessie vreodată, cu excepţia costumului de dans. Mai avea o pereche de pantofi aurii şi nişte cercei rotunzi, simpli. Jessie îşi strînse părul şi-l prinse cu o agrafă, lăsînd şuviţele să-i atîrne în cascadă pe umeri.

Încă se mai studia în oglindă, cînd auzi o bătaie în uşă, urmată de deschiderea ei. Era Gabe.

– Vai! Arăţi senzaţional, Jess.

– Mă simt ca o idioată. Ca un miel dus la tăiere. Nu aparţin acestui mediu, Gabe. Te rog, n-ai putea să-i explici guvernatorului şi să mă laşi să plec acasă?

– Jessie, guvernatorul e foarte încîntat la gîndul că tu vii la cină. Ţi-am spus că e un fan al muzicii country. N-aş fi surprins dacă te va ruga să cînţi ceva, după aceea.

– Ah, da, bineînţeles, spuse ea cu voce resemnată. Îi voi cînta o nouă versiune a lui „Clementine". La urma urmei, sînt o fiică de miner. N-ai cumva o pereche de boxe, pe care să le atîrn de mine?

– Nu-ți dai seama cît de frumoasă ești?

Gabe păși în cameră și rămase în picioare, privind la femeia pe care crezuse că o lăsase undeva, în trecut. Se înșelase. Privindu-i pielea satinată și părul negru, mătăsos, se gîndi cît fusese de prost, închipuindu-și c-o va putea uita. Nu înțelegea de ce încercase acest lucru. Avea în ea ceva mîndru, mîndru și hotărît. Era cinstită și credincioasă. Își petrecuse viața, încercînd să reconstruiască ceea ce crezuse că bunicul ei pierduse, ca acum să afle că fusese mințită în legătură cu jumătate din averea ei, în timp ce cealaltă jumătate fusese dată pe degeaba.

Ce contradicție!

La fel cum era și Jessie.

Rochia pe care o îmbrăcase părea că o definește. Culoarea ei aurie era parcă un simbol. Croiala rochiei era simplă, nepretențioasă. Stătea și o privea, neputîndu-și lua ochii de la ea.

– Știu că arăt ca un pește pe uscat, Gabe. Sînt o ființă nelegiuită, nu uita, ultimul descendent al clanului James.

Ridică ochii și-l privi cît de elegant arăta, încît se simți ca o intrusă. Gabe aparținea acestui mediu. Costumul lui negru și pantofii de lac erau perfecți pentru o astfel de ocazie. Chiar și cra-

vata lui era deosebită. Era aurie, cu un model fin, negru, ce se asorta perfect.

– Arătăm de parcă ne-am ales, în mod intenționat, hainele să fie așa de potrivite, spuse el amuzat.

– Mda, Barbie și Ken, cu excepția faptului că Barbie nu este blondă.

Gabe o luă de mînă și o răsuci în fața oglinzii.

– Nu Barbie și Ken, spuse el cu voce răgușită, un înger și o nelegiuită.

Jessie nu vru să privească. Nu voia să-i vadă pe cei doi străini din oglindă. Nu-i cunoștea pe acești doi oameni.

Respiră adînc, îndelung.

– Care crezi că e îngerul și care nelegiuitul?

– Cred, frumoasă doamnă, că fiecare sîntem cîte puțin din amîndouă ipostazele. Văd aici un înger frumos, care a încercat să șteargă greșelile din trecutul bunicului ei, și o ființă încăpățînată și nelegiuită, care încearcă să le ascundă.

– Greșești, Gabe. Ceea ce vezi este o ființă nelegiuită, care era hotărîtă să demonstreze că dușmanii bunicului ei erau niște hoți și niște bandiți. Dar nu erau. Au procedat așa cum trebuie. E timpul să accept acest adevăr dureros.

– Amîndoi ne-am înşelat cu privire la familiile noastre, Jessie. Dar, ştii ceva, nu prea sînt sigur de nimic în ceea ce-i priveşte. Şi cred că ceea ce contează e ce sîntem fiecare acum.

– Oh, şi ce sîntem, Gabe?

– Priveşte în oglindă. Vei vedea cine sîntem acum, Jessie. Nu ai de ce să te întorci la Dahlonega. Poţi sta aici, cu mine. Voi avea grijă de tine. Voi repara toate greşelile pe care le-am făcut.

În ochii lui se putea citi adevărul. Credea, într-adevăr, ceea ce vedea, ceea ce spunea. Dar femeia în rochie aurie nu era Jessie James. Jessie nu mai ştia exact cine era, şi nici nu era sigură că doreşte să afle.

Gabe îi oferi braţul.

– Mergem la bal, Cenuşăreaso?

Jessie ar fi vrut să se întoarcă şi s-o ia la goană, dar chiar atunci îşi făcu apariţia Jane. Micuţa femeie era îmbrăcată cu nişte şalvari şi o jachetă bătută în pietre colorate, şi părea că descinde din poveştile cu zîne. Lîngă ea, Lonnie, purtînd un costum simplu, de culoare închisă, zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Oh, Dumnezeule, Jessie, arăţi de parcă ai triumfa deasupra tuturor.

– Un exemplu strălucit al găinilor ce pocnesc

din aripi, Lonnie, ți-am spus eu. E absolut perfectă. Toți arătăm perfect. Adu limuzina în față.

– Limuzina? întrebă Gabe amuzat, în timp ce mîna lui o apucă pe a lui Jessie, și o împinse înainte. Și eu care credeam că vom călători pe un covor zburător!

Reședința guvernatorului era un exemplu splendid al arhitecturii din Georgia. În seara aceasta, era luminată ca o bijuterie într-o noapte de octombrie.

La intrare, porțile de fier erau larg deschise, permițînd limuzinelor să oprească la punctul de control unde erau cercetate, identificați pasagerii și lăsate apoi să treacă. Șoferul îi lăsă în fața ușii principale și stabili să se întoarcă, peste două ore, și să-i ia.

– *Nu știu dacă vom fi gata de plecare, dar* dacă nu vom fi, stai și ne aștepți, spuse Jane.

Jessie încercă cu disperare să-și înghită nodul din gît. Era mai convinsă decît oricînd că făcea o mare greșeală. Acesta nu era Gold Dust Saloon și ea n-avea ce căuta aici. Continuă să creadă astfel, pînă în clipa cînd guvernatorul îi întîmpină, cu o exclamație și un zîmbet larg. Veni

spre ea, îmbrăţişînd-o puternic.

– Vino, Jessie. Aceasta e soţia mea, Regina. Sîntem atît de bucuroşi că ne-ai acceptat invitaţia. Hai înăuntru, să-ţi prezint unii dintre prietenii mei. Cînd am aflat că eşti o cîntăreaţă de muzică country, mi-a părut rău că nu era nimeni mai special în oraş, pe care să-l pot invita.

Înainte de a realiza ce se întîmplă, se trezi înconjurată de invitaţi. Guvernatorul era un tip simplu, îmbrăcat într-un costum de trei sute de dolari şi purtînd cizme de cowboy. Soţia sa, Regina, încerca discret să-i facă pe oaspeţi să se simtă bine şi să ia parte la petrecere.

Cina a fost compusă din mîncare simplă, supă, salată, grătar de vacă cu cartofi, fasole şi pîine. Guvernatorul, nu numai că era o gazdă desăvîrşită, dar era şi un bun cunoscător în domeniul muzicii.

Spre sfîrşitul cinei, temerile lui Jessie aproape se risipiră. Dacă ar fi putut scăpa şi de pantofii care-i făcuseră o băşicuţă în călcîi, atunci chiar că ar fi supravieţuit atacului societăţii mondene.

– Acum, spuse guvernatorul, am înţeles că ştii să cînţi. Ştiu că, în general, cîntăreţilor le place să cînte numai la instrumentele lor, dar eu am cîteva chitare pe aici şi m-am gîndit că i-am putea distra pe musafiri cu cîteva cîntece, bine-

înțeles, dacă nu te deranjează să cînți cu un amator, ca mine.

– Dar eu sînt o amatoare, protestă Jessie. Sînt convinsă că invitații ar prefera să stea de vorbă sau să facă orice altceva.

Dar curînd, Jessie realiză că ceea ce invitații ar fi preferat să facă era neimportant pentru gazdă. Guvernatorul voia să cînte și Jessie n-avea încotro, trebuia să i se alăture. Îi dădu o chitară, ce părea de departe mult mai scumpă decît oricare dintre instrumentele ei.

– Am primit-o în dar, explică el, de la Travis Tritt. Locuiește în Georgia, știi.

– Da, spuse Jessie, ciupind corzile pentru a verifica acordajul. Cînd guvernatorul începu să cînte o versiune a lui „Clementine", ea nu-și putu ține zîmbetul. Gabe ridică din umeri și clătină capul, arătîndu-i că nu fusese ideea lui.

O oră mai tîrziu, se simțea de-a dreptul bine. Își scosese pantofii și stătea pe un scaun, cîntînd singură. Guvernatorul își pusese jos chitara și o asculta atent, bătînd cu piciorul ritmul muzicii.

Fără să-și dea seama, începu să cînte cîntecul pe care-l cîntase în seara cînd Gabe venise prima dată la localul ei.

„Acum sînt din nou femeia care se ascunde
În interiorul meu.

Dragostea de ieri a ieşit la suprafaţă...
Şi asta mă înnebuneşte..."
În timp ce cînta, îl pierduse pe Gabe printre celelalte umbre. Acum îl regăsi şi îl privi drept în ochi, pînă cînd termină de cîntat ultimele cuvinte.

Aplauzele care izbucniră o readuseră în prezent.

– Vă mulţumesc, spuse ea încet. A fost o plăcere să cînt cu dumneavoastră, domnule guvernator.

– Într-adevăr, numai că plăcerea a fost de partea mea, domnişoară James. Şi, într-o zi, cînd vei deveni celebră, mă voi putea lăuda că, odată, ai cîntat împreună cu mine.

– Jessie, îmi pare rău că vă întrerup, dar cred că avem o problemă. Era Gabe, care îi ţinea pantofii într-o mînă, şi cu cealaltă o ridică în picioare. Ne scuzaţi puţin, domnule guvernator.

Era ceva ce părea urgent, în tonul lui Gabe. Jessie nu protestă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, cînd ajunseră în holul de la intrare.

– E vorba despre Horace.

– Ce s-a întîmplat cu Horace?

– A fost dus la adăpostul de animale din district.

Gabe îi făcu semn şoferului limuzinei şi o ajută pe Jessie să urce. Îi spuse şoferului unde să-i ducă şi se rezemă, apoi, de spateaza scaunului, în timp ce vehiculul se punea în mişcare.

– Oh, Gabe, cum ai aflat?

– Ben a sunat. A auzit ce s-a întîmplat. Se pare că toată zona centrală a Atlantei a aflat despre catîrul care o plecat cu o trăsură, plină de turişti, pe care i-a dus într-unul dintre parcurile oraşului.

– Oh, nu! Trebuia să mă fi dus cu el. Jane mi-a spus că era înnebunit după Daisy.

– Vrei să spui că ştii ce avea de gînd să facă? Gabe o privea şocat. Cum? Vreau să spun, cum ai fi putut şti, tu sau Jane, ce are un catîr în cap?

– Nu ştiam, spuse Jessie. Horace i-a spus lui Jane ce are de gînd să facă.

– De ce n-ai avertizat pe cineva? întrebă Gabe, în timp ce rememora ce spusese presei.

– Jane m-a pus să jur că voi păstra secretul.

Gabe nu putu decît să clatine din cap. Începuse deja să presupună că Jane se află la originea tuturor poznelor care avuseseră loc în ultima săptămînă. În mod intenţionat, lansase zvonul că transportul de aur va fi atacat. Apoi, ea, împreună cu Alice Magadan, plănuise ca

Gabe să fie trimis pentru a însoți și proteja aurul. Apoi urmaseră bileţelele de amenințare.

Acum, după ce-și ceruse scuze de la guvernator, Gabe se trezi că mergea să elibereze pe cauțiune un catîr.

Adăpostul era închis la ora aceea. Dacă exista un lucrător, care făcea de serviciu, acesta refuza să deschidă. Dar Horace simți că ei erau acolo. Veni pînă la gard și-și arătă nemulțumirea în mod intens.

– Taci, Horace! spuse Jessie. Nu alerta oamenii legii. Am venit să te ajutăm să evadezi.

– Nu, nu vom face așa ceva, protestă Gabe. Ne întoarcem mîine dimineață și plătim cauțiunea, ca orice cetăţean respectabil.

– Și cu Daisy cum rămîne? Horace e îndrăgostit de ea și, dacă vom aștepta pînă mîine dimineață, proprietarul ei va veni s-o revendice.

– Așa și trebuie să facă. Daisy aparține altcuiva, spuse Gabe.

Auzindu-și numele, un cal alb, cu o pălărioară pe o ureche, apăru timid lîngă Horace și necheză puternic.

– Oh, ce drăguță ești, spuse Jessie, mîngîind-o pe Daisy prin sîrma ghimpată. Horace, înțeleg acum de ce erai atît de disperat.

– Atît de disperat, încît să răpești o trăsură plină cu turiști, completă Gabe, cu o voce se-

veră. Hai să mergem, Jess. Îți promit să mă întorc mîine dimineață, la prima oră, și să văd cum pot rezolva situația.

– Dar, Gabe...

– Mîine! Noapte bună, Horace, Daisy. Purtați-vă frumos pînă mîine, cînd mă voi întoarce.

Gabe n-ar fi putut spune cine era mai dezamăgit, Horace sau Jessie. Odată întorși la reședința familiei Magadan, Gabe o conduse pe Jessie, pînă în fața ușii.

– Mă întorc, dar plec acum să duc limuzina înapoi, pentru Jane și Lonnie. Nu-ți fă griji. Totul se va rezolva, îți promit.

– Îmi pare bine că n-ai pus un pariu, Gabe, spuse Jessie, obosită. Nu sînt sigură cine ar fi cîștigat.

– Jessie, așteaptă. Gabe păși înăuntru, o apucă de mînă și o trase lîngă el.

– Știu că lucrurile n-au fost încă... puse la punct, dar vreau să știi că weekend-ul ăsta a fost...

– Special? se surprinse ea spunînd. Știam!

Cînd o sărută, mîngîierea lui era blîndă, liniștitoare și un pic tristă. Ea se lăsă luată în brațe, pentru o clipă, bucurîndu-se de atingerea lui, apoi se trase la distanță.

– Dar balul s-a terminat, Prințule. E aproape miezul nopții și, dacă n-o să mă grăbesc, mă

voi transforma în fata de la bucătărie, iar tu te vei transforma într-un... şobolan.

– Confunzi poveştile, Jessie. Aici e vorba despre îngeri şi nelegiuiţi.

– Ştiu că încerci, dar nu eşti îngerul meu păzitor, Gabe. Trebuie să-mi port singură de grijă, exact cum am făcut-o şi pînă acum.

Jessie s-ar putea să se fi considerat fata de la bucătărie, dar pentru Gabe era o adevărată prinţesă. Şi el era îngerul ei păzitor, cel puţin acum, pînă va găsi o rezolvare la toată încurcătura asta. Îl înţelegea pe Horace. Nu putea fi acuzat că s-a dus după Daisy. Ochii lui întunecaţi erau tot atît de dezamăgiţi ca ai lui Jessie, cînd au plecat de acolo.

– Să vă ia naiba, St. Clair-i şi James-i. De ce n-aţi putut să fiţi prieteni?

Era aproape douăsprezece noaptea, cînd îi aduse pe Jane şi Lonnie acasă, apoi îşi luă maşina de serviciu şi plecă. S-ar putea ca Jessie să nu fi fost chiar o prinţesă, dar el, cu siguranţă, nu se simţea şobolan.

Capitolul Nouă

Jessie, îmbrăcată în blugi şi într-un tricou de fotbal, aştepta la uşă, cînd Jane şi Lonnie se întoarseră de la cina guvernatorului.

– Repede, Jane, schimbă-ţi hainele. Trebuie să-i salvăm pe Horace şi Daisy.

– Gabe mi-a povestit ce s-a întîmplat, spuse Lonnie. Se duce să-i ia mîine dimineaţă.

Jessie îi grăbi, în timp ce urcau scările.

– Asta n-o să ajute la nimic. Stăpînul lui Daisy n-o va lăsa niciodată să plece împreună cu Horace.

– Are dreptate, Lonnie, aprobă Jane. Sărmanul animal a fost teribil de rău tratat. Adu ma-

şina. Mă schimb imediat.

– Ce rost are să aduc maşina? N-avem cum să punem un cal şi un catîr în maşină. Pe lîngă asta, în statul ăsta încă se mai spînzură oameni pentru furtul cailor. Lonnie era obişnuit să fie cel cu simţul răspunderii, dacă aşa ceva se putea întîmpla, cînd stăteai în preajma lui Jane.

– Avem prieteni sus-puşi, Lonnie. Du-te! Jane şi cu mine ne vom descurca.

Cîteva clipe mai tîrziu, îmbrăcată într-un trenci şi o pereche de pantaloni lejeri, Jane o urmă pe Jessie.

– Cum îi scoatem de acolo?

– Am nişte cleşti de tăiat sîrma ghimpată, spuse Jessie. Tăiem lacătul, le dăm drumul şi... şi... îi călărim pînă aici. Ce părere ai?

Jane se urcă în maşină, încuviinţînd din cap.

– Sună bine. Întotdeauna am fost de părere că garajul ar putea fi un bun grajd. În acelaşi timp, Lonnie va angaja nişte oameni care îi vor putea mîna pînă la Dahlonega.

– Oho, comentă Lonnie, şi ce te face să crezi că oamenii legii nu vor pune mîna pe tine?

Jessie se scutură neîncrezătoare.

– Unde? La grajdul districtual?

Lonnie conducea repede spre partea veche a centrului oraşului, unde era situat punctul de control al animalelor.

– Nu, la granița statului. Părerea mea este că Gabe va vedea curînd că unu și cu unu fac doi. Este, totuși, un reprezentant al legii. Nu va putea să fie de partea actului vostru ilegal.

– Cînd va veni vremea să ne ocupăm de Gabe, ne vom descurca noi, promise Jane.

Lonnie îi aruncă soției sale o privire lungă și serioasă.

– Draga mea, nu cred că-l înțelegi pe Gabriel St. Clair chiar atît de bine, pe cît îți imaginezi. Este un bărbat obișnuit să dea ordine, pe care se așteaptă ca alții să le îndeplinească. Jessie și-așa l-a dat peste cap, iar asta nu va face decît să complice lucrurile și mai mult.

– Nu-ți fă griji în privința lui Gabe, Lonnie, spuse Jessie, părînd mai încrezătoare decît se simțea de fapt. Întotdeauna am fost în stare să-l fac pe Gabe să înțeleagă că un lucru a fost făcut la ideea lui. Numai cei care nu-l înțeleg dau de necaz.

– Și tu îl cunoști? întrebă Lonnie, nesigur.

– Bineînțeles. Acum, să ne grăbim. Am o presimțire rea, dacă nu ajungem la timp.

Jessie începu să se gîndească la avertismentul lui Lonnie. Avea dreptate. Și tocmai asta o neliniștea. Fusese o vreme cînd Gabe, ar fi fost de acord cu dorința ei de a elibera pe cineva care era închis. Gabe, cel de altădată, ar

fi condus chiar el maşina, pînă la adăpost.

Dar nu şi acest nou Gabe.

Era un agent BIG; serios, rezervat. Sau, cu alte cuvinte, era o persoană obişnuită să dea ordine şi acestea să fie îndeplinite, ceva ce ea n-ar fi putut face niciodată, chiar dacă ar fi încercat. Nu era sigură că-i plăcea acest nou fel al lui de a fi. Aceste noi calităţi îl costaseră, cu siguranţă. Îşi pierduse gustul pentru aventură, abilitatea de a trăi pe muchie de cuţit. Adevărul îi sărise lui Jessie în ochi, încă de la început, din prima clipă cînd îl revăzuse.

Gabe, care venise să facă pe îngerul ei păzitor, nu era acelaşi om care alerga nebuneşte cu ea în copilărie. Se schimbase şi se adaptase vieţii, în vreme ce ea luptase cu toate forţele împotriva acestui lucru. Poate că ea era aceea care se înşela. Totuşi, viaţa era o întrecere continuă, nimic nu venea de la sine, şi ea încă se zbătea pentru fiecare lucru pe care şi-l dorea. Chiar şi saloon-ul ei era ceva ce o definea. Ar fi putut foarte bine să deschidă un restaurant şi ar fi cîştigat probabil la fel de bine.

Dar n-ar fi fost nimic deosebit în a servi piure de cartofi şi friptură la grătar. Nimeni din Dahlonega n-ar fi fost uimit de ce a făcut Jessie James, dacă ar fi deschis un simplu restaurant. Ar fi fost ceva prea liniştit, prea plictisitor. Ră-

măsese aceeași nonconformistă, care fusese dintotdeauna. Jessie își luase în serios moștenirea. Bunicul ei n-ar fi acceptat, în ruptul capului, să fie un om care-și cîștigă pîinea ca toți ceilalți. Fusese un miner, dintr-o mină de aur, și asta a rămas toată viața lui, chiar atunci cînd n-a mai rămas urmă de aur în pămînturile familiei James.

Indiferent cît era de cinstită în rest, un singur lucru rămase neschimbat – atracția care exista între ea și Gabe, nevoia puternică de a-l atinge și de a-l simți aproape, de a împărți cu el cele mai adînci emoții. Se gîndi că Gabe s-a îndrăgostit de ea, și gîndul acesta o sperie. Întotdeauna ea fusese cea care se ținuse după el. Acum, se aflau pe un teren străin.

Cum ar putea un nonconformist și un înger să găsească un teren comun, cum ar putea să supraviețuiască diferențelor dintre ei?

Jessie lăsă să-i scape un suspin.

– Ce s-a întîmplat, fetițo?

– Nu știu. Cîteodată mă întreb de ce îmi fac atîtea probleme pentru lucruri de care nimănui nu-i pasă.

– Pentru că tu ești Jessie James și știi ce înseamnă durerea și suferința, spuse Jane, pe un ton autoritar. Ataci, supui și te îndrepți către următoare bătălie.

– Dar de data asta se pare că m-am împotmolit în suferință.

– Nu, o contrazise Lonnie. Tu doar crezi că trebuie să joci rolul nonconformistului pe care bunicul tău te-a învățat să-l joci. Dar tatăl tău cum era? Nu ți-a spus niciodată cum își rezolvau ceilalți oameni, oamenii normali, problemele?

– Tatăl meu era un om lipsit de simț practic, Lonnie. Era un visător, care credea că lumea este un loc plin de cruzime. Voia să trăiască o viață simplă și nimeni nu l-a lăsat s-o facă.

– Uhu-hu, spuse Lonnie, cu o voce scăzută. Mi-au povestit mie oamenii ce înțelegea tatăl tău despre un mod simplu de viață. În vremea aia, se traducea prin a fi lipsit de ambiții și responsabilitate.

– Lonnie! Jane îl lovi pe soțul ei pe umăr. N-ai de unde să știi ce l-a făcut pe bietul om să bată în retragere. Pierduse modul de viață, cu care se obișnuise, și femeia pe care o iubise.

– Mda, și avea un copil. Trebuia să-și asume responsabilitatea și să facă o casă pentru acest copil. Așa ar fi făcut Gabe.

Da, gîndi Jessie. Așa ar fi făcut Gabe. Dar ea, ce ar fi făcut? Ar fi putut ea accepta să fie responsabilă pentru cineva? Întotdeauna își spusese că, dacă bunicul n-ar fi murit... dacă

mama şi tatăl ei n-ar fi fost ucişi...

Toţi dispăruseră. Dar Jessie hotărîse că nu se va întîmpla aşa şi cu ea. Dacă ar cumpăra înapoi pămîntul, ar fi ca şi cum ar aduna bucăţele din ea însăşi. Dar, înainte de a face asta, se afla în pericol să piardă tot ce avea. Poate că venise timpul. Poate că Gabe avea dreptate. Acum, ea era cea care se îndoia, şi el cel care era sigur de tot.

– Jane, începu ea, căutînd un subiect care să-i îndepărteze gîndurile de la Gabe şi de la munte. În legătură cu înştiinţarea despre faptul că aurul va fi atacat. Tu eşti cea care ai telefonat, nu-i aşa?

– Bineînţeles că ea a fost, răspunse Lonnie, în locul ei. I-a venit ideea trăsnită, că asta va face publicitate festivalului pentru sărbătorirea „Gold Rush Days" şi că toată lumea va avea de cîştigat.

Jessie trebuia să mai întrebe ceva, deşi nu era sigură că voia să afle răspunsul.

– Din cauza ta a fost trimis Gabe?

– Ei bine... Jane ezită, ceva ce n-o caracteriza.

– Vreau să ştiu adevărul, Jane.

– Da şi nu, spuse ea, în cele din urmă. Nu-l cunoşteam personal pe Gabe, dar ştiam despre voi doi, despre relaţia voastră din vremea

copilăriei. Gavin mi-a povestit.

– Şi de unde ştia Gavin?

– Gabe şi Gavin Magadan sînt prieteni. Înainte ca Gavin să se căsătorească, Gabe venea, cîteodată, cu el acasă. Îi vorbea lui Alice despre munte şi despre tine, cu amărăciune. Cînd am aflat... nu, hai să o spun în alt fel. După ce Lonnie şi cu mine am venit la Dahlonéga şi ne-am hotărît să ne stabilim acolo, am văzut cît de singură erai.

– Şi cei doi bătrînei din Atlanta n-au putut îndura aşa ceva, spuse Lonnie, cu mîndrie nedisimulată. Jane, împreună cu Alice, a pus la cale un plan pentru a-l face pe Gabe să se întoarcă. Cînd tu te-ai hotărît să aduci aurul în oraş, Alice a venit cu ideea. Cu relaţiile pe care le au femeile astea două, Gabe nu mai avea nici o şansă.

– Dar eu oricum ştiam că se va întîmpla aşa, mărturisi Jane, văzusem în cărţi.

Lonnie lăsă să-i scape o exclamaţie de resemnare.

– Ei bine, aproape am reuşit, insistă Jane.

Şi avea dreptate, recunoscu în sinea ei Jessie, aproape că reuşise. Cu excepţia că ea fusese cea care se abătuse de la litera legii, iar Gabe fusese cel care mersese drept. Cu toate acestea, poate că mai exista o şansă. Acum,

ea îi era datoare lui Gabe şi asta schimba totul. Nimic nu va mai fi de acum la întîmplare.

„Of, bunicule, se pare că ceea ce se pierde vine înapoi. Ai avut grijă de Martha St. Clair, pentru că o iubeai. Acum, Gabe face acelaşi lucru pentru mine. Şi, pe amîndoi, eforturile v-au costat femeile pe care le iubeaţi."

Lonnie parcă lîngă adăpostul animalelor şi opri motorul. Farurile, încă nestinse, cădeau pe Horace şi Daisy.

– Închide farurile, Lonnie, spuse Jane. Jessie, hai să mergem. Ieşiră afară din maşină şi se îndreptară spre...

– Gabe? Ce cauţi aici? întrebă Jessie uimită.

– Am pornit-o spre casă şi mi-am amintit de pepenii bătrînului Pendleton. Am ştiut că ai s-o faci. Aşa că am decis să vin aici şi să aştept.

– Oh, Gabe. Ai venit să ne ajuţi, spuse Jessie, neascunzîndu-şi plăcerea din voce.

– Nu, am venit să te opresc. Du-o pe Jane acasă, Lonnie. Eu mă voi descurca cu Jessie.

Odată cei doi plecaţi, Jessie se îndreptă spre gard şi începu să taie lacătul.

– Jessie, nu cred că vrei cu adevărat să faci asta.

– Bineînţeles că vreau. Vom călări amîndoi pe Horace şi Daisy, pînă la casa lui Jane, şi te vei întoarce, apoi, să-ţi iei maşina. Oh, Gabe, e

ca în vremurile de demult, noi doi sfidînd legea.

El nu avu puterea să-i amintească faptul că el reprezenta legea. Şi era atît de bine să facă ceva împreună, aşa cum făcuseră odată. Lăsînd prudenţa la o parte, luă cutter-ul şi se puse pe treabă.

Aproape reuşiseră. Lacătul fusese tăiat şi Jessie intrase înăuntru, cînd sirenele începură să sune.

– Vom fi descoperiţi, Jessie, strigă Gabe. Hai să fugim!

Jessie încălecă pe Horace şi se îndreptă spre ieşire, cu Daisy venind în urma lor. Dar un cordon de maşini alb-negre ale poliţiei, cu lumini albastre, strălucitoare, le blocaseră ieşirea. Gabe nici nu încercă să fugă. Merse drept înainte, cu braţele ridicate în sus.

Jessie, simţind că se sufocă, descălecă de pe spatele lui Horace şi conduse catîrul înapoi în adăpost.

– Îmi pare rău, băiete. Am încercat. Se pare că va trebui să aştepţi pînă dimineaţă.

– Ce aveaţi de gînd să faceţi? întrebă un ofiţer.

– Să eliberez animalele astea nevinovate din închisoare, răspunse Jessie. Şi am fi reuşit, dacă voi aţi fi venit cu cinci minute mai tîrziu. Cine v-a anunţat?

Polițiștii priviră unul la altul uimiți.

– Ați pus la cale o evadare, pentru un cal și un catîr? întrebă un al doilea bărbat în uniformă.

– Da, răspunse Gabe, așteptîndu-se la ce era mai rău. Era sigur că ziarele de dimineață vor scrie cu litere de o șchioapă: „Agent al BIG, arestat pentru furtul unui catîr."

Ofițerul îl privi atent.

– Cum te numești, fiule?

– Gabriel St. Clair.

– Nu cumva te-am văzut la știri aseară, jos la Capitoliu, cu transportul acela de aur?

– Ba da.

– Iar tu cine ești?

– Cine să fiu? spuse ea resemnată. Ați capturat-o pe Jessie James.

Fură arestați, li se puseră cătușe la mîini și băgați în spatele uneia dintre mașini. În loc să fie îngrijorată, Jessie avea întipărit pe față un zîmbet larg, care nu dispărea.

Gabe nu putea crede ceea ce făcuse.

– Nu înțeleg de ce ești așa de fericită, spuse el, în cele din urmă. Weekend-ul ăsta nu ți-a

demonstrat nimic?

– Ba da, mi-a arătat că împreună sîntem tot atît de imbatabili, cum eram odată.

– Oh, sigur, Jess. De asta mi-era şi frică. Ceea ce nu-i spuse încă era că devenise înspăimîntat de cît de uşor fusese din nou captivat de spiritul ei. Timp de zece ani, se ţinuse la distanţă de această tentaţie şi evitase muntele. Acum, într-un singur weekend, pusese în pericol toată munca lui de zece ani.

Resemnarea din vocea lui Gabe tăie entuziasmul lui Jessie.

– Îmi pare rău, Gabe. Nu m-am gîndit...

Asta era problema cu Jessie. Niciodată nu se oprea, din ceea ce făcea, ca să se gîndească. Acţiona strict, după cum îi dictau sentimentele. El îşi suprimase sentimentele şi pusese în locul lor raţiunea.

Pînă în seara asta.

Dar, la naiba, cu Jessie se simţise mai viu decît se simţise vreodată în ultimii ani.

– Gabe, le voi spune că eu am fost de vină. Că tu ai venit în calitate oficială, ca să mă opreşti.

– N-o să ţină. Eu nu te opream.

– Îţi spun sincer, Gabe, eşti cea mai încăpăţînată persoană pe care am întîlnit-o. Analizezi prea mult evenimentele din viaţă. De ce nu-ţi dai drumul la sentimente şi nu te laşi în

voia lor?

– Încăpățînat? Da, sînt. Și sînt și realist. Problema în a încerca să am o relație cu tine e că eu vreau fie totul, fie nimic.

– Nu a fost așa întotdeauna?

– Poate, dar tu te simți ca peștele pe uscat aici, iar eu... eu nu cred că mă pot întoarce să trăiesc pe munte. Acum, după ce s-a întîmplat, îmi voi pierde, probabil, slujba și voi ajunge din nou de unde am plecat.

– Faceți liniște acolo în spate, strigă un ofițer.

Fură duși la postul de poliție. Cînd ofițerul, care îi arestase, le află identitatea, le spuse să aștepte în zonă, pînă va fi anunțat Ben Jansen. Jessie se așeză cu coatele pe genunchi și cu bărbia sprijinindu-se în mîini și privi împrejur.

– Sincer, îmi pare rău, Gabe, cred că te-am băgat în bucluc. Eu sînt obișnuită cu așa ceva, dar ăsta e teritoriul tău și am greșit. Ce-aș putea face?

– Nu fă nimic, spuse el, încercînd să găsească o explicație, pe care să i-o dea superiorului lui, despre modul irațional în care acționase.

– Pe de altă parte, sîntem arestați. Păcat că nu putem schimba totul într-un final fericit. Știi, meditä ea, ridicîndu-se în picioare, în timp ce vorbea, putem folosi ocazia asta în binele nostru.

– Las-o baltă, Jessie, spuse Gabe, pe un ton încordat. Sînt depăşit de evenlmente. Mi-e foame. Sînt nespălat. Probabil, mi-am pierdut slujba, aşa că n-am chef de glumele tale.

– Nu, ascultă-mă. Dacă am spune că am înscenat totul pentru a protesta împotriva claustrării animalelor? Ziarele precis că ar savura aşa o idee.

– Ah, sigur. Dar nu şi guvernatorul.

– Animale claustrate? repetă o femeie de lîngă ei. Vă faceţi probleme pentru animale? Ce să mai vorbim despre oamenii închişi sau aproape închişi?

– Dar oamenii pot alege, protestă Jessie. Horace n-a putut. De ce ai fost arestată?

– Pentru că m-am oferit să-l fac fericit pe un bărbat. Vă puteţi închipui, m-au arestat imediat, şi pe el, odată cu mine. La expresia confuză de pe faţa lui Jessie, femeia adăugă: Uite ce-i doamnă, sînt o tîrfă.

Jessie izbucni în rîs.

– N-o să-ţi vină să crezi, dar şi noi cam tot de asta am ajuns aici.

– Voi doi?

– Nu, nu noi, dar avem un prieten, Horace, care a agăţat... nu contează, oricum n-ai să crezi. Dar oamenii au drepturi, în timp ce animalele nu au. Am putea face o propunere în

sensul ăsta? Ce zici, Gabe?

Dar Gabe nu răspunse. Nu se putea gîndi decît că, în ciuda publicității care se va face, în ciuda faptului că-și va pierde slujba, el și Jessie formau din nou o echipă. Nu mai erau pe munte acum și nu mai erau copii. Și totuși, se simțea bine. Jessie era întotdeauna gata să-și urmeze instinctele inimii, iar el aflase acum că și inima lui poate simți ceva. Și asta îl deranja cel mai tare.

– Gabe? repetă ea. Ce spui?

– Spun că ar fi mai bine să-i lăsăm pe Daisy și pe Horace să se bucure de relația lor, atîta timp cît pot. A noastră, probabil că nu va putea supraviețui publicității pe care am generat-o.

– Oh, vrei să spui că noi doi avem o relație? Bun. Nu te-am auzit s-o recunoști pînă acum. Să vedem cum ne vom descurca cu asta, cînd va veni Ben aici.

Nu trebuia să se gîndească cum să se descurce. Sosirea lui Emily Moran și a cameraman-ului rezolvă totul.

– E adevărat? întrebă ea, cu microfonul în mînă. Ați fost arestați?.

– Da, am fost, recunoscu Jessie.

– Pentru ce? Camera era îndreptată asupra lui Jessie și Gabe.

– Spargere, efracție și jaf, răspunse ea, luînd

brațul lui Gabe și zîmbind în fața camerei de filmat. Deși eu aș prefera s-o numesc răpire...

– Cine ți-a spus? întrebă Gabe.

– Am sursele mele, răspunse reportera. Pe cine ați răpit?

– Pe Horace și Daisy, răspunse Jessie. Ei...

Gabe o întrerupse.

– Nu cred că te pot face să uiți povestea asta, domnișoară Moran.

– N-ai nici o șansă.

În acel moment, sosi și Ben, care-i trînti un „Fără comentarii" reporterei, și o apucă pe Jessie de braț, împingînd-o pe o ușă care dădea în spatele clădirii și-apoi într-o parcare.

– Ce se întîmplă, Gabe? întrebă el, în timp ce erau escortați spre o mașină care aștepta.

Gabe relată pe scurt ce se întîmplase, fără a-și găsi vreo scuză. Știa că, oricum, n-ar fi contat. Din grimasa de pe fața lui Ben știa că își va pierde slujba, exact cînd avea nevoie de bani pentru a o ajuta pe Jessie. Poate că vînzarea pămîntului familiei St. Clair, de pe munte, va fi, în cele din urmă, o binecuvîntare.

– N-ai de gînd să-l concediezi pe Gabe, nu-i așa, domnule Jansen?

– S-ar putea să nu depindă de mine. Biroul are normele lui stricte pentru angajații lui, iar spargerea și efracția contravin legilor statului.

– De fapt, spuse Jessie neajutorată, e mai rău de atît. Furtul de cai se pedepsește cu spînzurătoarea, încă.

– N-am furat calul, am încercat doar, o corectă Gabe.

Ben respiră adînc, încercînd să se liniștească, înainte de a comenta:

– Furt de cai, spargere și efracție. Nu puteați s-o faceți în liniște, a trebuit să dați și un interviu presei, completat de imagini.

O conduse pe Jessie la reședința familiei Magadan și le dădu instrucțiuni severe lui Jane și lui Alice să nu o lase să plece.

– Tu, spuse el către Gabe, discut cu tine, după ce iau legătura cu guvernatorul.

– Oh, Jane, mi-e teamă că, de data asta, chiar am făcut-o rău de tot. Gabe are necazuri și totul numai din vina mea.

– Gabe e băiat mare, spuse Lonnie, închizînd ușa după el. Își poate purta singur de grijă. Întotdeauna a putut.

– Dar n-ar fi avut necazuri, dacă nu i-aș fi spus să *mă* ajute. Apoi, nu m-a lăsat să-mi asum eu toată vina. Crede că trebuie să mă

protejeze, așa cum a făcut mai devreme, cînd v-a pus pe voi să ascundeți aurul și, mai tîrziu, cînd s-a oferit să-mi cumpere pămîntul. Totul, ca să nu cad eu de mincinoasă. Am făcut-o iată de data asta, nu-i așa?

Jane o cuprinse cu brațul.

– Mă îndoiesc că Gabe poate fi convins să facă ceva ce nu vrea. Și bănuiesc că și tu ești la fel. Vino să bei o cacao și să-mi povestești totul.

Cînd auzi povestea, Jane începu s-o liniștească:

– O rezolvăm. Primul lucru pe care-l voi face mîine dimineață va fi să sun la locul unde au fost adăpostiți caii. Sînt sigură că o donație substanțială îi va face să dea totul uitării. Iar cu guvernatorul și cu poliția ne descurcăm cu siguranță.

Dar plăcerea pe care Jessie o simțise, avîndu-l alături de ea, într-o aventură, pe Gabe, începu să pălească în fața realității. Viitorul lui Gabe era acum ceea ce conta. Gabe era bun și generos și nu merita să pățească așa ceva. Îl iubea prea mult, pentru a sta și a privi cum pierde ceva pentru care muncise atît de mult. Dar, de data aceasta, nu vedea nici o cale de a îndrepta lucrurile.

Stătea în sufragerie, cînd Gabe se întoarse

în dimineața următoare. Jane și Lonnie dispăruseră misterios. Expresia serioasă de pe fața lui Gabe spunea clar că situația nu era prea bună.

– Care-i verdictul, Gabe? întrebă ea, apoi își încrucișă degetele la spate și-și dori să dispară de pe fața pământului.

– Judecătorul a ascultat povestea și a urmat recomandarea guvernatorului. Învinuirea a fost ridicată de pe capul lui Jessie James, cu o singură condiție.

– Care?

– Aceea ca tu să rămîi în custodia mea, pe o perioadă de un an, timp în care să te comporți exemplar și să nu-ți mai pui în practică talentele.

– Nu, dar eu mă refeream la tine, Gabe. Ai fost concediat?

– Depinde de mine. Dacă rămîn, voi fi schimbat într-o funcție mai puțin vizibilă. Adică, voi fi ascuns pe perioada dizgrației.

– Unde?

– Nu știu încă. Pot să am încredere în tine, Jess? întrebă Gabe, făcînd-o să-și plece ochii sub intensitatea privirii lui. Te vei cumința, te vei purta așa cum trebuie, cum am promis, atîta vreme cît te vei afla în custodia mea?

– În custodia ta? Ai garantat pentru mine?

Începu să se zărească un început de zîmbet pe fața ei. Asta înseamnă că trebuie să-ți răspund?

– Bineînțeles! aprobă Gabe, sec.

– Ei bine, nu știu, spuse ea. De ce aș face-o?

– Pentru că eu... la naiba, Jess, cînd ai să încetezi să te mai lupți cu mine? Acum, este vorba de ceva serios. Nu-ți pot promite nimic și nu știu ce-o să mă fac. Tot ce știu e că vreau să fiu împreună cu tine.

Stăteau față în față, numai ei doi, cu ochii strălucind și buzele tremurînd. Ca întotdeauna, între ei circula acel curent ce părea că arde și făcea inutile cuvintele.

– Și cu muntele meu cum rămîne, Gabe? Voi supraviețui, dacă îl părăsesc?

– Dar nu vreau să-l părăsești.

– Dar tu n-ai putea fi fericit acolo, și eu aș putea face ceva ce să te dezamăgească. Întotdeauna te-am împins spre a face lucruri pe care n-ar fi trebuit să le faci.

– Atunci, te voi pune sub arest la domiciliu.

– Nu vei îndrăzni, spuse ea, încet.

– Numai dacă mă vei provoca, încă și încă și mă vei face atît de furios, încît voi dori să te leg.

– Altfel nu mă vei lega? Nu cred c-aș putea fi legată mai strîns, decît sînt în clipa de față,

Gabe.

– Nici eu, recunoscu el, micşorînd distanţa dintre ei. Of, Jess, m-am îndrăgostit de tine. Ce dracu' ne facem acum?

Buzele lui le mîngîiară uşor pe ale ei, de parcă voiau să soarbă hrană dintr-o floare interzisă.

Ar fi trebuit să-l îndepărteze, gîndi ea, în vreme ce-şi duse buzele dedesubtul buzelor lui, iar genunchii îi fură străbătuţi de un fior. Numai braţele lui puternice o împiedicară să-şi păstreze echilibrul şi să nu cadă jos. După o clipă lungă, Gabe se trase înapoi şi privi spre Jessie cu ochii plini de dorinţă.

– Hai să plecăm de aici, fiinţă nelegiuită ce eşti, spuse el.

– Eşti sigur că mă vrei, Gabe?

– Sînt sigur. Dumnezeu să ne ajute, dar sînt sigur.

Prin telefon, Walter fu de acord cu oferta lui Jane de a-i cumpăra ferma. Sarcina misterioasă, pe care Lonnie o avusese de îndeplinit, fu să o cumpere pe Daisy de la proprietarul centrului de trăsuri şi să aranjeze transportul animalelor la

noul lor cartier general, adică pe păşunea de pe pămîntul lui Walter, de la poalele lui Pumpkinvine Mountain.

Povestea lui Horace şi Daisy constitui subiectul ştirilor de seară ale lui Emily Moran, însoţite de imagini cu Jane şi Lonnie, care transformară întîmplarea într-o pledoarie pentru adopţiunea animalelor, care au atîta dragoste de dăruit.

Gabe şi Jessie nu fură deloc menţionaţi la ştiri, dar ei, oricum, n-ar fi aflat, deoarece se aflau în drum spre Dahlonega. Gabe avea un zîmbet pînă la urechi întipărit pe faţă, iar Jessie fredona frînturi din „Clementine". Încă mai erau între ei probleme rămase nerezolvate, dar, pentru moment, amîndoi le lăsaseră de o parte.

Amîndoi erau specializaţi în a se bucura de clipe de plăcere luate pe apucate; întreaga lor relaţie fusese construită pe intimitate şi n-ar fi putut supravieţui tensiunii lumii exterioare. Cînd erau copii, se ascundeau în pădure. Cînd au devenit adolescenţi, au păstrat apropierea dintre ei secretă. Ca adulţi, au acceptat amîndoi că sînt ca două vapoare ce navighează în timpul nopţii.

Gabe opri numai o dată, pentru a pune benzină, la o parcare pentru camioane, de la periferia Atlantei. Nu spuse nimic şi la fel făcu şi

Jessie. Erau împreună, amintirea sărutului încă le mai ardea buzele, datorită intensității lui.

Cînd Gabe pătrunse în locul de campare, de la Lake Lanier, unde dormiseră în drumul spre Atlanta, Jessie îi aruncă o privire întrebătoare.

– Am lăsat ceva aici, cred, spuse Gabe. Am vrut să mă întorc pentru a mă convinge. Te deranjează?

– Nu, cred că nu. Numai că trebuie anunțat Nathan ce s-a întîmplat cu mine. Am, totuși, de condus o afacere.

– Cu Nathan e în ordine. Am avut eu grijă. Nu te așteaptă, pînă mîine.

– Mîine?

Gabe conduse jeep-ul printre copaci, pînă la lac, și opri motorul. Coborî din mașină, merse în spate și scoase din portbagaj un coș și o pătură. Apoi se îndreptă hotărît spre lac.

Jessie alergă după el.

– Ce vrei să spui prin faptul că i-ai spus lui Nathan că nu voi fi acolo, pînă mîine? Am...

Gabe se opri, lăsă jos coșul și pătura și o luă în brațe.

– ... o afacere de condus, și eu hotărăsc cînd și ce...

– Taci odată, Jessie! îi porunci el, înăbușindu-i protestele cu un sărut.

Mintea ei încetă să mai raționeze, așa cum

se întîmpla de fiecare dată cînd Gabe o strîngea în brațele lui. Încercă să-și adune toată forța de care dispunea, pentru a-l îndepărta, dar mușchii ei păreau că s-au topit. Știuse întotdeauna că Gabe era puternic, dar nu forța era acum cauza principală a slăbiciunii ei. După o ultimă încercare de rezistență, corpul ei se contopi cu al lui. Buzele ei se desfăcură și ea îi întoarse fiecare clipă.

Un fior cald îi străbătu coloana și îi alungă definitiv orice idee de rezistență. Jessie gemu ușor, se răsuci și se lipi de el. Îi aparținea în totalitate.

Și Gabe știa asta. Întotdeauna fusese așa. La început, nu fusese cu sărutări, ci cu împărțit mici secrete, cuvinte și visuri. Acum, amîndoi erau prinși ca într-o capcană, din care nu aveau cum să mai scape.

Se lăsară furați de intensitatea momentului, de senzațiile minunate produse de atingerile ușoare și de șoaptele de dorință. Se treziră fără haine, înainte de a ști cum s-a întîmplat.

Gabe deschise ochii și o văzu privindu-i pieptul. Ochii ei întunecați erau umbriți de gene lungi și fierbeau de dorință.

– Jessie?

– Te rog, Gabe. Nu te opri acum.

– Ah, Jessie. Gemu, în timp ce se așează

peste ea. Mă înnebunești de tot!

– Nu, șopti ea, ridicîndu-și șoldurile pentru a-l primi. „Dragostea de ieri a ieșit la suprafață..." Ăsta-i cîntecul lui Jessie.

Capitolul Zece

Petrecură noaptea sub cerul plin de stele, negîndindu-se la ziua de mîine.

Dimineaţa îi readuse la realitate, în timp ce o porniră spre ţinutul Lumpkin. Nu găseau răspunsuri, ci doar tot mai multe întrebări. Cu cît se apropiau de Dahlonega, cu atît Jessie devenea mai tăcută. Cînd muntele apăru în zare, Jessie lăsă să-i scape un strigăt de bucurie.

Tăcerea fu răspunsul lui. Nu o putea lăsa pe Jessie să plece, pur şi simplu. Faptul că-i spusese că o iubeşte nu uşurase situaţia. Ea nu şi-ar fi făcut bagajele pentru a se întoarce cu el la

Atlanta şi, deşi el nu mai simţea acea nevoie disperată de a pleca, cît mai departe de Pumpkinvine Mountain, totuşi nu era încă pregătit să trăiască în Dahlonega. Singura deosebire între momentul de faţă şi alte dăţi, cînd o părăsise, era că acum recunoscuse faţă de el că e îndrăgostit de Jessie. Nimic altceva nu se schimbase.

Nici nu vedea ce s-ar fi putut schimba, pentru ca „lucrurile să meargă bine".

– Ce facem acum, Jessie? spuse el, în cele din urmă.

– Ce facem? Ne întoarcem fiecare la viaţa lui, cred.

Nu ştia, de fapt, ce s-ar fi aşteptat ca el să-i spună. Pînă cînd va primi noua misiune, Gabe nu ştia unde se va duce. Ea încă avea nevoie de locul unde trăise pînă acum, iar el nu era încă pregătit să trăiască acolo, împreună cu ea. Vremurile cînd el îşi punea capul în poala ei şi-i împărtăşea problemele lui erau undeva, departe. Nu-l putea privi, pentru că trebuia să fie tare. Dacă ar fi privit în acei ochi albaştri, ar fi izbucnit în plîns. Iar Jessie James era prea dură pentru a plînge.

– Nu voi mai face prostii, Gabe. N-o să te mai deranjez de acum încolo.

El respiră adînc.

– Crezi că va fi atît de uşor? „Să te părăsesc?“ gîndi el.

– Nu, nu cred. Nu cred că va fi deloc uşor. „Nu pleca“, gîndi ea. Dar aşa trebuie să fie. Nu era deloc sigură că trebuie să fie aşa.

Disperată, Jessie privi pe geam la vîrfurile ceţoase ale munţilor din depărtare. Era o frumuseţe tristă în norii aceia, care mîngîiau piscurile şi le făceau să pară colorate în albastru-deschis.

Cînd era mică, tatăl ei îi spusese că norii plîngeau. Îi spusese că toată lumea plîngea pe dinăuntru, unii ascunzînd asta mai bine ca ceilalţi.

Încercă să nu dea atenţie nodului pe care-l simţea în gît şi care o împiedica să înghită. Cu cît se apropiau de Dahlonega, cu atît cerul devenea mai cenuşiu, ca şi cum natura simţea că finalul e pe aproape.

– Nu cred că pot pleca şi să te părăsesc din nou, spuse Gabe, cu o voce încordată. Nu vreau să spun la revedere.

– Ştiu, şopti ea. Nu e vina ta, Gabe. Sîntem amîndoi vinovaţi şi folosim muntele ca scuză.

– Dragostea nu este suficientă? întrebă el.

– Pentru părinţii noştri nu a fost. Am rămas numai noi, Gabe. Nu crezi că ne este frică de

schimbări?

– Ți-am cerut eu vreodată să te schimbi, Jess?

Ea nu răspunse.

El insistă:

– Nu înțelegi că ești parte integrantă din mine? Am înțeles asta în cele din urmă și nu sînt sigur că vreau să-ți dau drumul.

Își mută privirea de la el, observîndu-i cuta ce apăruse între sprîncene și buzele strînse care o purtaseră în locuri la care visase, dar la care nu sperase vreodată. Dar era ceva mai mult decît a face dragoste cu el. Dacă ea reprezenta pentru viața lui emoția și pasiunea, el reprezenta pentru ea stabilitatea. Și nu voia ca el să se schimbe. Îl dorea lîngă ea.

Ca și cum găsise un răspuns, el dădu din cap.

– Poate că e timpul să încetăm să ne mai gîndim la ce-a fost și să vedem ce ar putea fi.

Jessie ar fi vrut să-i dea dreptate, dar nu era sigură că asta ar fi corect față de el. Întotdeauna el încercase să înțeleagă cît de mult înseamnă pentru ea lumea în care trăiește. Fuseseră amîndoi arestați și închiși, iar cariera lui era în pericol. Totul numai din vina ei.

– Te-ai întors din nou la „poate". Nu știu ce

să zic. Acest weekend a distrus în mintea mea destul de mult din ceea ce a fost în trecut. Am aflat că bunicul meu, singura persoană din viața mea în care am crezut orbește, a fost îndrăgostit de femeia altui bărbat. A sacrificat viitorul familiei noastre pentru a avea grijă de ea, ceea ce a fost frumos. Dar a ascuns totul după o înșelătorie. Ironia a fost că, după toate astea, a aflat că... oricum, nu mai contează acum.

– Asta vreau să-ți spun, Jess. Nu poți fi mai șocată de ce ai aflat despre bunicul tău, decît am fost eu să aflu că unchiul Buck se ține după organista de la biserică și se gîndește să se mute de pe munte. Abia aștept să-i văd mutra, cînd va afla că tatăl lui nu a cîștigat mina de aur, curat și cinstit.

– Hai să nu spunem asta, Gabe? La ce ar servi?

– La oprirea minciunilor. Nu mai vreau să existe minciuni între noi, Jessie.

– De ce își mint părinții copiii, Gabe?

– Cred că este o extindere a faptului că se mint între ei.

– Și noi facem la fel, Gabe?

El nu avea un răspuns.

Pe seară, opriră în fața saloon-ului. Trotuarele erau pline de turiști și de elevi ai liceului

militar din apropiere. Vizavi, cei de la Nugget Hotel aşezaseră mesele chiar pe trotuar, unde vizitatorii serveau masa şi se bucurau de atmosfera festivă.

– Se pare că publicitatea lui Jane a dat roade, spuse Gabe, în timp ce parca maşina.

– Nu-mi vine să cred c-au venit atîţia, spuse Jessie, privind uimită la mulţimea de oameni. Iar festivalul nici nu a început încă.

– Păcat că planurile ei, în legătură cu noi doi, au dat greş.

– Să nu îndrăzneşti să spui aşa ceva, zise Jessie, privindu-l în faţă. Te-ai întors să mă ajuţi şi ai reuşit. Datorită ţie, pot înlocui aurul despre care bunicul meu m-a minţit. Asta contează foarte mult pentru mine.

– Mi-aş fi dorit să pot face mai mult.

– Îţi sînt foarte recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut şi mă voi răscumpăra. Voi găsi eu o cale. Vocea ei se stinse. Îţi promit!

Nu înţelegea de ce se emoţionase atît de tare. Pentru că, gîndi ea, indiferent ce ar fi spus, Gabe oricum va pleca. De fiecare dată cînd erau împreună, era, de fapt, un preludiu la rămas-bun. Prima dată, despărţirea a fost urmată de mirare. Apoi au venit bucuria revederii şi pasiunea, care au fost urmate de transformări pe

plan sentimental, care au sfîrşit în durere şi singurătate. Părea că ei trebuie întotdeauna să se despartă supăraţi. Nu va exista o excepţie.

– Jessie, draga mea, nu-mi datorezi nimic. Plătesc pentru ceva ce familia mea a vrut întotdeuna. Tu faci rost de banii de care ai nevoie, iar noi avem, în sfîrşit, acces la terenul pe care ni-l doream. Asta face ca ultimul St. Clair să coboare de pe munte şi să pună capăt unei întregi epoci.

– Nu, e mai mult de atît. Te leagă din nou de familia ta, chiar dacă numai temporar. Îţi apreciez sacrificiul.

– N-am nevoie de recunoştinţa ta. Am nevoie de... Gabe se opri. De ce dracu' avea nevoie? Avea nevoie de Jessie, şi n-avea nici cea mai mică idee cum să procedeze. Îşi întoarse capul neputincios. Jane s-a înşelat.

– În legătură ce ce?

– Cu găinile din Noua Guinee. Nu numai că se pricep să bată din aripi; sînt foarte bune şi la cotcodăcit. Dar Jane s-a înşelat în privinţa împerecherii pentru a perpetua viaţa.

– Gabe, nu ştiu despre ce vorbeşti, dar cred că ar fi mai bine să mă dau jos, înainte ca şeriful să trebuiască să te aresteze pentru că blochezi circulaţia.

În timp ce Jessie cobora, Gabe auzi claxoanele altor mașini ce sunau nerăbdătoare. Privi în oglinda retrovizoare și văzu lanțul de mașini din spatele lui.

Jessie ocoli prin față mașina și veni lîngă geamul deschis.

– Voi redacta actele pentru pămînt. Unde te pot găsi?

– La hotel, pentru una-două zile, oricum. Voi aranja să primești banii.

Ea zăbovi.

El lăsă motorul să meargă în gol.

Nici unul nu dorea ca dimineața să se sfîrșească, dar nici unul nu găsea vreun motiv pentru a o prelungi.

Picături de ploaie reușiră să facă ceea ce gîndirea rațională și claxoanele mașinilor nu reușiseră. Stropii de apă împroșcară parbrizul și udară cămașa lui Jessie.

Îi aruncă lui Gabe o ultimă privire disperată, apoi se întoarse și fugi spre ușa pe care Nathan o deschisese. Nu voia să-l vadă pe Gabe plecînd. El plecă, fără să se uite înapoi.

Înăuntrul Gold Dust Saloon-ului, părea foarte normal ca Mike, pianistul formației, să stea în întuneric și să fredoneze melodia cîntecului ei.

„Va trebui să mai adaug un vers. Pierderea

dragostei e mai groaznică decît faptul că înnebunești. Este în vecinătatea durerii fizice."

Ziua următoare, actele fură trimise la hotel.

Gabe citi documentul și simți o durere în piept. Ea găsise o cale de a-și arătă recunoștința și, în același timp, pusese capăt mărului discordiei dintre familiile lor. În loc să-i recunoască numai dreptul la folosință, așa cum se înțeleseseră, actele îi dădeau drepturi depline să vîndă terenul în cauză.

Dacă ar fi acceptat oferta lui Jessie, ar fi însemnat ca ea să nu mai posede nici o fîșie din muntele pe care îl iubea atîta. În același timp, l-ar fi ținut pe el în permanență legat de un trecut pe care voia să-l dea uitării, pentru că n-ar fi putut vinde niciodată pămîntul ei.

Trebuia să existe o altă cale. Jessie merita mai mult, mult mai mult, dar el știa că ea n-ar fi acceptat altceva, decît plata integrală a datoriilor pe care le avea. Domnul îi era martor că el nu-i voia pămîntul. Dar nu era un om bogat. Trebuia să se folosească de banii pe care-i cîștigase de pe urma fotbalului. Oricîtă nevoie ar fi avut pînă acum, nu se atinsese niciodată

de acei bani. Reprezentau rezerva lui, biletul de plecare de pe munte. Acum, trebuia să-i folosească pentru ceea ce crezuse că vrea să scape – pentru Jessie.

Ţinu contractul în mînă şi se gîndi la scînteile din ochii lui Jessie, cînd voia să-l salveze pe Horace şi Daisy, la felul în care îi răspunsese la sărutări, la loialitatea ei neclintită faţă de familie. Jessie era mai mult decît deosebită, era singura constantă din viaţa lui. Fusese un prost, spunîndu-şi că nu are nevoie de aşa ceva.

Acum, că înţelesese acest lucru, putea pleca fără să se distrugă pe el însuşi? Nu găsi nici un răspuns.

Într-un tîrziu, într-o stare vecină cu disperarea, Gabe lăsă maşina de serviciu şi-şi luă jeep-ul, îndreptîndu-se către munte. Era timpul să arunce o privire pămîntului la care cîştigase acces.

Merse timp de o oră, încercînd să înainteze cît mai mult cu putinţă pe vechiul drum. Lăsînd maşina, îşi continuă drumul pe jos. Era atîta frumuseţe pe acel munte! Veveriţele alergau prin copaci. O pasăre începu să cînte, iar frunzele uscate trosneau sub paşii lui. Cu cît urca mai sus, cu atît era mai multă linişte.

Se oprea, din cînd în cînd, şi asculta, lăsîn-

du-se absorbit de ciudata senzaţie şi de speranţa ce-i încolţea. Nu mai fusese niciodată pînă aici, în ciuda promisiunilor unchiului lui că această bucată de pămînt va fi odată a lui.

Acum, cu cît urca mai mult, i se întărea senzaţia că ceva, acolo sus, îl aştepta. Fără să-şi dea seama, grăbi pasul.

Dădu din întîmplare peste o casă mică şi, deodată, înţelese ce îl atrăsese atît de mult. La marginea tufelor de dafini, printre brazi şi pini, se afla o colibă din buşteni. De o parte şi de alta a potecii, ce conducea la intrare, erau înflorite, încă, margarete de munte. Un covor de ace de brad era aşternut în jurul colibei, iar crengile copacilor o acopereau, ca şi cum ar fi vrut s-o protejeze.

Gabe merse în jurul căsuţei şi descoperi, în spate, o verandă, de unde se putea admira valea de la poalele muntelui. Se simţea de parcă s-ar fi aflat pe acoperişul lumii. Uşa din spate se deschise cu uşurinţă; nu era încuiată. Înăuntru, avu senzaţia că încăperea fusese părăsită, dar nu şi abandonată. Exista un sentiment de expectativă, de parcă mica cabană încă mai aştepta pe cineva.

Un şoricel traversă în goană podeaua, ascunzîndu-se după o uşă întredeschisă, ce pă-

rea că adăposteşte o cămară încă plină cu bunătăţi. Gabe deschise larg ferestrele şi lăsă aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. Sentimentul ciudat de aşteptare se transforma într-unul de bun-venit, surprinzîndu-l.

Deşi căminul era plin de buşteni, un animal rosese lemnul, probabil pentru a-şi face adăpost. Pe soba neagră de lemn, era un ibric ruginit. Gabe avu senzaţia absurdă că e plin cu apă. Cineva acoperise mobila cu aşternuturi şi plăpumi decolorate, care erau acum făcute zdrenţe. Printre norii de praf, pe care Gabe îi îndepărta cu mîna, se zăreau resturile a ceea ce odată fusese o canapea şi un fotoliu. O gaură din acoperiş lăsase ploaia să pătrundă în interior şi să ducă la putrezirea lemnului. Un braţ al fotoliului căzuse pe jos. Iedera crescuse printre crăpături şi de-a lungul unui perete. Cu toate acestea, cu fiecare pas, Gabe simţea tot mai puternic acel sentiment de bun-venit.

Acesta era locul unde bunica lui venise să-şi întîlnească iubitul. Ştia asta. Simţea acea dragoste. Îi încălzea sîngele. Era un sanctuar, hotărî el, un loc unde dragostea era în siguranţă. Aici, spiritele rele erau ţinute la distanţă, iar viitorul părea ceva depărtat şi fără importanţă.

Gabe rămase în mijlocul camerei şi privi. De

aceea, Martha vînduse tot pămîntul din jur. Pentru ca nimic să nu fie deranjat. Pentru ca sanctuarul ei să dureze veşnic.

Merse spre măsuţa de lîngă fereastră şi frunzări hîrtiile de pe masă. Era un bilet, scris pe jumătate, care se dezintegră în clipa cînd îl atinse cu mîna, şi o carte de poezii, deschisă şi lăsată cu faţa în jos.

O ridică cu grijă şi citi numele: Maude Muller. Cunoştea poezia despre destinul unor îndrăgostiţi, care se căsătoriseră fiecare cu altcineva, şi despre visurile lor neîmplinite.

Dar atmosfera din cameră nu era de neîmplinire. Chiar şi aerul părea să aibă o strălucire aparte. Firele de praf sclipiră în lumina soarelui, dînd senzaţia unor dîre de aur. Căldura, strălucirea dragostei erau aici, păstrate şi în... aşteptare.

Gabe se duse spre cămin şi văzu lumina zilei pătrunzînd pe horn. Încercă să aprindă focul. Curînd, flăcările vesele se jucau printre buştenii uscaţi, răspîndind căldură în jur, în răcoarea după-amiezii de octombrie. Se aşeză pe canapea şi-şi întinse picioarele pe un taburet, dîndu-şi frîu liber imaginaţiei.

Bunica lui cunoscuse dragostea aici, dar fusese silită să-i întoarcă spatele. Dar măcar o

cunoscuse, se bucurase de ea, într-o vreme cînd o aventură ar fi fost ceva foarte umilitor. Dar ea îi pusese cap, cînd bărbatul ei se întorsese de la război, bolnav şi distrus. Aceasta fusese alegerea ei.

Dar viitorul lui depindea încă de alegerea pe care o făcea. Realiză că, atît el, cît şi Jessie, cu încăpăţînarea lor de a-şi urma propriile stele, optaseră pentru singurătate. Nici unul din ei nu va avea ceea ce bătrînul Alston şi Martha împărtăşiseră. El şi Jessie întorseseră spatele sentimentelor lor, fără a fi obligaţi să o facă, şi nu vor cunoaşte niciodată genul de dragoste pe care l-a adăpostit această căsuţă.

Sanctuar.

Adăpostul dragostei.

În mintea lui Gabe, începea să încolţească o idee. Era prea întuneric pentru a se întoarce la maşină. Va rămîne peste noapte aici şi, mîine, va cerceta mai amănunţit ideea care-i venise.

Producătorul de la Casa de discuri din Nashville aştepta la uşă, în dimineaţa următoare, cînd Jessie deschise saloon-ul.

– V-am ascultat cîntecele, spuse Cullen Mar-

shall, urmînd-o pe Jessie înăuntru. Şi cred că aveţi talent.

– Mulţumesc, spuse ea, fără pic de entuziasm.

– De fapt, aş vrea să vă propun o afacere. Am sunat, dar asociatul dumneavoastră nu mi-a putut spune numele agentului.

– Agent? Nu am aşa ceva.

– Bine, nu este neapărat necesar. Sînt convins că ne vom descurca cumva. Vă luăm la Nashville, unde vom alege cîntecele, şi vom găsi o soluţie de a le lansa pe piaţă.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Nashville? Vă aşteptaţi să mă mut la Nashville?

– Nu permanent, doar temporar. Avem mult de lucru, înainte de a putea face o înregistrare. Va trebui să cîntaţi în cîteva localuri mici, pentru a deveni cunoscută. Va trebui să găsim instrumentişti, care să vă acompanieze.

– Domnule... domnule Marshall, n-am nici cea mai mică intenţie să părăsesc Dahlonega, dar, dacă voi semna contractul cu dumneavoastră, „The Dusters" vor fi cei care mă vor acompania.

– Mi-e teamă că avem nevoie de instrumentişti cu mai multă experienţă, Jessie.

Vorbea răbdător, de parcă avea de-a face cu

o fetiță de zece ani.

– Atunci, nu cred că vom încheia afacerea. Vă mulțumesc pentru ofertă, dar trebuie să vă refuz. S-ar putea ca formația mea să fi hotărît să vă vîndă cîntecul, dar de vreme ce Mike a compus muzica, îl las pe el să hotărască.

Îl refuzase! Producătorul de discuri o privea uimit.

– Nu cred că înțelegeți, domnișoară James. E vorba de o sumă mare de bani.

– Da? Cît de mare?

– Pentru început, pornim de la un avans de zece mii de dolari. În suma asta, sînt incluse locuința temporară de la Nashville, o nouă garderobă, deplasarea și, bineînțeles, un impresar.

Zece mii de dolari? Privi la contractul pe care-l ținea în mînă, contractul pe care-l semnase de dimineață și prin care era de acord să-i vîndă pămîntul lui Gabe, în schimbul banilor de care avea nevoie, pentru a face rost de aurul promis de bunicul ei statului. Dacă mai aștepta puțin, ar fi cîștigat chiar ea banii aceștia. Chiar dacă asta însemna să părăsească ținutul Lumpkin, n-ar fi fost pentru totdeauna. Și pămîntul de pe munte ar fi rămas în posesia ei.

Dar era prea tîrziu.

– Domnișoară James, spuse producătorul,

este o ofertă bună. Vă sfătuiesc să o cîntăriţi cu grijă.

– Îmi pare rău. Sînt convinsă că este. Numai că, nu este ceea ce-mi trebuie acum. Aş fi acceptat să plec de aici temporar, niciodată definitiv. Dar, repetă ea, acum e prea tîrziu.

– Dar, Jess... Mike veni spre ea, din locul unde formaţia îşi lăsase instrumentele. Noi ce facem?

Privi uimită la vechiul ei prieten.

– Oh, Mike, îmi pare rău. Nu... nu pot să plec. Dar tu poţi. Ia cîntecul şi înregistrează-l cu altcineva.

– Voi lua cîntecul, domnişoară James, fu de acord producătorul. Dar trebuie să faceţi parte din afacere.

– Atunci mă tem că nu facem nici o afacere, spuse Jessie. Singurul mod în care „Cîntecul lui Jessie" va fi înregistrat va fi în interpretarea formaţiei. Nu iau în considerare altă posibilitate.

– Vă las cartea mea de vizită, spuse el, în final. Dacă vă răzgîndiţi, sunaţi-mă.

Jessie se întoarse către Mike, îmbrăţişîndu-l scurt.

– Îmi pare rău, Mike, dar nu este singurul producător de muzică country.

– Ştiu, dar este singurul care a venit să ne

asculte. Mă întreb dacă femeia aia trăsnită, de la hotel, mai cunoaşte altul.

– Jane l-a trimis?

– După spusele lui.

Mike se întoarse la pian.

În timp ce Jessie începu să urce scările spre apartamentul ei, îl auzi fredonînd melodia, cu mici pauze. Trecuse de faza dureroasă. Era total amorţită.

Bancherul o înştiinţă pe Jessie că banii au fost depuşi în contul ei. Jessie încheie un contract cu un miner, care să furnizeze aurul şi să-l trimită şerifului. Acesta, la rîndul lui, promise să-l trimită guvernatorului.

Festivalul Gold Rush Days începu cu o bubuitură. Străzile au fost pline, din zori şi pînă seara tîrziu. Localul lui Jessie era plin tot timpul zilei şi registrele de casă păreau că zornăie. Jessie a fost nevoită să angajeze personal suplimentar, la fel cum au făcut şi Jane şi Lonnie, la hotel.

Nimeni nu pomeni ceva despre Gabe. Jeepul lui fusese văzut prin Dahlonega cîteva zile, după care dispăru. Jessie presupuse că s-a întors

la Atlanta. O durea că nu şi-a luat la revedere, dar era, totuşi, mai bine. Nu prea se pricepuseră la despărţiri în trecut, iar aceasta ar fi fost şi mai dureroasă.

Formaţia cînta, iar cîntecele dureroase ale lui Jessie aduceau lacrimi în ochii spectatorilor. Nathan începu să-şi facă griji, în legătură cu cearcănele adînci din jurul ochilor ei şi de pierderea poftei de mîncare. Înainte, întotdeauna stătea în local printre clienţi. Acum, cînd nu cînta, stătea în apartamentul ei. În cele din urmă, începu discuţia cu Jane, care fu de acord că este timpul ca cineva să intervină.

– N-ai să te mai amesteci în viaţa lui Jessie, protestă Lonnie. De data asta, voi pune piciorul în prag.

– Bineînţeles că nu, spuse Jane dulce, şi-l sună pe Gabe în Atlanta. Mai ai de gînd să te întorci pentru finalul festivalului în weekend? îl întrebă ea, de îndată ce acesta răspunse la telefon.

– Bineînţeles. Lucrez la un plan cu Ben Jansen. Dar voi fi acolo la sfîrşit de săptămînă.

– A intervenit ceva nou, îi raportă Jane. Producătorul ăla vrea să înregistreze cîntecul lui Jessie. I-a oferit o grămadă de bani.

– Şi ea ce-a spus?

– L-a refuzat.

Gabe nu fu surprins să audă aşa ceva. Dacă ea nu era de acord să părăsească muntele, pentru a-şi înregistra cîntecul, cum se putea el aştepta, ca ea să plece de dragul lui? Totuşi, era hotărît să-şi ducă la îndeplinire planul.

– Ne vedem mîine seară, Jane, spuse el. Spune-i lui Horace că vin în vizită.

Capitolul Unsprezece

În finalul celebrării Gold Rush Days, trebuia să fie încoronată Miss Nugget. Odată acest eveniment încheiat, veselia se dezlănţui. Turiştii se întoarseră din piaţă şi se îndreptară spre strada plină cu magazine, restaurante, hotelul Nugget şi Gold Dust Saloon.

Nimeni, nici chiar organizatorii nu se aşteptau la ceea ce se va întîmpla în clipele următoare.

Peste zgomotul mulţimii şi peste sunetul muzicii, se auziră împuşcături. Toată lumea tăcu şi privi spre capătul străzii, unde apăru un cal negru, superb, ce purta un călăreţ cu o pălărie

neagră şi mare şi care agita în aer un pistol.

Mulţimea se dădu la o parte, convinsă că asta face parte din festivităţi. Calul se opri în faţa saloon-ului, permiţîndu-i călăreţului să descalece. După ce făcu un gest ameninţător spre cei care priveau, banditul intră înăuntru.

Exact cînd păşea pe uşa de la intrare, Jessie ridică capul. Mai văzuse cîndva această pălărie şi aceste picioare îmbrăcate în blugi.

– Gabe?

El mai trase o împuşcătură, făcîndu-i pe băieţii din formaţie să se oprească din cîntat şi captînd atenţia dansatorilor.

– Te iau ostatecă, doamnă, spuse el, păşind mîndru şi apucînd-o pe Jessie de braţ. Vino cu mine, fără să protestezi, şi nimeni nu va fi rănit.

– Ce ai de gînd, Gabe?

– Sînt un nelegiuit care-şi răpeşte femeia, spuse el, mîrîind. Şi am de gînd să mă bat cu oricine mi-ar sta în cale, inclusiv cu ea.

Nici chiar Jessie nu se aşteptase la sărutul pe care el i-l trînti pe buzele întredeschise.

Dar nici Gabe nu se aşteptase la răspunsul ei involuntar.

Cîteva clipe mai tîrziu, ea se trezi călare pe cal, ţinută strîns în braţe de Gabe.

– Hai să mergem, Blaze, exact aşa cum ţi-a

spus Horace, spuse Gabe, trăgînd o ultimă împuşcătură, pentru efectul final.

Privitorii se întoarseră spre biroul şerifului, aşteptîndu-l să intervină. În loc să facă aşa ceva, îl văzură pe acesta ridicînd mîna în chip de salut spre răpitor, în timp ce acesta din urmă părăsea oraşul în galop.

– E-n regulă, Gabe, spuse Jessie. Acum poţi să mă laşi jos. Turiştii au fost distraţi.

– Dar eu n-am avut de gînd să distrez turiştii, doamnă. Eu chiar te-am răpit.

– Iar eu chiar protestez.

– Eşti prea serioasă, Jessie, spuse Gabe, încercînd să-l imite cît mai bine pe John Wayne. Asta a fost întotdeauna problema ta. Ai lăsat să-ţi scape fiecare clipă. Vei fi surprinsă să afli cît de mult te-ai putea distra.

Jessie rămase cu gura deschisă.

Blaze părăsi drumul şi o luă prin pădure, îndreptîndu-se spre munte.

Cu uimirea întipărită pe faţă, Jessie aştepta. Acesta era Gabe, pe care şi-l amintea din copilărie, cel pe care-l pierduse în anii care urmară. Se sprijini de el, savurînd plăcerea de a sta în braţele lui, adîncindu-se tot mai mult în V-ul pe care picioarele lui îl făceau cu spatele calului, încercînd să nu ia în seamă respiraţia pe care o

simţea în ceafă.

Timp de treizeci de minute călăriră în felul acesta, *fiecare mişcare aducîndu-i şi mai aproape* unul de altul.

– Unde mergem? întrebă ea, într-un tîrziu, cu respiraţia întretăiată.

– Te duc într-un loc deosebit, un loc în care nu cred c-ai mai fost vreodată.

– Nu prea există multe locuri din muntele ăsta pe care să nu le fi străbătut, Gabriel St. Clair.

– Aşa aş fi spus şi eu, odată. Dar şi eu m-am înşelat.

Jessie chicoti.

– Tu să te înşeli? Nu-mi vine să cred.

Călăritul se transformă într-o cursă nebună. Crengile copacilor îi atingeau, agăţînd rochia de dans a lui Jessie şi smulgîndu-i penele din păr.

– Atenţie, Blaze, îl admonestă Gabe. Nu vrem să ne rănim victima, pînă nu ajungem la ascunziş.

Jessie scoase un strigăt de uimire.

– Ascunziş? Doar n-ai de gînd să ceri o răscumpărare pentru mine? Cui crezi că i-ar păsa?

– Lui Jane şi Lonnie, Nathan, Mike, formaţiei tale, care din întîmplare au fost invitaţi să meargă la Nashville, împreună cu tine, pentru a în-

registra un disc.

– Dar eu nu mă duc la Nashville, protestă ea, sprijinindu-se de Gabe, în timp ce o iederă rebelă se prinse de ceea ce mai rămăsese din rochia ei şi i-o trase în jos. Eu nu părăsesc Pumpkinvine Mountain.

– Nu definitiv, aprobă el, în timp ce Blaze ieşi din pădure şi pătrunse într-un luminiş.

Ea ar fi continuat să protesteze, dacă n-ar fi fost surprinsă de coliba mică de lemn. Avea ferestrele deschise, iar aerul curat ce pătrundea în casă mişca perdeaua albă. Pe coş ieşea fum.

– Cine locuieşte aici? întrebă ea.

– Nimeni. După părerea unchiului Buck, este goală de cel puţin cincizeci de ani.

– Unchiul Buck?

El sări jos de pe cal şi îi întinse braţele.

– Hai, înăuntru, Jessie, şi-ţi voi povesti despre sanctuar.

Ea alunecă în braţele lui, rămase acolo o clipă, apoi se îndepărtă.

– Sanctuar?

– Vino înăuntru, Jess. Vei vedea.

Intrigată, ea îl urmă, oprindu-se doar cît să admire, de pe verandă, priveliştea văii ce se întindea la poalele muntelui. Înăuntrul colibei,

focul ardea în cămin. Mirosul a ceva delicios plutea în aer.

Gabe aprinse un chibrit şi atinse cu el fitilul unei lămpi fumurii, care începu să lumineze cald încăperea.

– Nu înţeleg, spuse Jessie, încet, prinsă de emoţiile pe care le degaja încăperea. Mă simt de parcă ar trebui să vorbesc în şoaptă, de parcă m-aş afla într-un loc deosebit.

– Este un loc deosebit, Jessie, este locul unde bunica mea l-a întîlnit pe bunicul tău. Asta era ce trebuia ascuns de lumea exterioară. Este adevăratul sanctuar de pe munte. Asta ai încercat tu să păstrezi, fără să ştii.

– Da, murmură ea, plimbîndu-se prin încăpere, atingînd masa, cartea de poezii, spatele leagănului. Cum ai aflat?

– În nici un fel. Am dat peste ea din greşeală şi, odată ce-am petrecut o noapte aici, am înţeles totul, în sfîrşit.

Jessie se întoarse cu spatele la Gabe, temîndu-se să întrebe ce înţelesese.

– Unchiul Buck voia să vîndă pămîntul ăsta pentru că-i provoca suferinţă. Vezi tu, şi el o iubise pe Martha. Întîi, ea a fost a fratelui lui, apoi a bunicului tău. După ce fratele lui a murit, Buck a sperat că poate ea se va întoarce la el.

Dar ea n-a făcut-o. A murit, simțindu-se vinovată și făcîndu-și prea multă inimă rea.

– Martha trebuie să fi fost o femeie deosebită.

– Semăna mult cu tine, spunea Buck. Dar el s-a înșelat în privința vînzării. A crezut că, dacă va aduce aici oameni noi, își va putea uita durerea. Atîta vreme cît știa că există această colibă, durerea lui creștea și, treptat, l-a transformat într-un bătrîn singuratic.

– Ce trist! Patru oameni, prinși în jocul destinului, care nu au putut să schimbe cursul vieții lor. Acum, cînd are de gînd să vîndă tot terenul familiei St. Clair, poate își va găsi, în cele din urmă, liniștea, lîngă Effie.

– Nu pot vinde acest pămînt, Jessie, spuse el, răspunzînd întrebării ei nerostite. Martha a vîndut în mod intenționat tot terenul din jur, iar bunicul tău a păstrat doar această fîșie de pămînt, care permitea accesul la colibă.

– Ai numit-o sanctuar.

– Cred că este, răspunse Gabe, închizînd ușa după ei. A fost sanctuarul bunicilor noștri, iar acum este al nostru.

– Nu înțeleg, spuse ea. Dar înțelegea. Iar sentimentul de pace și de aparținere nu era dat, propriu-zis, de casă, de lumina plăcută a

lămpii sau de focul ce ardea în cămin. Era dat de dragostea care fusese păstrată de-a lungul timpului, în interiorul acestor pereți.

Și de dragostea din ochii lui Gabe.

Și de cea din inima lui Jessie.

– Înțelegi, Jess, cînd au sigilat intrarea și-au păstrat dragostea în siguranță, de-a lungul anilor. Acum, este locul nostru. Te iubesc, Jessie. Dacă vrei să stai aici, voi sta împreună cu tine. Nu te voi mai părăsi din nou.

Toată durerea ei dispăru și Jessie se simți liberă și ușoară ca aerul. Ar fi vrut să danseze. Ar fi vrut să cînte, dar nu cîntece triste, dureroase, ci cîntece despre dragostea regăsită, redobîndită, reînnoită.

– Vrei să spui că ăsta este locul nostru, Gabriel St. Clair?

– Este, dacă tu vrei să-l împarți cu mine.

– Și crezi că îngerul păzitor va putea trăi împreună cu nelegiuita pe care a jurat s-o supravegheze?

– Cred că da, dacă nelegiuita e gata să-și mărturisească păcatele.

– E gata, fu de acord Jessie, cu vehemență. Îmi cer iertare că i-am spus Laurei că sînt însărcinată, ca s-o fac să te părăsească în acea ultimă vară, înainte de plecare ta la liceu. Și

pentru că l-am făcut pe tatăl ei să înțeleagă că aveți de gînd să fugiți împreună.

– Ce-ai făcut?

– De fapt, i-am scris un bilet. Bineînțeles, n-ar fi trebuit să folosesc o foaie ruptă din agendă. Niciodată n-am fost sigură dacă a luat-o în serios.

– A luat-o.

– Și îi voi cere scuze unchiului Buck pentru că le-am spus celor de la Biroul pentru Alcool și Tutun despre aparatul de distilat pe care-l are, continuă ea.

– Și mai ce? întrebă Gabe, apropiindu-se.

– Nu îmi mai vine altceva în cap, exceptînd faptul că... respiră adînc... bunicul a ținut secret, după moartea Marthei, faptul că a găsit un nou filon de aur pe pămîntul vostru, exact acolo unde a crezut că s-ar putea să fie. Nu se intersecta cu al nostru, așa că a considerat că a făcut destul pentru familia voastră. A încercat să cumpere terenul de la unchiul tău, care a refuzat să i-l vîndă, așa că nu i-a spus despre aur.

Gabe rîse, nevenindu-i să creadă.

– Glumești! De ce n-a făcut tatăl tău nimic?

– Nu l-a crezut niciodată pe bunicul. Credea că e unul din visele lui. Dar acum, ești bogat, Gabriel St. Clair, mulțumită familiei James.

– Adevărat. Mi te-au dat pe tine.

– Nu, mă refer la bani. Ai o mină de aur, care va fi cea mai productivă de cînd s-a descoperit aurul în zona aceasta.

– Adică, noi sîntem bogaţi, Jessie? Muntele ăsta ne va face bogaţi?

– Muntele ăsta ne-a făcut întotdeauna bogaţi, Gabe.

O privi îndelung.

– Ne putem duce oriunde dorim, putem face orice vrem, dar vom avea casa asta la care să ne întoarcem întotdeauna.

Jessie se lăsă pe Gabriel şi-şi ridică braţele pentru a-i înconjura gîtul. Ar fi putut da vina pe vraja care o crea acea colibă, dar s-ar fi minţit. Ar fi putut să-i spună că-l săruta, pentru că a adus-o aici, dar n-ar fi fost adevărat. Ar fi putut să-l anunţe că şi-a făcut deja bagajele, pentru a-l urma pe bărbatul pe care-l iubea, dar nu era nevoită să părăsească muntele. Bărbatul pe care-l iubea o adusese chiar pe culmile lui.

– Am încercat atît de mult să mă îndepărtez de locul ăsta, spuse Gabe, să găsesc altceva, pe altcineva care să mă iubească. Şi acea persoană a fost întotdeauna aici. Am fost atît de prost!

– Iar eu am păstrat ceva cu sfinţenie, multă

vreme după ce acolo nu mai era nimic. Aveam atîta nevoie de dragoste, încît am încercat să o cumpăr. Dragostea, pentru mine, era întruchipată de Pumpkinvine Mountain, unde noi doi ne-am întîlnit.

– Ei bine, acum e al tău, Jess. Ți-l dau înapoi.

– Nu muntele era ceea ce voiam, recunoscu ea. Nu cu adevărat. Dragostea este pretutindeni unde ești tu, Gabriel St. Clair.

De data asta, ea fu cea care-l sărută. De data asta, Jessie era cea care îi descheie nasturii, și-i scoase cămașa, începînd să-l sărute ușor pe piept, și în jos, pe burtă, pînă cînd gura ei se opri la curea. Apoi, aceasta dispăru împreună cu cizmele, blugii și lenjeria de dedesubt.

Patul părea că îi așteaptă, cînd se adînciră în salteaua nouă de puf și se rupseră de lumea de afară, dedicîndu-se în întregime pasiunii lor.

– Ești sigur, Gabe? întrebă ea, mușcîndu-l de buza de jos și așezîndu-se peste el. Nu-ți voi mai da voie să mă părăsești din nou.

– Sînt sigur, șopti el, printre gemete și modulîndu-și corpul după al ei. Nu fusese sigur că făcea ceea ce era bine. Acum, privind-o în față, văzîndu-i îmbujorarea din obraji și triumful din

ochi, începu să se joace cu fundul ei, acoperit încă de mătasea fină. Sînt sigur că ai prea multe haine pe tine.

– Scoate-le, îi ordonă ea, lăsînd să-i alunece mătasea subțire, ce-i stîrni un fior prin tot corpul.

Sărutări fierbinți. Trupuri fierbinți. Sex fierbinte.

Începură să plutească, căutînd parcă vîrfurile cele mai înalte, ajungînd pînă la stelele cărora ea, odată, le încredințase dorințele, atingînd fericirea după care tînjise atît de mult. Zburau împreună pe aripile iubirii spre un loc unde dragostea era păstrată, pentru totdeauna.

– Știi, spuse ea mai tîrziu, în timp ce urmăreau o lună portocalie ce se ridica peste vale, mi-ai spus că bunica ta a vîndut pămîntul din jurul colibei, pentru a zăvorî astfel intrarea. Cred că ceea ce a vrut de fapt să facă a fost să închidă ieșirea.

– Nu mai contează acum. Vreau să spun, de vreme ce un St. Clair se căsătorește cu un James, toate vor fi în regulă.

Jessie sări și așternutul alunecă de pe corpul ei gol.

– Ce? Un James se căsătorește cu un St. Clair? Am pierdut eu ceva?

– Sper că nu, nelegiuito! Te iubesc, şi nu vreau ca vreodată să mai pierzi ceva.

– Cred c-ar fi cazul să repeţi cererea. Trebuie să fi adormit sau poate că făceam altceva.

– Făceai altceva, spuse el, cu voce amuzată. Ceva ce voi avea grijă să faci în continuare, în cantitate cît mai mare. Ce spui despre asta, Jessie James?

Se aplecă deasupra lui şi privi în ochii albaştri ce sclipeau amuzaţi, realizînd că-şi regăsise cel mai bun prieten şi singura iubire.

– Spun da! Da! Te iubesc, Gabriel St. Clair, şi mă mărit cu tine, oricînd şi oriunde vrei.

El o trase în braţe din nou.

– Acum, între noi doi. Vom păstra casa asta ca locuinţa noastră principală, ca sanctuarul nostru, ca locul unde ne reumplem sufletele. Vom construi de aici acel drum de-a lungul terenului tău şi vom putea merge oriunde dorim. Putem merge la Nashville, pentru a-ţi înregistra discul, şi să ne întoarcem cînd eşti înfometată.

– Adică terminată, vrei să spui.

O sărută pe nas.

– Nu, înfometată, murind de foame după locul acesta, după munte şi după mine.

Îi întoarse sărutul, punîndu-i unul pe bărbie.

– Şi putem face noua mină să producă, ex-

ceptînd cazul, spuse ea neliniştită, că vrei să rămîi un agent BIG.

– Nu, mi-am dat deja demisia. Lui Ben i-a părut rău să mă piardă, dar a înţeles. I-am spus că m-am gîndit să candidez pentru postul de primar.

– Bun, spuse ea, gîndindu-se. Ce spui despre copii? Întotdeauna, mi-am dorit să am copii.

– Cît de mulţi şi cît de des vrei. De fapt, nu m-ar deranja să-ţi îndeplinesc visul chiar acum.

Ridicîndu-se în cot, privi la femeia frumoasă care fusese întotdeauna acolo, pentru el. De afară, se auzi un zgomot care semăna cu ceva între sunetul unei gîşte răguşite şi al unui elan îndrăgostit.

– Horace, ţipă el, te aud! Tu şi cu Daisy, n-aveţi decît să vă înţelegeţi cu Blaze, la împărţirea grajdului. N-avem încă de gînd să plecăm.

– Şi Daisy? repetă Jessie, zîmbind.

– Bineînţeles. Cine crezi că mi-a dat ideea? Horace şi-a răpit iubita, eu mi-am răpit-o pe a mea. Acum, în legătură cu luna de miere. Ce zici de Noua Guinee?

– Noua Guinee? De ce vrei să mergi acolo?

– Vreau să văd pe viu una dintre găinile despre care mi-a povestit Jane. Mi-a spus că ele

se împerechează pentru a perpetua viața. Îmi place ideea asta.

– Și mie, spuse Jessie, încet. Și, pentru o clipă, i se păru că aude un murmur de plăcere.

Poate că era sunetul fericirii rămase în interiorul acestor pereți. Dar poate că era fericirea femeii din interiorul lui Jessie și care, în sfîrșit, ieșise la suprafață. Jessie privi pe fereastră, căutînd o stea și-i spuse un „Mulțumesc", în gînd.

La urma urmei, nu tuturor li se îndeplineau dorințele.

Pe ea nu o deranja că ale ei se împliniseră, cu paisprezece ani mai tîrziu.

Epilog

Legenda ținutului Lumpkin
4 noiembrie 1994

Nunta lui Jessie James și a lui Gabriel St. Clair a constituit mult timp subiect de povești, în ținutul Lumpkin. Neobișnuita ceremonie a avut loc în mica biserică metodistă de la poalele muntelui Pumpkinvine. O parte din asistență a regretat sfîrșitul dușmăniei dintre familiile St. Clair și James. Ceva ce ținea de două sute de ani reprezenta o tradiție, la care oamenii de pe munte renunțau cu greu.

Buck St. Clair a conduș mireasa. Marșul nupțial a fost interpretat de logodnica lui Buck, Effie Stevens, acompaniată de formația miresei, „The Dusters".

Domnișoara de onoare, Jane Couple Short, a fost însoțită de vărul mirelui, Joey St. Clair, și de Lonnie Short. Petrecerea, care s-a ținut în localul miresei, Gold Dust Saloon, a furnizat o surpriză prin prezența guvernatorului Diller și a frumoasei sale soții, Regina.

Dar toată lumea a fost de acord că partea cea mai memorabilă a evenimentului, în afara sărutului dintre mire și mireasă, a fost modul lor neobișnuit de plecare. În loc de a părăsi petrecerea, în tipicul vehicul de care se agățau cutii goale de conserve și urări scrise pe hîrtie de lăcuit pantofii, domnul și doamna St. Clair au plecat pe spinarea unui catîr, pe nume Horace, care, se spune, a avut un rol hotărîtor în această căsătorie.

Alături de catîrul, împodobit cu buchete de flori la hamuri, se afla un micuț cal alb, ce purta o pălărioară galbenă, decorată cu margarete[1]

1- Daisy în limba engleză înseamnă margaretă

Plecarea a fost ceva unic, la fel cum a fost și darul miresei pentru mire: o ladă legată cu panglici și funde, ce conținea ceva ce aducea cu o ciudată găină. Mirele a mărturisit cu mîndrie că aceasta era o specie foarte rară, o găină luptătoare din Noua Guinee.

SFÎRȘIT